

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

นาย ทรงพล สร้อยสุวรรณ

07A0136827

Title : ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น
หอสมุดและศูนย์สนเทศ มหาวชิราวุธราชวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชา
สาขาวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2542

ISBN 974-281-334-5

**A STUDY OF THE SEXUAL APPEARANCE FOUND IN
THE JAPANESE COMICS**

MR. SONGPOL SOISUWAN

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Degree of Master of Arts
Department of Business Communication Arts
Graduate School Dhurakijpundit University**

1999

ISBN 974-281-334-5

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อวิทยานิพนธ์ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

โดย นายทรงพล สร้อยสุวรรณ

สาขาวิชา นิเทศศาสตรธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดร.พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
 (ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด)
 พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร
 กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
 (ดร.พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร)
 กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
 (ดร.ดวงกมลชาติประเสริฐ)
 กรรมการ
 กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย
 (รศ.อรทัย ศรีสันติสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
 (ดร.พีรพันธุ์ พาลุสุข)

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2542

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ทำให้ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดร. พงษ์เทพ วรกิจโกคาทร ที่ได้สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำตั้งแต่ต้น ศาสตราจารย์ สุกัญญา สุตบรรทัด ที่กรุณาได้รับเป็นประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ และ ให้โอกาสในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้แก่ผู้เขียน แม้ว่าจะมีเวลาในการศึกษาอย่างจำกัดก็ตาม ขอบพระคุณอาจารย์ผู้แทนจากทบวงมหาวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ อรทัย ศรีสันติสุข ที่ได้เอาใจใส่ให้คำปรึกษา ความรู้ที่มีคุณประโยชน์ ดร. ดวงกมล ชาติประเสริฐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาแนะนำทางวิชาการ เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ นายอนันต์ สร้อยสุวรรณ และ นางอรพินท์ สร้อยสุวรรณ บิดามารดา ที่ได้ให้ความรัก ความห่วงใย ความเข้าใจ และเป็นกำลังใจให้ผู้เขียนมาโดยตลอด และขอขอบคุณ ดร.สุทธิพงษ์ วิเศษสังข์ คุณชุตินา ใจดี คุณเพชร พรหมช่วย และ คุณ อรุณโรจน์ เลี่ยมทอง ที่ได้ให้ความสนใจ ความรู้สึกที่ดีและให้กำลังใจต่อผู้เขียน นอกจากนี้ขอขอบคุณ เพื่อนๆที่น่ารักทุกคน ที่ให้ความรัก ความจริงใจ ความช่วยเหลือ และให้การสนับสนุนในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบคุณ น้องๆทุกคน ที่ได้สนใจสอบถามความก้าวหน้าในการทำวิจัย ถ้าไม่มีเพื่อนๆ และน้องๆคอยช่วยเหลือ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่สำเร็จสมบูรณ์อย่างแน่นอน

อนึ่ง หากวิทยานิพนธ์นี้มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าของผู้ที่สนใจ ผู้เขียนขออุทิศให้กับบุพการีแก่ผู้เขียน และ ผู้ที่มีพระคุณทุกท่าน ขอให้บุคคลที่กล่าวถึง และ ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้ มีความรัก ความสุข และมีชีวิตที่ดี ยิ่งๆขึ้นไป ส่วนความผิดพลาดและข้อบกพร่องใดๆที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ทรงพล สร้อยสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(ข)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ง)
กิตติกรรมประกาศ	(จ)
สารบัญตาราง	(ฉ)
สารบัญภาพ	(ญ)

บทที่

1. บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	4
ขอบเขตการวิจัย	4
ปัญหาคำถามวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
นิยามศัพท์	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
2. การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวความคิดเกี่ยวกับการ์ตูน	7
ความหมายของการ์ตูน	7
ลักษณะภาพการ์ตูน	11
กำเนิดหนังสือการ์ตูน	12
การ์ตูนในยุคต้น	13
การ์ตูนในยุคปัจจุบัน	15
การ์ตูนจากต่างประเทศ	16
ประเภทของหนังสือการ์ตูน	17
ลักษณะของการ์ตูนเรื่องยาว	21
ลักษณะการ์ตูนที่ดี	25

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
กลุ่มผู้อ่านการ์ตูน	26
แนวความคิดทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาเรื่องเพศของวัยรุ่น	30
พฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น	31
ความรู้เรื่องเพศด้านจิตวิทยา	32
ความรู้เรื่องเพศด้านสังคมวิทยา	33
การรับรู้กับการแปลความหมาย	36
บุคคลที่ให้คำปรึกษาปัญหาเรื่องเพศ	48
แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ	40
ค่านิยมทางเพศของเยาวชน	42
ค่านิยมต่อการคบเพื่อนต่างเพศ	43
ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน	46
การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อมวลชน	50
ทฤษฎีผู้เฝ้าประตู	55
แนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดวาระสาร	63
แนวความคิดในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์	65
แนวนโยบายในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย	67
ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์	68
3. ระเบียบวิธีวิจัย	71
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	72
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	72
การเก็บรวบรวมข้อมูล	72
วิธีการวิจัย	73
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	75
แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ	76
การวิเคราะห์ข้อมูล	77

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4. บทวิเคราะห์ข้อมูล	78
5. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	100
ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ	101
ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา	102
อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	104
อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	108
อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	112
อภิปรายผลเปรียบเทียบเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง	116
สรุปผลการวิจัย	122
ข้อเสนอแนะ	126
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	127
บรรณานุกรม	128

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. ตารางแสดงแบบตรวจวัดของหนังสือการ์ตูน เรื่อง HEN รวม เล่มที่ 1 ถึง เล่มที่ 8	79
2. ตารางแสดงแบบตรวจวัดของหนังสือการ์ตูน เรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด รวม เล่มที่ 1 ถึง เล่มที่ 16	86
3. ตารางแสดงแบบตรวจวัดของหนังสือการ์ตูน เรื่อง CITY HUNTER รวม เล่มที่ 1 ถึง เล่มที่ 35	93

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. แผนภาพแสดงแบบจำลองผู้เฝ้าประตูของไวท์	57
2. แผนภาพแสดงแสดงกระบวนการไหลจากแหล่งสารผ่านผู้ส่งข่าวไปยังสื่อ ที่ทำหน้าที่เหมือนผู้เฝ้าประตูข่าวไปยังผู้รับสารและข้อมูลสะท้อนกลับ	59
3. แผนภาพแสดงแบบจำลองการกำหนดวาระสารของ แมคคอมส์ และ ซอร์ว	64
4. แผนภาพแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	80
5. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	81
6. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	82
7. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	83
8. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	84
9. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN	85
10. แผนภาพแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	87
11. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	88
12. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	89
13. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	90
14. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด.....	91

สารบัญภาพ(ต่อ)

ภาพที่	หน้า
15. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด	92
16. แผนภาพแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	94
17. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	95
18. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	96
19. แผนภาพแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	97
20. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	98
21. แผนภาพแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER	99

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศใน
หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น

ชื่อนักศึกษา

นาย ทรงพล สร้อยสุวรรณ

อาจารย์ที่ปรึกษา

ดร.พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์ธุรกิจ

ปีการศึกษา

2541

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มีความคิดมาจาก ข่าวสารที่ถูกส่งมาจากสื่อต่างๆ มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เป็นจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นด้วย การ์ตูนเป็นสื่อหนึ่งที่เยาวชน นิยมอ่าน เพื่อแสวงหาความบันเทิง นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมทักษะและจินตนาการให้กับเยาวชนด้วย ดังนั้น จึงได้ทำการศึกษา ปริมาณของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ภาษา และศึกษาถึงระดับของการสื่อสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย โดยได้คัดเลือกหนังสือการ์ตูนที่วัยรุ่นนิยมอ่านจำนวน 3 เรื่อง มาทำการศึกษา

จากการวิจัยพบว่า หนังสือการ์ตูน ทั้ง 3 เรื่อง มีปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่มากนัก แต่มีระดับของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ใน ระดับปานกลางหรือต่ำ และ ระดับสูงหรือลามก อนาคต นอกจากนั้นเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องแล้วพบว่า ปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิง มากกว่าในหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นชายลักษณะการนำเสนอเนื้อหา นั้นมี รูปแบบการนำเสนอด้วยภาพเป็นหลัก และ การนำเสนอด้วยภาษาเป็นส่วนเสริม ทั้งในเรื่องลักษณะการนำเสนอด้วยภาพ และภาษา เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมีรูปแบบการนำเสนออย่าง จะแจ้ง ไม่อ้อมค้อม

Thesis Title	A Study of the Sexual Appearance Found in the Japanese Comics
Name	Mr. Songpol soisuwan
Thesis Advisor	Dr. Pongthep Vorakitpokatorn
Department	Business Communication Arts
Academic Year	1998

ABSTRACT

Japanese comics have attracted young readers in Thailand. Several of the cartoons depict sexual activities by using language and graphics. Therefore, this study investigates the quantity of sexual contents appear in Japanese cartoons, as well as the language and graphics related to sex presented in the cartoons.

Three Japanese cartoons were selected for this study. The results revealed that the quantity of sexual contents which were presented in the cartoons was not in great amount. However, the degree of textual presentation ranged from vulgar to obscene. Furthermore, the comparison among the three cartoons revealed that there were more of sexual contents in the cartoons intended for female readers than male readers. Most of the sexual contents were presented in graphics elaborated by dialogues. The sexual contents were direct and obvious

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทย นับเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียที่มีการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน อย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อให้ได้มาตรฐานเช่นเดียวกับนานาประเทศ การนำประเทศเข้าสู่ความทันสมัยทางเทคโนโลยี ได้ก่อให้เกิดการหลั่งไหลของอารยธรรมตะวันตกเข้าสู่ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทางสังคมทุกด้านไม่แต่เฉพาะด้านเศรษฐกิจเท่านั้นความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียังรวมไปถึงการพัฒนาทางการสื่อสาร รวมทั้งวิทยุ โทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ ไปถึงผู้รับสารอย่างรวดเร็ว จากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง ทำให้เกิดการเรียนรู้และเลียนแบบอย่างรวดเร็ว ดังนั้นพฤติกรรมต่างๆ ของผู้รับสารจึงมีความคล้ายคลึงกันเกือบทุกแห่งทั่วโลกด้วย

อิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในสังคมไทยก่อให้เกิดปัญหาเรื่องเพศได้แก่ ค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ที่ได้รับและลอกเลียนแบบจากประเทศในโลกตะวันตก พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้มีขึ้นในมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อให้มีการสืบเผ่าพันธุ์มนุษย์ชาติไม่ให้สูญหาย พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มต้นในมนุษย์เมื่อเจริญเติบโตจนถึงวัยหนึ่งที่เรียกว่าวัยรุ่นในวัยนี้ทั้งร่างกาย และจิตใจจะได้รับการกระตุ้นจากฮอร์โมนที่ทำให้มีการเจริญเติบโตทางเพศสมบูรณ์เป็นเหตุให้วัยรุ่นเริ่ม มีความต้องการทางเพศและสนใจในเพศตรงข้าม มีความรักระหว่างเพศ แรงขับทางเพศนี้ทำให้วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศมาก โดยพยายามศึกษาหาความรู้จากเพื่อน หนังสือ ภาพยนตร์ต่างๆ หรือบางคนอาจทดลองด้วยตนเองซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นอันตรายอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะข้อมูลดังกล่าว อาจผิดพลาดไปจากความเป็นจริงก่อให้เกิดความเชื่อ และความเข้าใจที่ผิดทาง ตลอดจนเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม นอกจากนี้การติดต่อแลกเปลี่ยนข่าวสารทำให้ค่านิยมและทัศนคติต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป

การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในวัยรุ่นจะช่วยป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้ในประเทศไทย การพูดคุยเรื่องเพศโดยเปิดเผยในครอบครัวยังไม่เป็นที่ยอมรับ แต่สิ่งเหล่านี้กลับถูกแพร่กระจายโดยสื่อมวลชนหลายประเภท อิทธิพลของสื่อมวลชนจะเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ กว่าบิดา มารดา เพราะ

คนไทยยังมีค่านิยมที่ไม่ยอมรับเรื่องนี้ เนื่องจากบิดา มารดา ไม่มีเวลาให้ลูก และคิดว่าการศึกษาใดๆ เป็นหน้าที่ของครูอาจารย์ที่โรงเรียน ในส่วนตัวบิดา มารดาเองแม้จะเป็นผู้ที่มีการศึกษาดี แต่ก็ขาดความรู้ที่แท้จริงด้านเพศศึกษาพ่อแม่ควรสามารถให้คำปรึกษา และตอบปัญหาเรื่องเพศแก่ลูกได้ด้วย ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความรักใคร่กลมเกลียว จะทำให้เด็กประทับใจ เด็กจะมีความรู้สึกที่ดีต่อชีวิตทางเพศ

กลุ่มเพื่อนและสื่อมวลชนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสารในเรื่องเพศมาก โดยสามารถส่งข่าวสารออกสู่สาธารณชนได้อย่างกว้างขวางทั้ง วิทยุ โทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ เป็นสื่อที่ได้รับการยอมรับ และเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้สื่อ การพยายามเสนอรูปแบบใหม่ของการใช้สื่อ เพื่อให้การใช้สารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และ ประสบความสำเร็จ จึงเป็นที่น่าจับตามองเป็นอย่างยิ่ง การ์ตูนเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่มีความนิยมอย่างสูง นอกจากการ์ตูนจะให้ความบันเทิงแก่คนทุกเพศทุกวัยแล้ว การ์ตูนยังสอดแทรกความรู้ด้านต่างๆเอาไว้ด้วย

เมื่อกล่าวถึงการ์ตูน ซึ่งเป็นรูปแบบของการสื่อสารประเภทหนึ่ง que เข้าถึงผู้รับสารได้อย่างรวดเร็ว เพราะมีการใช้รูปภาพ เป็นเครื่องดึงดูดความสนใจ อีกทั้งยังสามารถใช้ถ้อยคำประกอบได้ โดยเป็นบทสนทนาหรือบทบรรยายง่ายๆ ที่ผู้อ่านจะเข้าใจได้ถูกต้องและชวนให้ติดตามจึงนับได้ว่า การ์ตูนเป็นสื่อสารมวลชนประเภทหนึ่งเนื่องจากการ์ตูนได้ถูกเผยแพร่ออกไปทางสื่อมวลชนประเภทต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ โปสเตอร์ แผ่นพับ นิตยสารต่างๆ และหนังสือการ์ตูนทั่วไปด้วย

ถึงแม้ว่าการ์ตูน จะเป็นรูปแบบการสื่อสารที่มีศักยภาพสูง เนื่องจากการผสมผสานระหว่างภาพวาดและตัวอักษรมาไว้ด้วยกัน จึงทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพประกอบจะมีความรู้สึกว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกับประสบการณ์จริง และแม้จะเป็นผู้อ่านหนังสือไม่ออกก็ยังสามารถเดาจากภาพได้ อย่างไรก็ตาม สำหรับในสังคมไทยแล้ว เมื่อกล่าวถึงคำว่า การ์ตูน คนไทยส่วนมากยังคิดถึงเรื่อง que ให้เด็กอ่านเล่นโดยคิดแต่ว่า การ์ตูนเป็นเรื่องอ่านเล่นที่ไร้สาระ และยังมีทัศนคติว่าการอ่านการ์ตูนเป็นเรื่องที่เหลวไหล เสียเวลา ไม่น่าสนใจ กล่าวคือ มีทัศนคติในทางลบกับการ์ตูน ทำให้ยังไม่ค่อยมีการนำเอาศักยภาพของรูปแบบการสื่อสารของการ์ตูน มาใช้ได้อย่างเต็มที่

การ์ตูนเป็นสื่อที่เด็กชอบและให้ความสนใจมาก ในปัจจุบันมีการนำเสนอการ์ตูนในรูปแบบต่างๆไม่ว่าจะเป็น หนังสือ โทรทัศน์ และภาพยนตร์การ์ตูน โดยเฉพาะในลักษณะของหนังสือการ์ตูนนั้น เป็นสื่อที่ได้รับความนิยมมาก เนื่องจากสามารถหาซื้อได้ง่าย ในปัจจุบันหนังสือการ์ตูนจากต่างประเทศเป็นที่นิยมของเด็กวัยรุ่น ทั้งวัยรุ่นตอนต้น และวัยรุ่นตอนปลาย เพราะมีเนื้อหาที่ดึงดูดความสนใจของเด็กวัยนี้ การที่เด็กได้อ่านหนังสือนั้นถือเป็นการเรียนรู้อย่างหนึ่ง ซึ่งเด็กจะเลียนแบบพฤติกรรมตามตัวเอกซึ่งเด็กชื่นชอบ ถ้าพฤติกรรมของตัวเอกเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก็จะทำให้เด็กเลียนแบบดังกล่าวได้ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหา การให้คำแนะนำ และส่งเสริมให้เด็กอ่านหนังสือที่เหมาะสม จะเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางสมองและเพื่อที่จะให้เด็กนั้นได้รับการพัฒนาไปตามขั้นตอนที่ดีและสมบูรณ์

การห้ามไม่ให้เด็กอ่านการ์ตูน เป็นเรื่องที่หนักใจต่อผู้ปกครองมาก เพราะรู้สึกว่าการการ์ตูนกับเด็กเป็นของที่คู่กัน เพราะการ์ตูนสามารถสื่อสารได้ง่าย แม้ไม่อ่านบทบรรยายก็สามารถสื่อความหมายด้วยภาพได้ถ้าเด็กอ่านหนังสือออกด้วยแล้วก็จะยิ่งให้ความสนใจมากขึ้น เด็กบางคนใช้เวลาในการอ่านหนังสือการ์ตูนวันละหลายชั่วโมง บางคนอ่านทุกเวลาที่ว่างบางครั้งก็ทำให้เวลาที่ไม่ว่างให้กลายเป็นเวลาที่ว่างไป เพื่อจะได้มีเวลาได้อ่านการ์ตูน เช่นไม่ยอมทำการบ้านหรืออ่านบททวนบทเรียน

ความสนใจของเด็กที่มีต่อการ์ตูนอย่างมากนี้เองทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองและครูมีความกังวลถึงอิทธิพลของการ์ตูน ที่มีในด้านการเลียนแบบพฤติกรรมของตัวการ์ตูน มาเก็บไว้ในจิตใจรอวันที่จะแสดงเป็นพฤติกรรมออกมา เราคงจำกันได้ดีถึงข่าวที่เคยเกิดขึ้นในอดีต ถึงพฤติกรรมที่เด็กเลียนแบบการ์ตูน ไม่ว่าจะเป็นการกระโดดลงมาจากตึกหรือจากระเบียงสูงๆเพราะอยากเหาะได้เหมือนตัวการ์ตูนหรือการชกต่อยกับเพื่อน และการแสดงท่าทางการต่อสู้ตามแบบที่เห็นในการ์ตูน การทำร้ายร่างกายและการฆ่าคนจึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาในความคิดของเด็กๆไป

โดยทั่วไปแล้ว การ์ตูนจะมีลักษณะเฉพาะตัว (Character) เช่นเดียวกับคนเราเหมือนกัน ลักษณะเฉพาะคือทุกสิ่งทุกอย่างรวมอยู่ในตัวของบุคคล เช่นรูปร่าง ลักษณะการแสดงออกกิริยาท่าทาง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดลักษณะ และบุคลิกของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ไม่เหมือนกับคนอื่น ลักษณะเฉพาะของการ์ตูน จะเป็นตัวบอกลักษณะนิสัยของตัวการ์ตูนแต่ละตัวให้

ผู้ดูเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะตัวการ์ตูนที่เป็นตัวเอกของเรื่องเป็นสิ่งจำเป็น เพราะลักษณะเฉพาะ จะช่วยให้ผู้ชมการ์ตูนสามารถติดตามเรื่องราวของตัวเอกที่มีลักษณะเฉพาะนั้นได้ถูกต้อง นอกจากนี้ จะสร้างลักษณะเฉพาะที่ทรงผม หน้าตาแล้ว เรายังสามารถสร้างลักษณะเฉพาะที่รูปร่างของการ์ตูน ที่ทำให้จำได้ง่ายเช่น อ้วน ผอม สูงและเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นความแตกต่างและรูปแบบพฤติกรรมของ การ์ตูนแต่ละตัวด้วย

รูปแบบและเนื้อหาของหนังสือการ์ตูน มักจะนำเสนอในรูปแบบตัวละคร ซึ่งจะเป็น ผู้เล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังได้สอดแทรกความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่นเรื่องจริยธรรมและ ศิลธรรม ซึ่งเป็นเครื่องมือช่วยสอนให้คนในสังคมโดยเฉพาะเด็กให้กลายเป็นคนดีได้ ขณะเดียวกัน การสอดแทรกเรื่องราวที่มีความรุนแรง ก็จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้โดยเฉพาะในวัยรุ่นซึ่ง ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงทั้งระดับฮอร์โมนและจิตใจ การสอดแทรกเรื่องราวเกี่ยวกับเพศก็มีในการ์ตูน เช่นเดียวกับเนื้อหาทางด้านอื่นๆ จากความสนใจที่วัยรุ่นมีต่อหนังสือการ์ตูนอย่างมากนี้จึงทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจเกี่ยวกับอิทธิพลของหนังสือการ์ตูน ที่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมไม่ควรได้โดย จะศึกษาถึงการสื่อสารเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนว่ามีรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาอย่างไร และคาดว่า ผลที่ได้รับจากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ให้เกิดความเข้าใจ และสามารถป้องกันเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม รมกับเด็กและเยาวชนในหนังสือการ์ตูนได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน
2. เพื่อศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนประเภทต่างๆ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งวิเคราะห์หนังสือการ์ตูน ที่วัยรุ่นนิยมอ่าน จำนวน 3 ประเภท ในด้าน ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอในหนังสือการ์ตูน ได้แก่ หนังสือการ์ตูน ประเภท อาชญากรรม-นักสืบ คือหนังสือการ์ตูนเรื่อง City Hunter ซึ่งมีจำนวน 35 เล่ม หนังสือการ์ตูน ประเภท ตลกขบขัน คือ หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ ซึ่งมีจำนวน 16 เล่ม หนังสือการ์ตูน ประเภท รักโรแมนติก คือหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ซึ่งมีจำนวน 8 เล่มและยังได้ศึกษาถึงเรื่องระดับของเนื้อหาที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนนั้นมีมากน้อยเพียงไร

ปัญหานำวิจัย

1. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนมี ปริมาณมากน้อยเพียงไร
2. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในการ์ตูนมีลักษณะการนำเสนออย่างไร
3. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในการ์ตูนมีความสอดคล้องกับเนื้อหาหลักของเรื่องที่น่าเสนอมากน้อยเพียงไร

สมมติฐานการวิจัย

1. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนมีปริมาณมาก
2. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนมีลักษณะการนำเสนอด้วยภาพ และ ภาษา มีความแตกต่างกันในลักษณะการนำเสนอ
3. การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง มีการนำเสนอเนื้อหาอยู่ในระดับต่ำ

นิยามศัพท์

หนังสือการ์ตูน หมายถึง หนังสือเพื่อความบันเทิงประเภทหนึ่ง ซึ่งใช้ภาพวาดหรือการ์ตูนในการนำเสนอเรื่องราวต่างๆโดยมีตัวอักษรบรรยายประกอบ และมีตัวละครต่างๆดำเนินเรื่องในที่นี้คือหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องยาวที่แปลเป็นภาษาไทย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ หมายถึง การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน โดยลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

ปริมาณเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ หมายถึง ปริมาณการพบเห็น ภาพ คำบรรยาย คำสนทนา เสียงประกอบการสนทนา ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ หมายถึง ลักษณะการแสดงอารมณ์ของตัวละคร ในที่นี้ แบ่งเป็น 3 ระดับ

1. การแสดงออกอารมณ์ทางเพศในระดับต่ำ หมายถึงความสัมพันธ์ของหนุ่มสาว แต่เพียงภายนอก อาทิ การจับมือ การโอบไหล่ การจูมพิตด้วยความรัก

2. การแสดงออกอารมณ์ทางเพศในระดับปานกลาง หมายถึง ความสัมพันธ์ของหนุ่มสาว ที่มีการแสดงออกทางอารมณ์มากขึ้น อาทิ การเน้นสัดส่วนสรีระด้วยชุดที่รัดรูปมากๆ การแอบดูการผลิตเปลี่ยนเสื้อผ้า การเห็นบางส่วนของอวัยวะแบบวิบๆแวมๆ

3. การแสดงออกอารมณ์ทางเพศในระดับสูง หมายถึง การแสดงออกอารมณ์ทางเพศอย่างเด่นชัด อาทิ การมีเพศสัมพันธ์ การแสดงการตื่นตัวของอวัยวะเพศ การเปลือยกายหรือบางส่วนของร่างกายแบบไม่ปิดบัง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย

2. ทราบถึงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทย

3. เพื่อให้ข้อเสนอแนะ เรื่องการสื่อสารเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน เพื่อการใช้ประโยชน์ของการ์ตูนอย่างสร้างสรรค์ในการสื่อสารต่อไป

4. เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่มีลักษณะของเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม ต่อการอ่านของเด็กและเยาวชน

5. เพื่อเป็นแนวทาง ในการจัดระดับความเหมาะสมของ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่นำเสนอในหนังสือการ์ตูน

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการ์ตูน

การ์ตูนเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพ เมื่อนำมาสื่อสารกับเด็ก เนื่องจากการ์ตูนไม่มีลักษณะเหมือนจริงมากนัก และ การ์ตูนยังมีลักษณะของตัวละครที่มี หน้าตาน่ารัก เด็กจะรับสื่อเช่นนี้ได้ง่าย การ์ตูนมีอยู่ทั่วไป เนื้อหาที่น่าสนใจก็ไม่ยากจนเกินไป การ์ตูนที่ดีก็จะช่วยเสริมสร้างจินตนาการ และ นิยมนในการรักษาการอ่านให้เด็กได้

ความหมายของการ์ตูน

"การ์ตูน" เป็นคำที่คนไทยเรียกรวมกันไปกับภาพวาดแบบต่าง ๆ ที่ไม่ใช่ภาพวาดเหมือนจริง หรือภาพจิตรกรรมโดยทั่วไป เรามักจะคุ้นเคยกับภาพการ์ตูนในแบบที่เป็นภาพยนตร์ การ์ตูน หนังสือการ์ตูนเป็นภาพวาดลายเส้นง่าย ๆ ถ้าต้องการให้ภาพอธิบายแทนคำพูดเรียกว่าการ์ตูนเงียบ แต่ถ้าต้องการให้มีผู้อ่านทราบว่าตัวการ์ตูนพูดอะไรกัน ก็จะมีลูกโป่งหรือบัลลูนอยู่เหนือการ์ตูน ในบัลลูนก็จะเขียนคำพูดลงไป

การ์ตูน (Cartoon) มาจากภาษาลาตินว่า Charta ซึ่งหมายถึงกระดาษ เพราะในสมัยนั้น การ์ตูนหมายถึงการวาดภาพลงบนผ้าใบขนาดใหญ่หรือผ้าม่าน การเขียนลวดลายหรือภาพลงบนกระจกและโมเสก (Mosaic) (The Encyclopedia Americana, 1972 : 728) ได้ให้ความหมายของการ์ตูนว่า หมายถึง การเขียนภาพลายเส้นหรือสัญลักษณ์ที่มุ่งเหน็บแนมคนใดคนหนึ่ง เพื่อแสดงอารมณ์ขันและให้เกิดความขบขันเป็นประการสำคัญ (The Random House Dictionary of The English Language อ้างใน นวลทิพย์ ปริญญาญกุล, 2538 : 11) ให้ความหมายของการ์ตูนว่า "Cartoon : a sketch or drawing usually humorous as in a newspaper or periodical symbolizing, satirizing or caricaturing some action subject or person of popular interest" ซึ่งหมายถึง การวาดภาพสเกตหรือภาพลายเส้น ซึ่งโดยทั่วไปจะให้ความขบขันที่ปรากฏอยู่ตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือวารสาร อาจจะเป็นสัญลักษณ์ของการประชดประชัน หรือล้อเลียนการกระทำ เรื่องราว หรือตัวบุคคลในความสนใจของคนทั่วไป

ส่วนพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (2538 : 90)ได้ให้ความหมายของการ์ตูนว่า คือภาพล้อ ภาพตลก บางที่เขียนเป็นภาพบุคคล บางที่เขียนเป็นภาพแสดงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนตั้งใจล้อเลียนจะให้ดูรู้สึกขบขัน บางที่เขียนติดต่อกันเป็นเรื่องยืดยาว

วิสิทธิ์ จินตวงศ์ ได้ให้ความหมาย "การ์ตูน" ว่า หมายถึง "ภาพชวนขันแท้ ๆ แต่เพียงอย่างเดียว เดิมใช้เป็นภาพแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมือง แบบเดียวกับบทนำของหนังสือพิมพ์ ตัวการ์ตูนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทางการเมือง" (วิสิทธิ์ จินตวงศ์, 2513 : 4)

พิมล กาฬสีห์ นักเขียนการ์ตูนของไทยที่ใช้นามปากกาว่า "ตุ๊กตา" ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของการ์ตูน ซึ่งได้แสดงความหมายของการ์ตูนไว้ชัดเจนพอสมควรว่า

- ภาพชวนขันแท้ๆ แต่เพียงอย่างเดียว เดิมใช้ภาพแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมือง แบบเดียวกับบทนำของหนังสือพิมพ์ตัวการ์ตูนเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทางการเมืองเป็นภาพที่ผิดจากความเป็นจริง น้อยกว่าความจริง หรือเกินจริง

- เป็นภาพที่มีจุดมุ่งหมายในการล้อเลียนหรือให้เกิดอารมณ์ขันหรือประชดประชันในกรณีใดกรณีหนึ่ง

- เป็นภาพที่ยึดหลักเกณฑ์ของความเป็นจริงอยู่บ้าง แม้จะเป็นหลักเกณฑ์ที่อยู่ในขอบเขตกว้างขวาง (พิมล กาฬสีห์, 2535 : 4)

นอกจากคำว่า Cartoon ที่เราเรียกทับศัพท์กันจนติดปากแล้ว ยังมีคำในภาษาอังกฤษอีก 2 คำที่เกี่ยวข้องกับ Cartoon คือ Caricature และคำว่า Comics

The Encyclopedia Americana (1972 : 660) กล่าวถึงคำว่า Caricature ว่า เป็นคำที่มาจากภาษาอิตาลีว่า Carticatura แปลว่า บรรลุหรือบรรลุด้วยรายละเอียดที่เกินจริง New Model English Thai Dictionary (So Sethaputra, 2536 : 106) ให้ความหมายของ Caricature ไว้ว่า หมายถึง ภาพล้อบุคคลหรือวัตถุที่ทำให้ขันโดยการขยายลักษณะบางอย่างให้เกินความเป็นจริงไป เช่น วาดรูปยาว หรือรูปสูงแก่งก้าง ฯลฯ นวด ตา ผม คิ้ว จมูก ฯลฯ ซึ่งเป็นลักษณะเดิมเอาไว้ Caricature พบมากในหนังสือพิมพ์ คือมักใช้วาดประชดประชัน โดยเฉพาะทางการเมือง จนบางครั้งเราเรียก Caricature ว่าการ์ตูนการเมือง

ส่วนคำว่า Comics หมายถึง ภาพชวนขัน โดยมีภาพเป็นชุด ๆ มีถ้อยคำบรรยายประกอบตามเนื้อเรื่อง แต่เดิมเนื้อเรื่องเป็นเรื่องชวนขันเสียส่วนใหญ่ ปัจจุบันเนื้อเรื่องอาจเป็นเรื่องแนวใดก็ได้ เช่น อาชญากรรม สงคราม ผจญภัย ฯลฯ ภาพชวนขันส่วนใหญ่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์

จึงเรียกภาพขบวนชั้นลักษณะนี้ว่า Comics Strips และเมื่อมีการรวบรวมจัดพิมพ์เย็บเล่ม เรียกว่า Comics Books หรือ Funnies แต่ในภาษาไทยรวมเรียกว่า หนังสือการ์ตูนหรือนวนิยายภาพ หนังสือ (Colier's Encyclopedia, 1963 : 53) ได้ให้ความหมายของคำว่า Comics ว่าคือสิ่งตีพิมพ์ เป็นเล่ม เป็นชุด หรือมีกำหนดการออกตามระยะเวลา ซึ่งใช้ภาพขบวนชั้นเป็นสิ่งเร้าใจในการอ่าน เป็นอย่างสูง โดยอารมณ์ขันในภาพนั้นมีใช่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมือง (ยูทอนา จินดากุล, 2538 : 11) ได้กล่าวถึงนิยายภาพว่า คือการที่ผู้เขียนใช้วิธีสมมติตัวรูปร่างและตัวประกอบในเรื่องขึ้น แล้วเขียนเป็นรูปการ์ตูน ให้ตัวละครเหล่านั้นดำเนินบทบาทไปจนกระทั่งจบเรื่อง ลักษณะเด่นของการ์ตูนเรื่องหรือนิยายภาพคือ การผสมผสานภาพและถ้อยคำเข้าด้วยกัน โดยมีองค์ประกอบพื้นฐาน เป็นภาพวาดอยู่ในกรอบ กรอบแต่ละกรอบจะแยกจากกัน และสัมพันธ์กันเหมือนคำในประโยคเดียวกัน ภาพหลายๆ กรอบเมื่อรวมกันเข้าจะเป็นภาพเรื่อง (strip) แต่ส่วนมากเราจะเรียกว่า "การ์ตูนช่อง" เมื่อนำภาพเขียนมาประกอบเข้าด้วยกันจะเป็นเรื่องราวจากหนึ่ง (Episode) เข้าลักษณะเป็นการ์ตูนเรื่อง ในการ์ตูนเรื่องจะมีการใช้วงล้อมรอบคำพูดของตัวละคร (Balloon) หรือมีการใช้รูปเป็นสื่อความหมายแทนคำพูด เช่นรูปหลอดไฟหมายถึงเกิดความคิดดี ๆ รูปควันดำเหนือศีรษะหมายถึงเกิดอารมณ์ (กลุ่มส่งเสริมสื่อมวลชนเพื่อเด็ก, 2523 : 12) การดำเนินเนื้อหาเรื่องราวโดยแบ่งเป็นช่องนั้น แต่ละช่องที่ถูกแบ่งจะมีขนาดเท่า ๆ กันโดยตลอดหรือไม่เท่ากันก็ได้ ภายในช่องเป็นภาพเขียนเรื่องราวของตัวละคร สถานที่ เป็นต้น มีการบรรยายเรื่องราว เหตุการณ์ สถานที่ ด้วยตัวอักษรไว้ส่วนหนึ่ง บทสนทนา และคำพูดของตัวละคร บรรจุอยู่ในวงล้อมรอบคำพูดของตัวละคร นิยายภาพที่ดีจะต้องมีเค้าโครงเรื่องที่เร้าใจให้ติดตามอย่างสม่ำเสมอ (ไพเราะ เรื่องศิริ, 2523 : 35) นิยายภาพที่ประสบความสำเร็จอย่างดี จะต้องสร้างตัวละครที่มีลักษณะหรือบุคลิกพิเศษขึ้นมา ตัวเอกของนิยายภาพมักเป็นวีรชน เป็นผู้ยอมอุทิศตัวเข้าคลี่คลายปัญหาของผู้อื่นหรือส่วนรวม มีทั้งที่เป็นมนุษย์ธรรมดาและผู้วิเศษ เช่น ทาร์ซาน แบทแมน ซูเปอร์แมน โดเรมอน ป๊อปปาย ฯลฯ

จากความหมายของคำข้างต้นทั้ง 3 คำ จะเห็นได้ว่าต่างมีความใกล้เคียงกันมาก โดยเฉพาะ Cartoon และ Comics ในภาษาไทย เรามักใช้สับสนกันอยู่ โดยเรียกภาพล้อในลักษณะของคำภาษาอังกฤษทั้ง 3 คำ ว่าเป็น "การ์ตูน" ทั้งหมด ซึ่งแท้จริงแล้วคำทั้ง 3 มีความหมาย แตกต่างกันคือ

Caricature เป็นภาพล้อเลียนบุคลิกเกินจริง โดยเฉพาะภาพล้อเลียนบุคคลสำคัญ ซึ่งกลายมาเป็นการ์ตูนการเมืองในปัจจุบัน

Cartoon เป็นภาพล้อเลียนเรื่องราวเหตุการณ์สั้น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้นหรือเป็นเหตุการณ์ที่น่าขบขัน เป็นเรื่องราวตลกของบุคคลหรือกลุ่มคน

Comics เป็นลักษณะการ์ตูนลายเส้นง่าย ๆ ที่มีการผูกเป็นเรื่องราว เป็นการผจญภัย มีตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่องต่าง ๆ ต่อกันเป็นชุด ซึ่ง Comics นี้ เป็นลักษณะที่ตรงกับคำว่า "การ์ตูน" ในภาษาไทยมากที่สุดเพราะเมื่อพูดถึงการ์ตูน เรามักนึกถึงการ์ตูนที่เป็นเรื่องราว ตีพิมพ์เป็นหนังสือหรือนิตยสารมากกว่าความหมายอื่น

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการ์ตูนจะประกอบขึ้นด้วยลักษณะพิเศษ ซึ่งแตกต่างจากสื่ออื่น ๆ โดยทั่วไป แต่การ์ตูนก็ได้ทำหน้าที่เพื่อสื่อสาร เจกเช่นสื่อมวลชนประเภทอื่น ถ้าเราจะเปรียบเทียบสื่อการ์ตูนกับสื่อประเภทอื่น อาจจะทำให้สามารถเข้าใจการ์ตูนได้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นดังนี้

(สังเขต นาคไพจิตร, 2530 : 12)

- เปรียบกับศิลปะลายเส้นเพราะความที่การ์ตูนเป็นภาพวาด จึงมักถูกจัดให้เป็นศิลปะลายเส้นชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับ ภาพประกอบซึ่งทั้ง2อย่างนี้ มีข้อแตกต่างที่เห็นได้ชัดคือ ภาพประกอบเน้นที่การนำเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่สำคัญมาแสดงเพียงจุดเดียวส่วน "การ์ตูน" เป็นการเล่าเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องไปตามลำดับ แต่ถึงอย่างไรในผลงานการ์ตูนชิ้นเอก ก็ได้แสดงถึงประวัติของศิลปะลายเส้นได้

- เปรียบเทียบกัวรรณกรรม เนื่องจากการเล่าเรื่องเน้นสิ่งสำคัญในการ์ตูน เพื่อตอบสนองผู้คนในวงกว้าง และอาจแทนที่หนังสือนิยายราคาถูก หรือนวนิยายเรื่องยาวตามนิตยสารได้ เพราะการ์ตูนสามารถให้รายละเอียดและเล่าเหตุการณ์ได้โดยง่าย โดยใช้เวลาน้อย และสามารถเข้าใจเรื่องราวที่น่าเสนอได้ทันที แต่หากเรามองการ์ตูนในแง่ที่เป็นวรรณกรรมเพียงอย่างเดียวย่อมไม่ได้เนื้อหาสาระแห่งการ์ตูนไว้ทั้งหมด

- เปรียบเทียบกับการละครทั้งละคร และการ์ตูนต่างใช้บทสนทนา ได้ตอบให้เป็นประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น เพื่อแสดงนิสัยและเจตนาเพื่อขมวดปมให้ฉงนชวนติดตาม เพื่อบอกแนวเรื่องและความคิดหลักของผลงาน เพื่อแสดงบรรยากาศ เพื่อให้ความหมายแก่เหตุการณ์ ฯลฯ นอกจากนี้ถ้อยคำในการ์ตูนอาจจะสะท้อนเหตุการณ์มากกว่าภาษาเขียนธรรมดาด้วยการใส่คำเสียงสำเนียงลีลา เข้าไปได้เช่นเดียวกับละคร การ์ตูนจะได้เปรียบละครในแง่ที่สามารถใส่ความคิดคำนึงลงไปได้

- เปรียบเทียบกับภาพยนตร์ ซึ่งดูจะใกล้เคียงกับการ์ตูนมากกว่าศิลปะอื่น ๆ เพราะต่างมุ่งให้เป็นเหตุการณ์ที่กำลังเคลื่อนไหว เทคนิคที่ใช้บางอย่างก็คล้ายกัน ทั้งการใช้เสียง, การให้แสง, การเปลี่ยนมุมและทัศนียภาพ การตัดต่อเรื่อง ฯลฯ อิทธิพลของภาพยนตร์ก็ได้ส่งผลกระทบต่อ

ไปยังการ์ตูนมิใช่บ่อย ทั้งในแง่การปรับปรุงเทคนิคการวาด และการเลือกแบบแนวเรื่องตามอย่างความสำเร็จของภาพยนตร์

จากการเปรียบเทียบการ์ตูนกับสื่อชนิดต่างๆ แล้วเห็นได้ว่าเราไม่สามารถจัดการการ์ตูนเข้าในสื่อประเภทใดได้โดยสมบูรณ์ เพราะเหตุว่าวิวัฒนาการและการแสดงออกที่มีลักษณะเฉพาะของการ์ตูนเอง ฉะนั้นเราจึงสามารถจัดให้การ์ตูนเป็นสื่อชนิดหนึ่งต่างหากจากสื่ออื่นได้

ดังนั้นคำว่า "การ์ตูน" (Cartoon) อาจสรุปได้ความว่า หมายถึง " ภาพวาดในลักษณะง่ายๆ บิดเบี้ยวโย้เย้ในลักษณะไม่เหมือนภาพในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งมีรูปลักษณะที่เลียนแบบธรรมชาติ เรขาคณิต หรือ รูปร่างอิสระ ที่ลดทอนรายละเอียดที่ไม่จำเป็นออกโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายแทนตัวหนังสือเป็นผู้แสดงแทนในการพูดหรือแสดงออกต่างๆ ทั้งเป็นภาพประกอบตกแต่งมุ่งให้เกิดความสวยงาม น่าขัน ล้อเลียน เสียดสีในทางการเมือง สังคม และใช้เป็นสื่อใน การโฆษณา, ประชาสัมพันธ์ ประกอบการเล่าเรื่องในทางบันเทิงคดี และสารคดี" (พิมพ์ ภาพสีห์, 2535 : 17)

สำหรับหนังสือการ์ตูน (Comic Books) จัดเป็นหนังสือเพื่อความบันเทิงอีกประเภทหนึ่งที่แตกต่างจากหนังสืออื่นๆ ตามลักษณะการเขียน หรือถ่ายถอด คือแทนที่จะเขียนเป็นตัวหนังสือเพื่อถ่ายถอดเรื่องราวต่างๆ กลับใช้ภาพวาดหรือการ์ตูนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารเรื่องราว อย่างไรก็ตามถ้าหากภาพวาดอย่างเดียวไม่สามารถที่จะอธิบายเรื่องราวที่ชัดเจน จึงต้องมีตัวหนังสือประกอบการ์ตูนด้วย ซึ่งส่วนมากมักจะเขียนเป็นบทสนทนา หรือเป็นการบรรยายเรื่องราวประกอบกับภาพวาด ดังนั้นภาพวาดในการ์ตูนและตัวหนังสือประกอบการ์ตูนจึงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญมาก

ลักษณะภาพการ์ตูน

ภาพการ์ตูนสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะดังนี้ (ศักดิ์ชัย เกียรติธนาสิน, 2535 : 9-10)

1. ภาพเลียนแบบธรรมชาติ (Natural Cartoon) แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 การ์ตูนรูปสัตว์ รูปสัตว์นี้ยังแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ

1.1.1 รูปสัตว์เหมือนจริง หมายถึง รูปสัตว์ ที่เขียนเลียนแบบธรรมชาติ อาจจะมีลักษณะเหมือนจริง หรือลดทอนให้ผิดแปลกไปจากภาพการ์ตูนแต่ก็รักษาทางยังคงเป็นสัตว์ประเภทนั้นๆ

1.1.2 รูปสัตว์ท่าทางคน หมายถึง รูปสัตว์ต่าง ๆ ที่เขียนเลียนแบบธรรมชาติจริง แต่มีกิริยาท่าทางการแต่งตัวเลียนแบบคน เช่น มิกกี้เมาส์, โดนัลด์ดั๊ก, กุฟฟี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการตูนของวอลท์ ดิสนีย์ หรือ โดเรมอนของการตูนญี่ปุ่น

2. การตูนภาพวิจิตร (Fine Cartoon) หมายถึง ลักษณะการตูนที่มีลวดลายการเขียนสวยงามในลักษณะวิจิตรศิลป์การใช้เส้นตรงแต่งลวดลายทำอย่างประณีตวิจิตรพิศดาร จนอาจถือได้เป็นงานศิลปะที่มีคุณค่า

3. การตูนกราฟฟิค (Graphic Cartoon) หมายถึงการตูนที่มี ลักษณะการเขียนภาพ เหมือนกับงานออกแบบ รูปร่างการตูนมักเป็นรูปร่างง่าย ๆ ทางเรขาคณิต เช่น วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม วงรี เป็นต้น การระบายสีมักเป็นสีเรียบหรือไล่สีอ่อนจนจางเล็กน้อย มีขอบเขตการลงสีแน่นอน รูปเส้นขอบชัดเจน ในลักษณะเดียวกับงานออกแบบกราฟฟิค

4. การตูน 3 มิติ (Three-Dimension Cartoon) หมายถึง การสร้างรูปการตูนจากวัสดุต่าง ๆ เช่น ดินน้ำมัน ไม้ พลาสติก เพื่อเป็นรูปการตูน 3 มิติก่อนแล้วจึงถ่ายเป็นภาพหรือภาพยนตร์ การตูน 2 มิติอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งถ้าถ่ายเป็นภาพยนตร์ยังสามารถใช้เทคนิคถ่ายทำให้หุ่นการตูนนั้น เคลื่อนไหวได้ (Animation) เหมือนมีชีวิตจริง

กำเนิดหนังสือการ์ตูน

หนังสือการ์ตูน ได้รับอิทธิพลมาจากหนังสือสำหรับเด็กในยุคแรกๆ เนื่องจากมีนักเขียนหนังสือสำหรับเด็กได้เขียนหนังสือเป็นกลอนจากนิทานชาวบ้าน นิทานชาดกและสุภาษิตสอนเด็กให้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน พ.ศ.2387 เมื่อนมออเมริกัน ชื่อ Dr.Bradley ได้ตั้งโรงพิมพ์ครั้งแรกที่บางกอก จึงมีการพิมพ์นิทานไทยขายกันอย่างแพร่หลาย เช่น เรื่อง "จันทโครพ", "พระอภัยมณี", "ขุนช้างขุนแผน"

ต่อมา พ.ศ. 2434 มีโรงพิมพ์เอกชนเพิ่มขึ้นและมีส่วนเพิ่มการผลิตหนังสือสำหรับเด็กมากขึ้น ในปี พ.ศ.2453 กระทรวงศึกษาธิการในสมัยนั้นได้จัดทำหนังสือแบบเรียนชุดต่างๆ เช่น บทกลอนกล่อมเด็ก นิทาน สุภาษิต นิทานอีสป ต่อมาในปี 2464 ได้เกิดนิตยสารสำหรับเด็กเล่มแรก คือ "เด็กไทย" ซึ่งเป็นของโรงพิมพ์เอกชน และหลังจากนั้นก็มีการผลิตหนังสือสำหรับเด็กกันอย่างแพร่หลาย โดยจัดทำคล้ายคลึงกับแบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีการใช้รูปภาพประกอบ นั่นคือ ยุคเริ่มต้นของหนังสือการ์ตูน (จินตนา ไบกาซูยี, 2532 : 65)

การ์ตูนในยุคต้น

ภาพการ์ตูนในยุคต้นๆ ไม่ค่อยมีลักษณะและลีลาของการ์ตูนอย่างแท้จริงทีเดียวนัก ทั้งนี้เพราะภาพส่วนใหญ่ มักเขียนเป็นลายเส้น เก็บรายละเอียดในภาพเกือบหมดทุกแง่ทุกมุมมีแม้กระทั่ง แสง เงา จนเกือบเป็นภาพสมบูรณืไม่มีที่ติ ภาพการ์ตูนในยุคนี้จึงเป็นภาพวิจิตรมากกว่าภาพการ์ตูน ซึ่งแสดงเค้าโครงหรือกรอบนอกของภาพ เพียงแต่มีคำบรรยายเชิงขำขันประกอบเท่านั้น ภาพเหล่านี้เดิมนักวาดจะเขียนเป็นภาพเดี่ยวโดดๆ ส่วนคำบรรยายเชิงขบขันค่อนข้างยาวเยิ่นเย้อ มุขตลกเป็นแบบเก่า ๆ ซึ่งเป็นที่นิยมของประชาชนในยุคนี้ๆ อิทธิพลส่วนใหญ่ของการ์ตูนยุคแรกนั้น นักเขียนการ์ตูนได้เลียนแบบมาจากต่างประเทศ

การ์ตูนปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ครั้งแรกคือ ภาพล้อการเมือง เพราะเริ่มมีการนำรูปภาพมาประกอบข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ตัวอย่างในสมัยแรกๆ จากจำเริญซึ่งเป็นหนังสือสัพเพเหระคดี ภาพที่น่าสนใจ ได้แก่ การ์ตูนสามช่อง จากนั้นเป็นต้นมา มีภาพการ์ตูนปรากฏตามหนังสือพิมพ์มากขึ้น นักเขียนภาพล้อการเมืองคนแรกของไทย คือ เปล่ง ไตรปิ่น (ขุนปฏิภาคพิมพ์ลิขิต) ได้วาดภาพล้อการเมืองตีพิมพ์ในหนังสือ "กรุงเทพเดลิเมล์" ใช้ชื่อของตัวเองเป็นนามปากกา ตั้งแต่เริ่มของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้มีการลงภาพล้อการเมืองแพร่หลายในหนังสือพิมพ์ฉบับอื่น แม้แต่นายไอศิยาควา ชาวญี่ปุ่นที่ออกหนังสือพิมพ์ญี่ปุ่นออกหนังสือพิมพ์ "ยามาโตะ" ขายในเมืองไทยก็พิมพ์ภาพล้อการเมือง โดยมีนักเขียนภาพล้อประจำ คือ ธัญญะ นอกจากนั้นก็ยังมีนักเขียนภาพล้อการเมืองคนอื่น ๆ เช่น เสือเตี้ย ต่อจากนั้นนักเขียนภาพล้อการเมืองสมัครเล่นก็เกิดขึ้นมากมายเช่น รัชกาลที่ 6 ทรงสนพระทัยในเรื่องการเขียนภาพมาก ถึงกับโปรดฯ ให้มีการประกวดภาพสมัครเล่นในวัง

ในช่วงปี พ.ศ.2468-2470 มีหนังสือพิมพ์ออกมาหลายฉบับ ก็มีจุดประสงค์ไปในการทำงานเดียวกันอย่างหนึ่ง คือเพื่อต่อต้านและตีแผ่ความชั่วของข้าราชการที่ทุจริต สรุปลภาพการ์ตูนสมัยแรกจึงเป็นการเขียนภาพขำขันเสียก่อน แล้วค่อยมีการล้อการเมือง ซึ่งเป็นการล้อบุคคลเสียมากกว่า

การพิมพ์หนังสือในรัชกาลที่ 7 มีปริมาณมากขึ้นแต่ด้วยคุณภาพ ภาพประกอบหนังสือก็มีสภาพเช่นเดียวกัน ในสมัยนี้มีนักเขียนภาพประกอบที่เด่นมีชื่อเสียงมากคนหนึ่งของไทย เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันได้แก่ เหม เวชกร ผู้ริเริ่มเขียนภาพแบบ มีมุม มีแสง มีเงา มีฉาก มีบรรยากาศไม่แบน ซึ่งเป็นแบบฉบับของ การเขียนภาพวิจิตรเช่นนี้ จนปัจจุบันนอกจากนี้ยังมี

นักเขียนการ์ตูนคนอื่นๆ ที่มีชื่อเสียงอีกหลายคน ในยุคนี้นักเขียนการ์ตูนสามารถเขียนภาพล้อเลียนได้อย่างเปิดเผย ไม่จำเป็นต้องใช้นามปากกาหรือนามแฝง แม้จะอยู่ในระยะการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชก็ตาม เช่น ัญญะ อุทธกานนท์ เขียนภาพล้อได้รุนแรง เผ็ดร้อน สนุกสนาน ตัวอย่างคือ เขียนภาพใบหน้าของพระยายมราช (ปั้น สุขุม) รัฐมนตรีมหาดไทย แต่งกายเป็นอีแร้งหน้าปากของหนังสือพิมพ์ เป็นต้น (ศักดิ์ชัย เกียรตินาคิน, 2532 : 33-35)

สำหรับหนังสือภาพการ์ตูนเรื่องยาว ซึ่งเขียนต่อเนื่องกันเป็นเรื่องยาวนั้นยังไม่ปรากฏชัดเจนกระทั่งในปี พ.ศ.2475-2476 จึงมีนักเขียนการ์ตูนเรื่องยาวคนแรกคือ สวัสดิ์ จุฑะรพ เขียนเรื่อง "สังข์ทอง" ขึ้นเป็นเรื่องแรกลงในหนังสือพิมพ์ "รายวันสยามราษฎร์" งานชิ้นนี้ได้รับความนิยมจากผู้่านมาก สวัสดิ์จึงได้เขียนภาพล้อการ์ตูนเรื่องอื่นๆ ในทำนองจกๆ วงศ์ๆ อีกหลายเรื่องต่อมา ในเวลาเดียวกันนี้เอง สวัสดิ์ได้เริ่มสร้างตัวละครการ์ตูน ซึ่งเป็นตัวละครเอกของเขาขึ้นมาจนผู้อ่านนิยมเป็นอันมาก นักเขียนการ์ตูนที่เด่นดังนั้น จะต้องสร้างตัวเอกซึ่งเป็นสัญลักษณ์ประจำเรื่องที่ตนเขียน ไม่ว่าจะเขียนเรื่องใด ๆ ก็ตาม เมื่อใดที่ตัวเอกปรากฏขึ้นหรือแสดงอยู่ด้วย ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับการ์ตูนตัวเอกตัวนั้น ติดตามเรื่องราวของตัวเอกตั้งตัวเอกจะมีชีวิต จิตใจขึ้นมา การสร้างตัวละครตัวเอกจึงเป็นแบบอย่างที่นักเขียนการ์ตูนสมัยหลังๆ เช่น ประยูร จรรยาวงศ์ ได้ยึดเป็นแบบมา

ในระบะนั้นมีนักเขียนการ์ตูนเรื่องยาวและการ์ตูนเรื่องสั้นๆ หลายคน ผู้เขียนการ์ตูนเรื่องยาวเป็นคนแรกคือ พัน รอดอริห์ (นามปากกา เดช ณ บางโคส) ต่อมาเป็นการ์ตูนของฉันท สุวรรณบุญ ผู้สร้างการ์ตูน ป้อง-เป็รียว ลงประจำในหนังสือพิมพ์ สยามราษฎร์ โดยนำเนื้อหาในโคลงโลกนิติโดยให้ตัวละครเอก ชื่อป่องใสแฉ่นตา และมีตัวตลกได้แก่ เป็รียวเป็นผู้ดำเนินเรื่องเป็นตัวการ์ตูนที่เหมาะสมกับคนทุกวัย นอกจากนี้ก็มี วิตต์ สุทธิเสถียร เขียนในหนังสือ "เพลินจิตต์" เป็นตัวการ์ตูนเรื่อง "บางระจัน" จำนงค์ รงอริ สร้าง "ระเด่นลันได" ในหนังสือ "ศรีกรุง" และ "พระยาน้อยชมตลาด" ในหนังสือ "ไทยราษฎร์"

จะเห็นได้ว่าในยุคนี้นักเขียนการ์ตูน 2 พวก พวกแรกคือนักเขียนการ์ตูนที่นิยมเขียนการ์ตูนเรื่องยาว จากเรื่องประวัติศาสตร์ และวรรณคดี-วรรณกรรม พวกที่สองได้แก่นักเขียนการ์ตูนล้อสังคมและการเมือง ในระยะนี้มีหนังสือภาพการ์ตูนเรื่องรวมเล่มออกจำหน่ายทั่วไปมากขึ้น (ศักดิ์ชัย เกียรตินาคิน, 2532 : 33-35)

การ์ตูนในยุคปัจจุบัน

ในปัจจุบันมีนักเขียนภาพการ์ตูนการเมือง หรือนักเขียนการ์ตูนสำหรับผู้ใหญ่อยู่หลายคนที่มีชื่อเสียงเด่น ๆ ได้แก่ ประยูร จรรย์วรงค์ ผู้ได้รับรางวัลแมกไซไซ สาขาหนังสือพิมพ์, วรรณกรรมและสื่อสร้างสรรค์ (Journalism Literature and Creative Communication Arts) ชัย ราชวัตร (สมชัย กตัญญูตานนท์) ผู้เขียนการ์ตูน "ผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมิน" ในหนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ", แอ็ด เดลินิวส์ ผู้เขียนการ์ตูนลงในหนังสือพิมพ์รายวัน "เดลินิวส์", อรุณ วัชรสวัสดิ์ จากหนังสือพิมพ์ "เดอะเนชั่น", พิจารณ์ ดังคไพศาล เขียนประจำให้แก่หนังสือพิมพ์ "สยามรัฐรายวัน และรายสัปดาห์วิจารณ์" และหมื่น มติชน (ชูชาติ หมื่นอินกุล) จากหนังสือพิมพ์เครือข่ายมติชน นักเขียนการ์ตูนเหล่านี้ต่างมีแนวเขียนตามแบบฉบับของตนเอง โดยเขียนตามเนื้อข่าวประจำวันของหนังสือพิมพ์รายวัน

สำหรับหนังสือภาพการ์ตูนสำหรับเด็กนั้นมีการจัดทำออกมาหลายฉบับหลายสำนักพิมพ์เช่น สำนักพิมพ์สวิตา ออกนิตยสาร "สวิตา" สำหรับเด็ก นิตยสาร "สวนเด็ก หนูจำ เบบี การ์ตูนมหาสนุก" ส่วนองค์การค้ำของคุรุสภาได้จัดพิมพ์การ์ตูนชุดเล่มเล็ก (เล่มละ 1 บาท) นอกจากการ์ตูนนิตยสารซึ่งออกอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลาแล้ว ยังมีสำนักพิมพ์ที่จัดพิมพ์หนังสือการ์ตูนเรื่องสำหรับเด็ก ในลักษณะหนังสือเล่มเดียวจบหลาย ๆ สำนักพิมพ์ ระยะเวลา ๆ เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องไทย ๆ มีตัวละครเด่น ๆ เช่น หนูเล็ก, ลุงโก้ง, อัศวินสายฟ้า, ขวานฟ้าหน้าดำ, เจ้าโกรน เป็นต้น แต่บางส่วนนำมาจากต่างประเทศ เช่น คิต คาร์สัน, บัดโจนส์, จิมโบวี ช่วงนี้เป็นยุคของหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กซึ่งจะอยู่ในช่วง 2491-2501 หลังจากนั้นก็คลายความรุ่งโรจน์จนถึงระยะปี 2515 ซึ่งเป็นยุคหนังสือสำหรับเด็กอันเนื่องจากปีหนังสือสากล แต่อย่างไรก็ตามหนังสือการ์ตูนเรื่องเล่มเดียวจบ ก็มีการผลิตกันอยู่หลายสำนักพิมพ์ด้วยกันเช่น "สำนักพิมพ์ต้นอ่อน" พิมพ์ชุด "การ์ตูนวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กไทย" สำนักพิมพ์ชมรมเด็กจัดทำชุด "การ์ตูนเพื่อพัฒนาเด็ก" และสำนักพิมพ์ปลาตะเพียนในชุด "จักรวรรดิสัตว์เล็ก" ส่วนหน่วยงานราชการได้แก่ กรมวิชาการ โดยศูนย์พัฒนาหนังสือได้จัดทำการ์ตูนชุด "ส่งเสริมจริยธรรม" ขึ้นมาด้วยคุณภาพดี (จินตนา ไบกาชุย, 2532 : 69)

"สำนักพิมพ์คุรุสภา" ได้จัดพิมพ์หนังสือการ์ตูน เล่มละ 1 บาทโดยมีเนื้อหาที่ทรงคุณค่าแทรกอยู่ในความบันเทิง อันเป็นจุดเน้นที่ก่อให้เกิดความนิยมชมชอบของผู้อ่านทั้งที่อยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่น ตลอดจนผู้อ่านที่เป็นผู้ใหญ่ โดยเฉพาะการรักษามาตรฐานราคาจำหน่ายอยู่ใน

ราคา 1 บาท ที่เปี่ยมด้วยคุณภาพมาจนกระทั่งปัจจุบัน ซึ่งแม้จะจำหน่ายเล่มละประมาณ 3-4 บาท แต่ยังคงไว้ซึ่งสาระความรู้ดั้งเดิม

อย่างไรก็ตามหนังสือการ์ตูน เล่มละ 1 บาท ที่จัดพิมพ์โดยเอกชนกลับมิได้ครองหัวใจตลาดผู้อ่านอย่างแท้จริง เพราะในยุคที่สภาพสังคมและเศรษฐกิจตกต่ำหลังปี 2525 เป็นต้นมานั้นคุณภาพของหนังสือการ์ตูน เล่มละ 1 บาท เนื้อหากลับมุ่งเน้นเกี่ยวกับภุมณีปีศาจที่ตามล้างแค้น ตลกหยาบคายลามกไปในทางเพศชู้สาว อาชญากรรมอันรุนแรงด้วยการฆ่าฟันล้างแค้น ประเภทเลือดกระฉูดนองหน้ากระดาด เนื้อหานี้เป็นพิษภัยแก่เยาวชนผู้อ่านเป็นอย่างยิ่ง (จินตนา ไบกาซูยี, 2532 : 69)

การ์ตูนจากต่างประเทศ

หนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กในระยะหลังจากปี 2522 เป็นต้นมานั้น จะตามอิทธิพลของโทรทัศน์ตั้งแต่การนำดาราทวีไปเป็นปก หรือใช้เนื้อหาที่เป็นหนังสือการ์ตูนในทีวีมาเขียนตลอดทั้งเล่ม ตัวเอกในการ์ตูนที่เด็กผู้อ่านนิยมมักเป็นตัวการ์ตูนในทีวีซึ่งเป็นของต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ เช่น อิกคิวซัง โดเรมอน ซูเปอร์แมน เซนต์เซย่า ส่วนตัวการ์ตูนไทยนั้น เด็กผู้อ่านไม่ติด ทั้งนี้เพราะมีลักษณะเป็นเด็กธรรมดาไม่มีความพิเศษดึงดูดใจเด็กได้

เนื้อหาของการ์ตูนทีวีส่วนใหญ่จะเป็นแนวเรื่องยอดวีรบุรุษ (Super Hero) เช่น ซูเปอร์แมน หน้ากากเสือ ยอดมนุษย์ซูเปอร์เอ็กซ์ เป็นต้น ซึ่งล้วนใช้ความเป็นวีรบุรุษผู้เก่งกล้าทั้งในด้านพลังกำลังที่แข็งแกร่งเกินมนุษย์ และสติปัญญาที่เลิศบวกกับอาวุธที่มีอำนาจพิศดารเกินกว่าผู้ร้ายที่มารุกรานผู้อ่อนแอจะต่อสู้ได้ จึงต้องพ่ายแพ้พระเอกไปในที่สุด เนื้อหาส่วนใหญ่จะเน้นความรุนแรงและการต่อสู้ เช่น การทำลายล้างผลาญสิ่งของสถานที่บ้านเรือนต่างๆ ให้พังพินาศ เพื่อแสดงความรุนแรงและความเก่งกล้าในด้านการต่อสู้มาปราบศัตรูให้พินาศไปในที่สุด เนื้อหาเช่นนี้แม้จะเน้นให้เห็นว่า "ธรรมย่อมพ่ายแพ้ธรรมะ" ก็จริงอยู่หรือจะแสดงให้เห็นว่าวีรบุรุษนั้นต้องประกอบด้วยคุณธรรม ความกล้าหาญ เสียสละ เพื่อช่วยเหลือผู้อ่อนแอกว่า แต่ความจริงแล้วรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งใช้ในการดำเนินเรื่องกลับไปเน้นเรื่องความรุนแรงการต่อสู้ด้วยกำลัง ด้วยอาวุธ หรือด้วยสติปัญญา มีมากกว่าคุณธรรมที่ต้องการเน้นเสียอีก เพราะผู้ชมผู้อ่านจะรู้สึกมันส์ รู้สึกสะใจกับการแสดงของพระเอกและผู้ร้ายจนลืมซับซึ้งเหล่านี้เข้าไปในจิตใจของตนเองโดยไม่รู้ตัว (นวลทิพย์ ปริญาญกุล, 2538 : 20)

นอกจากนี้ยังมีการ์ตูนเป็นชุดๆ เกี่ยวกับสัตว์ เช่น ทอมกับเจอร์รี่ นกหัวขวานเจ้าเล่ห์ ไมตี้เม้าส์ เป็นต้น ซึ่งมีเนื้อหาแสดงเล่ห์กระเท่ห์ของตัวละครผู้อ่อนแอ ที่สามารถเอาชนะตัวละครที่แข็งแรงด้วยอุบายร้อยแปดที่ไม่เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้ชมรวมทั้งความรุนแรงที่แอบแฝงอยู่อย่างแนบเนียนด้วย จะทำให้ผู้ชมที่อยู่ในวัยเด็กซึมซับเข้าไปในตัวได้ง่าย และนำไปใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวันของตนเองได้อย่างไม่รู้ตัว เช่นการใช้กำลังเข้าตัดสินแก้ไขปัญหาแทนที่จะใช้วิธีเจรจาอย่างสันติ เป็นต้น

แต่จะว่าไม่มีการ์ตูนที่ดีเลยก็ไม่ได้ มีการ์ตูนที่วิหหลายชุด เช่น อิกคิวซังค์ โดเรมอน และการ์ตูนเทพนิยายทั้งหลาย ล้วนแต่มีเนื้อหาที่ส่งเสริมคุณธรรม ซึ่งช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชนได้ดี

ประเภทของหนังสือการ์ตูน

มีผู้แบ่งประเภทของหนังสือการ์ตูนออกเป็นหลาย ๆ แบบแล้วแต่เกณฑ์ที่ใช้เช่น ปรีชา เพชรรัตน์ แบ่งหนังสือการ์ตูนที่ปรากฏในท้องตลาด ทั้งจากหนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร หรือหนังสือต่าง ๆ ออกเป็น 12 ประเภท (ยุทธนา จินดากุล, 2539 : 13-14) คือ

1. การ์ตูนการเมือง (Political Cartoon หรือ Caricature)
2. การ์ตูนประกอบเรื่อง (Illustrated Cartoon)
3. การ์ตูนเรื่องสั้นเป็นตอน ๆ (Strip)
4. การ์ตูนข้ามขั้นรูปเดียวจบ เป็นการ์ตูนเงียบ หรือมีคำพูดประกอบก็ได้ (Gag)
5. การ์ตูนข้ามขั้นหลายช่องจบในหน้าเดียว
6. การ์ตูนเรื่องยาว (Comics หรือ Serial Cartoon)
7. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon)
8. การ์ตูนเคลื่อนไหว หรือภาพยนตร์การ์ตูน (Animation Cartoon)
9. การ์ตูนล้อเลียนบุคคล (Critical Cartoon)
10. การ์ตูนประกอบการศึกษา (Visual Aid Cartoon)
11. การ์ตูนโทรทัศน์ (Television Cartoon)
12. การ์ตูนแบบ (Pattern Cartoon)

แก๊ว (2519 :49)แบ่งประเภทของการ์ตูนออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ประเภทเพื่อความบันเทิงทั่วไปเช่น เรื่องตลกขบขัน เรื่องผจญภัย เรื่องอิงวิทยาศาสตร์ เรื่องนักสืบ เรื่องภายในครอบครัว ฯลฯ

2. ประเภทเพื่อคุณค่าทางการศึกษาเช่น เรื่องเกี่ยวกับการเมือง วรรณคดี ประวัติบุคคลสำคัญ วิทยาการและอุตสาหกรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา เป็นต้น

ตามหลักการแบ่งประเภทการ์ตูนของนักเขียนการ์ตูนอีกคนหนึ่งคือ (Will Eisner, 1985 : 137-141) ซึ่งได้แบ่งการ์ตูนที่แบ่งหน้ากระดาษเป็นช่อง ๆ และเรียกรวม ๆ ว่า Sequential Art ออกเป็น 4 ประเภท ขึ้นอยู่กับการใช้งานศิลปะการ์ตูนแบบนี้คือ

1. การ์ตูนเพื่อความบันเทิง (Entertainment Comics)
2. นิยายภาพลายเส้น (The Graphic Novel)
3. สตอรี่บอร์ด (Story Board)
4. การ์ตูนเพื่อการสอนเทคนิค (Technical Instruction Comics)

Harrison (1981 : 17-18)นักการสื่อสารและนักเขียนการ์ตูน มีวิธีแบ่งประเภทการ์ตูนอีกแบบหนึ่ง โดยได้แบ่งการ์ตูนออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. การ์ตูนภาพประกอบ แบ่งได้เป็น
 - 1.1 สปอตการ์ตูน (The spot) เป็นการ์ตูนเพื่อตกแต่งคอลัมน์ หรือภาพวาดเล็กๆ ในนิตยสาร เช่น The New York
 - 1.2 การ์ตูนเพื่อการสอน (The Instructional Illustration) เช่น การอธิบายกรรมวิธีวาดภาพการ์ตูนลงในหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร
 - 1.3 การ์ตูนภาพประกอบเรื่อง (The Story Illustration) เช่น การ์ตูนในหนังสือเด็ก หรือการ์ตูนประกอบเรื่องราวในนิตยสาร
 - 1.4 การ์ตูนโฆษณา (The Advertising Illustration) ได้แก่ ภาพการ์ตูนที่ประกอบโฆษณาต่าง ๆ
2. การ์ตูนจบในช่องเดียว แบ่งได้เป็น
 - 2.1 การ์ตูนขำขัน (The Humor Cartoon) เช่นการ์ตูนขำขันจบในช่องเดียวที่ลงในนิตยสาร The New Yorker หรือการ์ตูน Denis the Menace ที่ลงในหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ
 - 2.2 การ์ตูนบทบรรณาธิการ (The Editorial Cartoon) ได้แก่การ์ตูนที่ลงพิมพ์

ในหน้าบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับต่าง ๆ การ์ตูนกีฬา (The Sport Cartoon) แต่เดิมแล้ว การ์ตูนนี้จะต้องมีประจำในหน้ากีฬาของหนังสือพิมพ์รายวัน แต่ในปัจจุบันความจำเป็นก็หมดไป จึงมีเหลือเพียงความสำคัญในประวัติศาสตร์การ์ตูนเท่านั้น

2.3 การ์ตูนจบในช่องเดียวอื่น ๆ (Other Single-Panel Features) เช่น การ์ตูน Health Capsules หรือ Personalities on Parade

3. การ์ตูนศิลปะแบบเล่าเรื่อง แบ่งได้เป็น

3.1 การ์ตูนเรื่องสั้นเป็นตอนๆ (The Comics Strip) หรือศิลปะภาพการ์ตูนชุด

3.1.1 การ์ตูนชุดเรื่องขำขัน (The Humor Strip) เช่น Peanuts, Koonesbury หรือ Blondie

3.1.2 การ์ตูนเรื่องผจญภัย (The Serial Action Adventure Strip) เช่น Dick Tracy, Steve Canyon หรือ Price Valiant

3.1.3 การ์ตูนชุดแบบโซปโอเปรา (The Serial "Soap Opera" Strip) คือ การ์ตูนชุดที่มีเนื้อเรื่องคล้ายกับละครโทรทัศน์หรือวิทยุประเภท "soaps" ซึ่งมีเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตความรักระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ เช่น Mary Worth, Rex Morgan, M.D., หรือตัวละครใน The Heart of Juliet Jone

3.2 หนังสือคอมิกส์ (The Comics Book)

3.2.1 หนังสือการ์ตูนคอมิกส์แบบดั้งเดิม (Traditional Comic Books)

ซึ่งรวมเรื่องราวประเภทย่อยต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกัน ได้แก่ เรื่องขำขัน เรื่องผจญภัย เรื่องอาชญากรรม เรื่องวิทยาศาสตร์ คอมิกส์ประเภทที่แท้จริงหรือประเภทคลาสสิก (True or Classic) และคอมิกส์เรื่องของการความรัก

3.2.2 หนังสือการ์ตูนคอมิกส์ใต้ดิน (Underground Comic Books)

หรือที่เรียกว่า "Comix" ซึ่งได้ตีพิมพ์ขึ้นโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมจริยธรรมการ์ตูนคอมิกส์ (The Comics Code Authority)

3.2.3 เรื่องสั้นภาพลายเส้น หรือนิยายภาพลายเส้น (The Graphic Short

Story or Graphic Novel) เช่น เรื่องที่ลงพิมพ์ในนิตยสาร Heavy Metal หรือลงในหนังสือเช่นเรื่อง Covenant With God ของ Will Eisner

4. ภาพยนตร์การ์ตูน แบ่งได้เป็น
 - 4.1 ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องสั้น เช่น Tom and Jerry หรือ Bugs Bunny
 - 4.2 ภาพยนตร์การ์ตูนเพื่อการศึกษา
 - 4.3 ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องยาว เช่น Snow White
 - 4.4 ภาพยนตร์การ์ตูนโฆษณา เช่นที่ปรากฏทางโทรทัศน์
5. ผลิตภัณฑ์การ์ตูน แบ่งได้เป็น
 - 5.1 บัตรอวยพร เครื่องเขียนและโปสเตอร์
 - 5.2 เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เช่น การ์ตูนบนเสื้อยืด ผ้าพันคอ กระเป๋าหิ้ว
 - 5.3 ผลิตภัณฑ์การ์ตูนอื่น ๆ เช่น สบู่ กล่องใส่อาหาร ฝาปุ้ที่นอน

Hartley Goldenson(1957:139-107)ได้จำแนกหนังสือการ์ตูนออกเป็น 8ประเภท คือ

1. นวนิยายทางวิทยาศาสตร์ (Science Fiction) การ์ตูนประเภทนี้เป็นเรื่องของนวนิยายสมัยใหม่ที่ค่อนข้างจะเป็นความจริง หรืออิงความจริง ซึ่งเร้าความสนใจทาง วิทยาศาสตร์ เนื้อเรื่องมักจะเกี่ยวกับการค้นพบทางวิทยาการยุคใหม่
2. อาชญากรรมและการสืบสวน (Crime and Detective) การ์ตูนประเภทนี้แสดงให้เห็นความโหดเหี้ยมร้ายกาจของเหล่ามิชฉาชีพหรือนักเลงอันธพาล ซึ่งก่อความสงบสุขของประชาชน และมักจะจบลงด้วยความหายนะของเหล่าร้าย โดยความสามารถในการจับกุมของผู้รักษากฎหมาย
3. เรื่องจริง (True Stories) ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญ ๆ ของบ้านเมืองหรือของโลก เช่น ประวัติการสำรวจ การค้นพบ พุทธิการอันน่าหวาดหวัของวีรชนกับความสามารถอันยิ่งใหญ่ทางด้านกีฬา การทหาร การปกครอง การสังคมสงเคราะห์ วิทยาการยุคใหม่ และประวัติศาสตร์ เป็นต้น
4. การ์ตูนเกี่ยวกับความรัก (Romance) การ์ตูนประเภทนี้เหมาะสมกับวัยรุ่น เพราะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความรัก ถึงแม้จะเหมาะกับความสนใจของวัยรุ่น แต่ก็มีการ์ตูนประเภทนี้ออกมาน้อยมาก เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่จะหันความสนใจไปหาพวกนวนิยายภาพยนตร์และการจัดงานรื่นเริง
5. อมตะคดีอย่างสั้น (Condensed Classic) เป็นการ์ตูนประเภทเชิงวรรณคดีหรือวรรณกรรมของชาติ ซึ่งการ์ตูนประเภทนี้เด็ก ๆ มักไม่ค่อยสนใจ หรืออ่านไม่ค่อยเข้าใจ นอกจากจะมีเรื่องเร้าให้สนใจอ่าน

6. เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ (Animal Stories) เป็นการ์ตูนที่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็กเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิด ในเชิงตลกขบขันประกอบการสอนให้เด็กมีความรักใคร่เอ็นดูและเมตตากรรณาต่อสัตว์

7. เรื่องเกี่ยวกับตะวันตกและผจญภัย (Westerns and Adventure Stories) ส่วนใหญ่เป็นเรื่องของอารยธรรมตะวันตกสมัยโบราณ เช่น เรื่องของอัศวินคาวบอย ซึ่งมีการต่อสู้กันระหว่างพวกธรรมะกับอธรรมหรือเรื่องราวเกี่ยวกับการผจญภัยในป่า การต่อสู้กับสัตว์ป่า การผจญภัยในห้วงอวกาศ มนุษย์กายสิทธิ์ กับอิทธิฤทธิ์เหนือมนุษย์ธรรมดา

8. หนังสือการ์ตูนเชิงสนเทศ (Information Comic Books) เป็นหนังสือการ์ตูนที่เกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ เป็นหนังสืออ่านประกอบที่ให้ข้อคิดความรู้เชิงวิชาการอันเป็นการอธิบายเรื่องยาก ๆ ให้เข้าใจ โดยการอาศัยภาพการ์ตูน เช่น เรื่องพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ เป็นต้น

คินเดอร์ (KINDER) ได้จำแนกการ์ตูนออกเป็น 2 ประเภท ตามรูปแบบดังนี้ คือ

1. การ์ตูนธรรมดา (Cartoon) ได้แก่ ภาพวาดสัญลักษณ์ หรือภาพล้อเลียนเสียดสีบุคคล สถานที่ สิ่งของหรือเรื่องราวที่น่าสนใจทั่วไป
2. การ์ตูนเรื่องยาว (Comic Strip Cartoons) คือ การ์ตูนธรรมดาหลาย ๆ ภาพ ซึ่งจัดลำดับการบรรยายเรื่องราวให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นเรื่องอย่างสมบูรณ์ โดยแบ่งเป็นตอน ๆ ละ 4-5 กรอบ (Jane S. Jubderm, 1959 : 592)

ลักษณะการ์ตูนเรื่องยาว

1. เนื้อหา

มุ่งให้ความบันเทิงแทรกสาระในรูปแบบของเรื่องยาว การ์ตูนเรื่องยาวดังกล่าวนี้ อูทัย วรสุวรรณรักษ์ (2529:29) ได้สำรวจลักษณะเนื้อหา และเนื้อเรื่องแล้วแบ่งออกเป็น 10 ชนิด ได้แก่

- 1.1 หนังสือภาพการ์ตูนผจญภัย (Adventure)
- 1.2 หนังสือภาพการ์ตูนฝันเฟื่องผจญภัย (Fantastic Adventure)
- 1.3 หนังสือภาพการ์ตูนสงคราม (War)
- 1.4 หนังสือภาพการ์ตูนอาชญากรรม-นักสืบ (Crime and Detective)
- 1.5 หนังสือภาพการ์ตูนเรื่องจริงและชีวประวัติ (Real Stories and Biography)
- 1.6 หนังสือภาพการ์ตูนผจญภัยในป่าใหญ่ (Jungle Adventure)
- 1.7 หนังสือภาพการ์ตูนสัตว์ (Animal Cartoon)

- 1.8 หนังสือภาพการ์ตูนตลกขบขัน (Fun and Humor)
- 1.9 หนังสือภาพการ์ตูนโรแมนติก (Love Interest)
- 1.10 หนังสือการ์ตูนเล่าเรื่องจากรรณกรรมคลาสสิก(Retold Classic)

ในระยะหลัง ๆ มานี้ แนวโน้มของเนื้อหาการ์ตูนบางส่วนจะสะท้อนสภาพทรุดโทรมทั้งเศรษฐกิจและสังคม ทำให้มีการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงทางอาชญากรรมเรื่องเพศที่ยั่วยุกามารมณ์ เรื่องยาเสพติด ตลกหยาบโหล ภูตผีปีศาจที่แสดงความสยดสยอง และการตามล้างตามฆ่า ประเภทเลือดเต็มหน้ากระดาษ เป็นต้น นอกจากนี้การ์ตูนประเภทสงครามระหว่างพิภพมนุษย์ต่างดาว สงครามที่ต่อสู้ด้วยอาวุธทันสมัย แปลกพิสดารรวมทั้งเรื่องสัตว์แปลกประหลาดจากต่างพิภพจากดินแดนมหัศจรรย์ ประเภทมดยักษ์ หุ่นยนต์ ยอดมนุษย์จอมพลัง มนุษย์ต่างดาว ซูเปอร์แมน เหล่านี้ล้วนเป็นเนื้อหาที่ได้อิทธิพลจากภาพยนตร์ทั้งสิ้น

ยังมีการ์ตูนอีกประเภทหนึ่งที่ชอบใช้ความรุนแรงอย่างไม่สมเหตุสมผล มีการกลั่นแกล้งทำลายข้าวของแทรกผสมโรงอยู่กับความสนุกสนานตลกขบขัน บางครั้งยังแสดงความเจ้าเล่ห์เจ้ากล ทำให้ผู้ดูผู้อ่านซึมซับสิ่งเลวร้ายเหล่านี้เข้าไปในตัวโดยไม่รู้ตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นเด็กและเยาวชนผู้บริโภคการ์ตูนเหล่านี้ จะพลอยรับความรุนแรง ความก้าวร้าวชอบใช้กำลังมากกว่าการเจรจาอย่างสันติเข้าไปในจิตใจอย่างง่ายดายที่สุด การ์ตูนประเภทนี้มักเป็นการ์ตูนสั้น ๆ มีหลายสิบตอนดูและอ่านติดต่อกันไป เช่นเรื่อง ทอมกับเจอร์รี่ นักหัวขวานเจ้าเล่ห์ ไมตี้เม้าส์ เป็นต้น

2. ภาษา

องค์ประกอบที่สำคัญซึ่งการ์ตูนจะขาดไม่ได้คือ บทสนทนา ลักษณะที่เด่นเฉพาะของการ์ตูน คือ การประสมประสานกันระหว่างภาพและถ้อยคำสนทนาเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถ้าผู้วาดการ์ตูนสามารถวางบทสนทนาให้เด่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้แล้ว นักการ์ตูนผู้นั้นจะประสบความสำเร็จในงานของเขามาก

การ์ตูนใช้ภาษาทั่วไปและภาษาเฉพาะ คำพูดหรือบทสนทนาของตัวละครจะมีกรอบหรือวงกลม (Balloon) รอบคำพูดแล้วโยงเป็นรูปรีวงกลมไปที่ตัวละครผู้พูด เป็นการแสดงว่าคำพูดนั้น ๆ เป็นของตัวละครตัวนั้น ถ้อยคำและบทสนทนาจะมีความกระชับรัดสั้น แต่กระชับความหมาย ด้วยเนื้อที่ภายในกรอบหรือวงกลมมีน้อยใช้ภาษาพุ่มเฟิยเฟิมไม่ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นคำพูดแสดงอารมณ์และเสริมบทบรรยาย นอกจากนี้แล้วยังมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายแทนภาษาพูด เช่นใช้รูปหลอดไฟแสดงถึงปัญญาที่คิดแก้ไขปัญหาได้ เครื่องหมายตกใจที่ศีรษะแสดง

ว่าตกใจ หรือแปลกใจ เป็นต้น นอกจากนี้ยังนิยมใช้ภาษาที่เลียนเสียงธรรมชาติ “แกริก” เสียงเปิดประตู “เอียด” เสียงรถเบรค “โครม” เสียงของหล่นหรือของหนัก ๆ ปะทะกัน

จะเห็นได้ว่าลักษณะเด่นของภาษาการ์ตูนนั้น คือ การผสมผสานถ้อยคำและภาพให้กลมกลืนกัน ส่วนงานเขียนภาพหรือศิลปะการวาดช่วยเสริมสร้างให้ภาพการ์ตูนเด่นชัดดึงดูดความสนใจมากขึ้น ดังนั้นการ์ตูนที่ดีและมีความสมบูรณ์ ต้องไม่ใช่ภาษาอธิบายความหมายมาก ทั้งนี้ให้ใช้ภาพแสดงออกหรือใช้สัญลักษณ์จะสามารถสื่อความหมายได้ทันที และรวดเร็ว

อย่างไรก็ตามแม้ภาษาของการ์ตูนจะไม่ค่อยมีความจำเป็นนัก แต่ไม่ใช่จะขาดความสำคัญอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะหนังสือการ์ตูนเรื่อง(Comics Strip)ยังคงต้องมีการใช้ภาษาอยู่ ส่วนภาษาตามที่กล่าวไว้แล้วว่ามีการใช้ภาษาทั่วไปและภาษาเฉพาะ ในส่วนที่เป็นภาษาทั่วไป ควรเป็นภาษาที่ง่าย ประโยคสั้น และกระชับความหมาย ถ้าหากใช้คำประโชคซ้ำ ๆ กันบ่อย ๆ จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กวัยเรียนเป็นอันมาก เพราะเด็กอ่านหลาย ๆ ครั้งก็จดจำได้ในหนังสือภาพการ์ตูนเรื่องยาวนั้น คำและประโยคที่ผูกเป็นเรื่องราวนับว่ามีความสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านรู้เรื่องทั้งหมดได้ โดยเฉพาะส่วนที่เป็นคำบรรยายจึงควรใช้ภาษาที่ดี นอกจากนี้คำพูด(ที่อยู่ในกรอบหรือวงกลม) ของตัวละครก็ควรใช้ภาษาพูดตามความเหมาะสมตามวัยของตัวละคร แต่ทั้งนี้การเขียนจะต้องถูกต้องตามอักขระวิธีตามพจนานุกรม ไม่ใช่ภาษาพูดที่เกิดจากสำเนียงพูดตามสมัย เช่น เนี่ย ทั้น ชะ นี มัย และไม่ควรรู้คำไม่สุภาพ คำหยาบโลน (ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์, 2535 : 11)

3. รูปเล่มหนังสือการ์ตูนเรื่องยาว

หนังสือภาพการ์ตูนเรื่องยาวที่นิยมกันนั้น ควรมีรูปเล่มขนาดกะทัดรัด หยิบถือได้สะดวก โดยเฉพาะยิ่งถ้าเป็นหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็กด้วยแล้ว ควรจะมีขนาดที่เหมาะสมกับภาวะวัยของกล้ามเนื้อนิ้วมือเด็กที่ยังไม่สู้จะแข็งแรงพอที่จะรับของเล็กเกินไป หรือของใหญ่ หรือของหนักเกินไปได้ รูปเล่มของหนังสือเกี่ยวข้องกับราคาหนังสือด้วยเพราะมีความสัมพันธ์กับการตัดกระดาษของโรงพิมพ์ ขนาดรูปเล่มที่นิยมกันคือ

ขนาดเล็ก 13*8 ซม. หรือ 16 หน้ายก (แนวตั้งหรือแนวนอน)

ขนาดกลาง 14.8*21 ซม. หรือ 16 หน้ายกใหญ่ (แนวตั้งหรือแนวนอน)

ขนาดใหญ่ 18.5*26 ซม. หรือ 8 หน้ายก (แนวตั้งหรือแนวนอน)

หนังสือการ์ตูนเป็นหนังสือที่อ่านแล้ว ผู้อ่านมักหมดความสนใจ และไม่เก็บรักษา เหมือนหนังสือชนิดอื่นๆ ดังนั้นการเข้าเล่มจึงไม่จำเป็นต้องอาศัยความแข็งแรง หรือปกไม่จำเป็นต้องเป็นกระดาษแข็ง เพราะเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่าย (ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์, 2535 : 11)

4. การจัดหน้า

การจัดหน้าในหนังสือการ์ตูนเรื่องยาว มีความสัมพันธ์กับขนาดรูปเล่มหนังสือด้วย แต่ละหน้าจะต้องประกอบด้วยรูปภาพ ส่วนใหญ่มีคำบรรยาย (อยู่ข้างบนหรือข้างล่างรูปภาพ) เพียงเล็กน้อย และภาพในภาพมีคำพูดโต้ตอบของตัวละครอยู่ในวงกลมอีกด้วย ดังนั้นเพื่อให้การจัดหน้าดูอ่านได้สะดวก จึงควรใช้ขนาดรูปเล่มที่กล่าวไว้แล้วจะดีกว่า หากใช้ขนาดเล็กจะจัดหน้าไม่ค่อยได้ดีนัก ต้องใช้ภาพที่เต็มหน้าทุกครั้งไป

การจัดหน้าและจัดเรียงหนังสือภาพการ์ตูนนั้น มีข้อสังเกตถึงสิ่งต่างๆ เช่นกรอบภาพ ควรจะเริ่มจากซ้ายไปขวา ตามลักษณะการอ่านการ์ตูนภาษาไทย

F. Kinder แบ่งประเภทของหนังสือการ์ตูน ตามคุณประโยชน์การใช้ภาพการ์ตูนได้ 7 ประเภท คือ

1. ภาพล้อสังคม (Cag Cartoon)มักเป็นภาพในเชิงภาพล้อ(Caricature)โดยนักเขียนการ์ตูนล้อโดยเฉพาะ นิยมพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสาร

2. ภาพล้อการเมือง (Political and Editional Cartoon) เป็นภาพล้อผู้บริหารประเทศ เน้นทางด้านการเมืองและการปกครอง โดยมีจุดมุ่งหมายกระตุ้นผู้อ่านให้เห็นในเชิงตรงกันข้ามหรือขบขัน เสียดสี เป็นต้น

3. การ์ตูนโฆษณา (Commercial Cartoon) หมายถึงการ์ตูนที่ใช้ในงานโฆษณาชวนเชื่อในสินค้าของตน ลักษณะการ์ตูนอาจเป็นรูป 2 มิติ หรือหุ่นรูปปั้นการ์ตูน 3 มิติ

4. การ์ตูนประชาสัมพันธ์ (Public Relations Cartoon) เป็นการ์ตูนในลักษณะเดียวกับการ์ตูนโฆษณา แต่ต่างกันที่วัตถุประสงค์ว่า การ์ตูนประชาสัมพันธ์เป็นการ์ตูนที่ใช้ประดับตกแต่ง เพื่อกระตุ้นในการบอกข่าวแจ้งข่าว ให้ผู้อื่นได้รับทราบโดยมิได้มุ่งหวังผลทางการค้าเหมือนการ์ตูนโฆษณา

5. การ์ตูนล้อเลียน (Caricature Cartoon) เป็นการ์ตูนที่เขียนในเชิงล้อเลียนบุคคลใด ดูตลกขบขัน โดยวาดบุคลิกลักษณะเกินความเป็นจริง

6. การ์ตูนเรื่องยาว (Comic Strip Cartoon) เป็นการ์ตูนที่ใช้ดำเนินเรื่องราว หรือประกอบนิยายนิทานต่างๆ ตั้งแต่ต้นจนจบมักมีความยาวเป็นตอนๆ ไม่สามารถจบภายในกรอบภาพเดียวเหมือนการ์ตูนภาพล้อ

7. ภาพยนตร์การ์ตูน (Animated Cartoon) หมายถึง การทำภาพวาดการ์ตูนให้ออกมาเป็นภาพยนตร์ โดยการวาดการ์ตูนลงบนแผ่นใสแล้วถ่ายเป็นภาพยนตร์ให้มีลักษณะการเคลื่อนไหวเหมือนชีวิตจริง (F.Kinder อ้างในดำเนิน ยอดมิ่ง, 2525 : 9)

ลักษณะการ์ตูนที่ดี

ภาพการ์ตูนที่สวยงามเนื้อหาของการ์ตูนที่ดี ให้ความรู้และให้ความบันเทิงแล้วควรจะมีลักษณะต่างๆ ดังนี้คือ (เอนก รัตนปิยะภากรณ์, 2535 : 24)

ส่งเสริมการค้นคว้าและความคิดที่เป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อปลูกฝังให้เด็กสนใจ ทดลอง ค้นคว้า หาเหตุผล ที่จะได้มาซึ่งความเป็นจริงมิใช่ฝากชีวิตไว้กับโชคชะตา. ควรหลีกเลี่ยงเรื่องราวเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ วิญญาณ โชคลาง อันหาเหตุผลที่จะพิสูจน์ความจริงมิได้ เพื่อมิให้อ่านหลงเชื่อจนยึดถือเป็นแนวทางในการตัดสินใจต่างๆ เนื้อหากการ์ตูนควรมีลักษณะไม่สัมฤทธิ์ หมายถึงตัวเอกของเรื่อง มีชีวิตที่ต่อสู้อุปสรรคต่างๆ เพื่อความสำเร็จในบั้นปลายท้ายเรื่องซึ่งเนื้อหา ลักษณะนี้จะกระตุ้นให้อ่านมีความคิดสร้างสรรค์และกำลังใจที่จะต่อสู้ และแก้ปัญหาชีวิตของตนเองได้มีเนื้อหาธำรงไว้ซึ่งคุณธรรม การนำเสนอเนื้อหาลักษณะนี้ไม่ควรที่จะใช้วิธีสอนโดยตรง เพราะจะทำให้น่าเบื่อ แต่ควรแทรกไว้ในพฤติกรรมของตัวละครต่างๆ ไม่ว่าจะตัวเอกหรือตัวร้าย โดยเฉพาะถ้าแทรกอยู่ในตัวร้ายจะทำให้เห็นภาพของคุณธรรมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งผลของคุณธรรมความดีนี้ จะส่งเสริมให้มีชีวิตที่ดีขึ้น ผู้อ่านจะรู้ถึงคุณค่าและภาคภูมิใจในตนเองหากได้ทำความดีนั้นๆ ขึ้นบ้างส่งเสริมให้เป็นคนมี เมตตา ปรานี รักธรรมชาติเคารพในสิทธิหน้าที่ของมนุษย์แต่ละคน

นอกจากนี้ (จินตนา ไบกาชุย, 2532 : 68) กำหนดแนวทางการจัดทำหนังสือการ์ตูนว่าลักษณะการ์ตูนที่ดีต้องเป็นดังนี้ การ์ตูนจะต้องให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ให้อารมณ์ขันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้เกิดทักษะหรือ ความชำนาญในการอ่านช่วยให้เก็บความจากเรื่องได้แม่นยำ สามารถเป็นเครื่องมือปลูกฝังความสนใจในการอ่านเบื้องต้นเด็กสามารถเรียนรู้ศัพท์จากการอ่านลักษณะการ์ตูนที่อันตรายเป็นต่อเด็ก

ในปัจจุบันหนังสือการ์ตูนผลิตออกมามากมายซึ่งหลาย ๆ เล่มผู้ผลิตจัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใหญ่อ่าน แต่เด็กมักจะอ่านโดยไม่รู้ว่สิ่งที่แทรกในหนังสือนั้นเหมาะกับวัยของตนเองหรือไม่ ซึ่งอาจส่งผลร้ายทางตรงหรือทางอ้อมต่อเด็กได้ ลักษณะการ์ตูนที่ไม่เหมาะกับเด็กมีลักษณะดังนี้ คือ

1. เรื่องการเสนอเรื่องในลักษณะที่ผิดศีลธรรมจรรยา เรื่องเช็ทซ์ เรื่องที่ทำลายศิลปะ วัฒนธรรม ทำลายความมั่นคงของชาติ เรื่องหยาบคาย หยาบโลน ไม่มีสาระให้แต่ความสนุกสนานเพียงด้านเดียว หรือจัดเพื่อความสนองกลุ่มผู้อ่านบางกลุ่ม

2. ภาพ ภาพการ์ตูนมีลักษณะก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่ดีแก่เด็ก เช่น ภาพโป๊ อนาจาร ภาพอาชญากรรม ภาพหวาดเสียวต่าง ๆ เพราะภาพเหล่านั้นจะมีอิทธิพลต่อจิตใจเด็ก มากเด็กสามารถคิดรวมไปกับการอ่านด้วย ภาพการ์ตูนที่มีลักษณะที่ก่อให้เกิด ความรู้สึกและ อารมณ์แก่ผู้อ่านในลักษณะดังกล่าว เท่ากับเป็นการให้ยาพิษให้เด็กโดยไม่รู้ตัว

3. ภาษา ภาษาในการ์ตูนเกิดจากความคิดของผู้แต่งที่จะจินตนาการลักษณะภาพ ที่ใช้ ซึ่งมักจะพบบ่อย ๆ เช่นภาษาที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ, ภาษาหยาบคาย, ภาษาวิบัติ, ตัวสะกด การันต์ ไม่ถูกต้อง (จินตนา ไบกาซูยี, 2532: 69-70)

ผลกระทบที่มีต่อเด็กคือ เด็กไม่สามารถแยกแยะสิ่งใดถูกสิ่งใดผิดได้ เด็กจะรับสิ่งไม่ดี เหล่านั้นไว้ทั้งหมด ทั้งด้านภาพ, ภาษา, ความคิดซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กเช่น เด็กจะหลง ใหล เคลิบเคลิ้มไปกับสิ่งที่ได้รับนั้น ในแง่เรื่องเช็ทซ์ หากเรื่องและภาพ ส่อไปในทางลามกอนาจาร เด็กวัยรุ่นได้อ่านอาจจะอยากลองในสิ่งที่ไม่เหมาะสม ซึ่งยังไม่ถึงเวลาอันสมควร หรือถ้าเรื่องใด ส่อในทางอาชญากรรมเด็กอาจจะคิดและทำตามให้เหมือนตัวละคร เช่น ทำร้ายผู้อื่น หรือแสดง ความกล้าหาญในทางที่ผิด เช่น กระโดดตึก เป็นต้น ดังนั้นในการผลิตหนังสือการ์ตูนจึงต้องคำนึง ถึงเนื้อหาให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้อ่านการ์ตูนโดยเฉพาะกับเด็ก (นวลทิพย์ ปริญญาญกุล, 2538 : 29)

กลุ่มผู้อ่านการ์ตูน

ประเภทและลักษณะของการ์ตูนถูกสร้างขึ้นมาจากวัตถุประสงค์แตกต่างกัน ลักษณะ ของการ์ตูนล้อ การ์ตูนโฆษณา มักเป็นการ์ตูนที่สร้างขึ้นตามจุดมุ่งหมายของผู้สร้างโดยหวังเป็น เพียงสิ่งประดับตกแต่ง เพื่อให้คนดูเกิดความที่ สนใจ หรือนำมาขบขันในภาพการ์ตูนเท่านั้น ซึ่งจะแตกต่างกับการ์ตูนในลักษณะของนิยายภาพ (Illustrated Tale) หรือการ์ตูนเรื่อง (Comics) ที่ลักษณะการ์ตูนออกมาในเชิงของงานวรรณกรรม ซึ่งมีใช้เป็นเพียงภาพประดับให้ดูน่าสนใจ เท่านั้น หากแต่มีเนื้อหา การเดินเรื่อง การขมวดปมของเรื่องในเชิงศิลปะวรรณลักษณะ ดังนั้นการ นำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ นี้ จึงเกี่ยวข้องกับรสนิยมของผู้บริโภคเป็นหลัก เช่น เด็กผู้ชายมักชอบอ่าน หนังสือการ์ตูนผจญภัย นิยายลึกลับ กีฬา การเดินทาง การสงคราม เรื่องวิทยาศาสตร์และ การประดิษฐ์ ส่วนเด็กผู้หญิงมักชอบอ่านหนังสือประเภทเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน นิยายต่างๆ

การปรับปรุงตนเองเป็นต้น สำหรับหนังสืออ่านเล่นหรือเรื่องขบขันนั้นเด็กจะสนใจน้อยกว่า ภาพการ์ตูน และส่วนมากเด็กจะสนใจการ์ตูนเกี่ยวกับการเดินทางมากกว่าดูภาพการ์ตูนเกี่ยวกับการผจญภัย การเดินทางและภาพทหารเอกที่กล้าหาญ

เมื่อเด็กโตมากขึ้น ความแตกต่างระหว่างเพศในการอ่านก็จะมองเห็นได้ชัดยิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่น การอ่านของเด็กจะเปลี่ยนไปอีก เด็กอายุ 11 ขวบ ชอบอ่านเรื่องการผจญภัย และเรื่องลึกลับ เด็กวัยรุ่นชายส่วนใหญ่สนใจอ่านพวกเรื่องราวทางวิทยาศาสตร์และการประดิษฐ์ ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงชอบอ่านเทพนิยาย, ชีวิตในโรงเรียนและบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์ เพราะเป็นช่วงที่เด็กเริ่มบูชาคนที่จัดว่ามีความสามารถพิเศษ อย่างไรก็ตามเด็กจะชอบหนังสือประเภทใดนั้น ขึ้นอยู่กับทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อหนังสือด้วย และความเฉลียวฉลาดของเด็กในการเลือกประเภทของหนังสือที่จะอ่านและความสามารถทางการอ่านของเด็ก (นวลทิพย์ ปริญญาญกุล, 2538 : 30)

ยุทธนา จินดากุล (2539:17) ได้แบ่งกลุ่มผู้อ่านหนังสือการ์ตูนตามความสนใจในเนื้อหาของการ์ตูนเป็น 4 กลุ่มได้แก่

กลุ่มเด็กก่อนวัยเรียน (3-5 ปี) เด็กกลุ่มนี้มักมีความสนใจเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ ภาพวาดไม่จำเป็นต้องสวยงามมาก แต่ต้องวาดให้ดูเข้าใจง่าย อาจวาดภาพที่ไม่สมบูรณ์เพื่อผู้อ่านได้เสริมจินตนาการของตนเองบ้างก็ได้

กลุ่มของเด็กในวัยเรียน (6-12ปี) เด็กกลุ่มนี้มีความสนใจในเรื่องการผจญภัย เนื้อเรื่องมีผู้ชนะผู้แพ้ชัดเจน ผู้ชนะเป็นบุคคลที่มีคุณธรรม ภาพมีการแสดงอารมณ์เคลื่อนไหวละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น เป็นภาพ 3 มิติ เนื้อเรื่องมีความยาวมากขึ้น มีการให้ติดตามในตอนต่อไป ซึ่งเด็กในวัยนี้ จะรอติดตามและสามารถเชื่อมโยงตอนที่ผ่านไปพร้อมกับตอนใหม่ได้โดยไม่ต้องอ่านบทวนใหม่

กลุ่มวัยรุ่น (13-19ปี) กลุ่มนี้ให้ความสนใจเรื่องความรักเนื้อเรื่องมีผู้ชนะผู้แพ้ชัดเจน และเน้นในเรื่องรักใคร่ ในกลุ่มนี้ให้ความสนใจลักษณะเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์น้อยมากวัยรุ่นชายจะชอบเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ซึ่งจะมีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากขึ้น

กลุ่มผู้ใหญ่ (20 ปีขึ้นไป) เป็นกลุ่มผู้อ่านการ์ตูนเพื่อคลายความเครียดในเชิงจิตวิทยา ถือเป็นการเล่นหนีความเป็นจริงเข้าไปสู่โลกของความเพ้อฝัน ลักษณะเนื้อหามีความหลากหลายมากขึ้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่านในขณะนั้นของแต่ละบุคคล

จากผลการวิจัยของ ยุทธนา จินดากุล จะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้อ่านการ์ตูนนั้นมีใช่เป็นแต่เด็กดังที่คนทั่วไปเข้าใจ หากแต่ว่าครอบคลุมกลุ่มผู้อ่านทุกระดับอายุ

กิติกร มีทรัพย์ (2529 : 205-206) นักจิตวิทยาของไทย ได้แบ่งลักษณะเนื้อหาของการ์ตูนที่สอดคล้องกับวัยของผู้บริโภคไว้ 4 กลุ่ม คือ

วัยก่อนเข้าเรียน (ประมาณ 3-6 ขวบ)

ลักษณะความสนใจที่สังเกตเห็นได้ คือ มีความสนใจช่วงสั้น ๆ และเปลี่ยนความสนใจบ่อยมีความสนใจต่อสิ่งที่แปลกใหม่อยู่เสมอ ความเจริญทางด้านภาษาเป็นไป อย่างรวดเร็ว สามารถเล่าเรื่องที่ตนได้พบเห็นให้ผู้อื่นฟัง แต่อาจยังลำดับเหตุการณ์คลาดเคลื่อนไปบ้างสนใจที่จะเลียนแบบทั้งด้านการใช้ภาษาและท่าทางสนใจที่จะพูดหรือท่องคำคล้องจองง่าย ๆ ชอบฟังนิทานหรือเรื่องเล่าที่ผู้ใหญ่เล่าให้ฟัง

ดังนั้นหนังสือที่เหมาะสมกับวัยของเด็กระดับนี้ได้แก่ หนังสือที่มีภาพสวยงาม เช่น สมุดภาพพจนานุกรม ตลอดจนนิทานภาพซึ่งใช้รูปภาพเพื่อให้ทราบเรื่องราวได้โดยไม่ต้องอ่านเนื้อเรื่อง

วัยประถมศึกษาตอนต้น (ประมาณ 6-9 ขวบ)

ลักษณะความสนใจที่สังเกตเห็นได้คือ มีช่วงความสนใจยาวขึ้น สนใจที่ทดลองเลียนแบบ และแสดงออกตามความคิดเห็นของตนเอง และต้องการให้ผู้อื่นสนใจตนเองมากขึ้น ในการรับฟังเรื่องราวต่างๆ ต้องการให้ตนเองมีส่วนร่วมมากขึ้น สนใจเรื่องราวที่เพื่อผื่นสนุก เรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความถูกต้อง

หนังสือที่เหมาะสมกับวัยของเด็กระดับนี้ อาจเป็นเรื่องที่สนุกสนานต่างๆหรือเกี่ยวกับกิจกรรมแปลกๆเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทำสิ่งต่างๆ อย่างง่าย ๆ เป็นต้น

วัยประถมศึกษาตอนต้นช่วงหลัง (ประมาณ 9-11 ขวบ)

ลักษณะความสนใจที่สังเกตได้คือ

1. ช่วงความสนใจประมาณ 20-30 นาที
2. มีความสนใจต่อเพื่อน ๆ บุคคล สถานที่ และสิ่งแวดล้อมต่างๆมากขึ้น
3. สนใจที่จะหาตัวอย่างที่จะยึดถือเป็นแบบปฏิบัติ และสนใจที่จะหาความรู้ข้อเท็จจริงต่างๆมากขึ้น
4. สามารถเล่าเรื่องต่างๆ ที่ได้ฟัง ได้อ่านหรือได้พบเห็นได้มากยิ่งขึ้น
5. สนใจเรื่องกิจกรรมต่างๆ เช่น การกีฬา การประดิษฐ์คิดค้นต่างๆ

หนังสือที่เหมาะสมกับเด็กระดับนี้อาจได้แก่ หนังสือที่ท้าทายให้เกิดความคิดต่างๆ หรือแนะนำถึงวิธีการที่ไม่ซับซ้อนจนเกินไป หรือเป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพ คติสอนใจให้แนวคิด แนวปฏิบัติที่ดีงาม ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัยต่างๆ เป็นต้น

วัยมัธยมศึกษาตอนต้น (ประมาณ 12-14 ปี)

ลักษณะความสนใจที่สังเกตได้คือ มีช่วงของความสนใจประมาณ 30-45 นาทีเริ่ม มีความสนใจแตกต่างกันเป็นเรื่องราวของชายและหญิง เช่น ชายสนใจเรื่องเครื่องจักรกลไกต่างๆ หญิงอาจสนใจเรื่องการเดินทาง เป็นต้น สนใจการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินโดยการเลือกอ่านหนังสือหลายประเภทมากขึ้นเริ่มสนใจที่จะคิดว่าตนเองจะประพฤติปฏิบัติตนตามแบบอย่าง ที่ตนชอบได้อย่างไรเริ่มสนใจ ที่จะพูดถึงหรือวิจารณ์ตัวละครในเรื่องที่อ่านได้สนใจประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ที่ตนเองพอใจ

ดังนั้นหนังสือที่อาจจัดหาให้เด็กในระดับนี้ อาจเป็นประเภทเรื่องสั้นเจริงรมย์ที่มีแนวคิดที่ดีต่างๆ เรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย ประวัติบุคคลสำคัญ ตลอดจนสารคดีเกี่ยวกับการท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ เป็นต้น

แนวความคิดทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาเรื่องเพศของวัยรุ่น

วัยรุ่น หมายถึง วัยที่ย่างเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ เด็กหญิงจะเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศเมื่ออายุ 13-15 ปี ในขณะที่เด็กชายเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นเมื่ออายุ 15 ปี สำหรับในประเทศไทย กลุ่มวัยรุ่นหมายถึงบุคคลที่มีอายุระหว่าง 13-19 ปี เนื่องจากเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปสู่ลักษณะเป็นหนุ่มเป็นสาว หรืออาจกล่าวได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เปรียบเหมือนสะพานไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีเวลากำหนดแน่นอนว่าเริ่มและสิ้นสุดเมื่อใด แต่ได้กำหนดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นสำคัญคือตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน และมีขนที่อวัยวะเพศ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่มียีน้ำอสุจิ (ปาริชาติต์ ครองพันธ์, 2539 : 6)

อายุของวัยรุ่น แบ่งออกได้ดังนี้ วัยรุ่นตอนต้น หญิง 13-15 ปี ชาย 15-17 ปี วัยรุ่นตอนกลาง หญิง 15-18 ปี ชาย 17-19 ปี วัยรุ่นตอนปลาย หญิง 18-21 ปี ชาย 19-21 ปี (ปาริชาติต์ ครองพันธ์, 2539 : 6)

ในประเทศไทยเด็กวัย 13 ปี เป็นวัยที่พ้นจากการศึกษาภาคบังคับ และวัย 20 ปี เป็นวัยที่บรรลุนิติภาวะทางกฎหมาย กลุ่มวัยรุ่นจึงถูกกำหนดให้เป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 13-19 ปี ในประเทศไทยเราเรียกผู้ที่มีอายุในช่วงระหว่าง 15-24 ปีว่าเยาวชน คำว่าวัยรุ่นและเยาวชนมักใช้ควบคู่กันไป และหมายความครอบคลุมถึงเด็กอายุระหว่าง 13-24 ปี พัฒนาการที่สำคัญของวัยรุ่นคือ การเปลี่ยนแปลงทางเพศร่างกาย มีการเจริญเติบโตในด้านต่างๆอย่างรวดเร็ว ตามปกติแล้วร่างกายของ เด็กชายและเด็กหญิง จะมีฮอร์โมนเพศชาย (Androgens) และฮอร์โมนเพศหญิง (Estrogens) แต่ต่อมาเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นสัดส่วนของฮอร์โมนจะแตกต่างกันมาก กล่าวคือ เพศชายจะผลิตฮอร์โมนเพศชายออกมามากขึ้น ส่วนเพศหญิงก็จะมีฮอร์โมนเพศหญิงออกมามากขึ้นเช่นกันในช่วงที่เข้าสู่วัยรุ่นต่อมโกนแอดส์ (Gonads) จะผลิตฮอร์โมนออกมาเร่งการเจริญเติบโตของ อวัยวะเพศ (Primary Sex Characteristics) และปรากฏลักษณะประจำเพศขั้นที่สอง (Secondary Sex Characteristics) เด็กหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย พร้อมมีวุฒิภาวะทางเพศ (Sexual Maturity) ตามลำดับดังนี้คือ หน้าอกขยาย มีขนขึ้นในที่ลับ มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีประจำเดือน ส่วนการเปลี่ยนแปลงของเด็กชายคือ อัณฑะมีการเติบโต อวัยวะเพศมีการเจริญเติบโต มีขนขึ้นในที่ลับ เริ่มมีเครา เสียงห้าว มีขนขึ้นตามแขนขาและลำตัวเหมือนผู้ใหญ่เป็นต้น

เนื่องจากวัยรุ่นมีพัฒนาการอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะพัฒนาการทางเพศ วัยรุ่นจึงมักมีความกังวลใจต่อการเปลี่ยนแปลงในช่วงแรก จึงจำเป็นที่จะต้องผู้ใหญ่ที่เข้าใจพัฒนาการของวัยรุ่นเป็นผู้ให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ในช่วงนี้เด็กวัยรุ่นจะมีความรู้สึกทางเพศ และอาจจะระบาย

ในรูปของความฝันเช่น ฝันเปียก (Wet Dream) การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง (Masturbation) แรงผลักดันทางเพศของวัยนี้ ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลองของวัยรุ่นจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายตรงข้ามได้ (ปาริชาติต์ ครองจันทร์, 2539 : 7)

พฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น

ประสาธ อิศรปริดา อ้างในปาริชาติต์ ครองจันทร์(2539 : 8-9) ได้สรุปภาวะเงื่อนไขที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างเพศไว้ คือ

1. อิทธิพลจากต่อมไร้ท่อในร่างกายถ้าต่อมไร้ท่อทำงานผิดปกติหรือไม่มีประสิทธิภาพก็มีผลทำให้พัฒนาการทางเพศเป็นไปอย่างล่าช้า โดยเฉพาะตัวต่อมเพศ ต่อมใต้สมองและต่อมไทรอยด์
2. อิทธิพลทางสังคม เป็นภาวะสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดรูปแบบการตอบสนองทางเพศสังคมโดยทั่วไปมุ่งหวังให้เพศหญิง อยู่ในกรอบวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัดกว่าเพศชาย หญิงจึงต้องรักษานวลสงวนตัว ไม่แสดงออกถึงความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจนและรุนแรงเหมือนเพศชาย
3. สื่อสารมวลชน ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และสื่อต่างๆมีส่วนเร่งเร้าให้วัยรุ่นได้เรียนรู้การปรับปรุงบทบาททางเพศได้
4. อายุของการมีวุฒิภาวะทางเพศ วุฒิภาวะทางเพศเป็นตัวเร่งให้เกิดความสนใจเพศตรงข้ามเด็กที่ย่างเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศได้เร็วกว่าก็ย่อมจะมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศก่อนผู้ที่ย่างเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศช้า
5. โอกาสในการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ "โอกาส" เป็นภาวะที่สำคัญอย่างหนึ่งวัยรุ่นที่มีเพื่อนต่างเพศมาก ย่อมมีโอกาสในการเรียนรู้มากกว่า นอกจากนี้การได้รับการสนับสนุน และข้อเสนอแนะที่ดีจากผู้ปกครองจะทำให้เกิดการเรียนรู้และปรับตัวมากกว่า

ชลอศรี แดงเปี่ยม และประยูร ลิมตระกูล อ้างในปาริชาติต์ ครองจันทร์ (2539 : 8-9) ได้สรุปพัฒนาการและพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น ได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางเพศที่เหมาะสมขึ้น อยู่กับการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางร่างกาย สรีรวิทยา จิตใจและอารมณ์นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดู และสิ่งแวดล้อมอิทธิพลอย่างมาก
2. จิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงมาก สับสน ไม่คงที่อ่อนไหวง่าย บางครั้งไม่สามารถควบคุมได้ การแสดงออกทางอารมณ์มักจะรุนแรงและจะเพิ่มมากขึ้น หากมี

สิ่งกีดตันเพราะความว่าวุ่นใจเป็นทุนเดิม บางครั้งอาจมีอารมณ์เศร้าและกังวล จึงง่ายแก่การถูกชักจูง

3. การรับอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากประเทศอื่น เช่น อิทธิพลทางเพศ นอกจากนี้สถานเริงรมย์ การสื่อสารทางเพศ จะเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้มีพฤติกรรมที่ผิดพลาดได้ง่าย

4. การสมาคมระหว่างเพื่อนต่างเพศยังสับสน วัยรุ่นไม่รู้ว่าลักษณะใดจึงจะเหมาะสม เนื่องจากมีความสับสนในการปรับตัวทางเพศ

5. วัยรุ่นเป็นวัยที่สมองมีความเจริญเติบโตเต็มที่ที่มีความคิดอ่านแตกฉาน มักจะสร้างมโนภาพและความฝัน มีความอยากรู้ อยากรูเห็น อยากรูทดลอง มีความสนใจและต้องการหาข้อเท็จจริงทางเพศ เด็กผู้ชายมักจะทำตัวเป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม เมื่อเกิดแรงผลักดันให้เสาะแสวงหาความรู้เรื่องเพศ จากการอ่านหนังสือ หรือจากแหล่งข่าวสารอื่นๆ ในที่สุดก็นำไปสู่การทดลองปฏิบัติ ความรู้ทางเพศที่เด็กได้รับมักจะทราบจากเพื่อนมากกว่าทราบจากผู้ใหญ่

6. การมีเวลาว่างมากเกินไป ทำให้วัยรุ่นมีจิตใจว่าวุ่นเพิ่มขึ้นและหาทางออกที่ไม่เหมาะสม อาจจะนำไปสู่ความเสื่อมเสีย

ความรู้เรื่องเพศด้านจิตวิทยา

ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจ และอารมณ์ ซึ่ง (จรินทร์ ธาณีรัตน์, 2523 : 205-206) และ (สุชาติ โสมประยูร, 2530 : 6) ได้กล่าวโดยสรุปดังนี้

1. การพัฒนาการทางเพศทางด้านจิตใจ การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายจะมีผลต่ออารมณ์และจิตใจของวัยรุ่น โดยขณะที่ร่างกายของเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิง มีอวัยวะเพศเจริญเติบโตพร้อมที่จะสืบพันธุ์ได้ วัยรุ่นจะมีอารมณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นโดยลำดับ ความเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศทางด้านจิตใจของวัยรุ่นชาย และหญิงจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น เริ่มเอาใจใส่ต่อรูปร่างและท่าทางของตนเอง สนใจการแต่งกาย สนใจต่อเพศตรงข้ามเป็นพิเศษ มีความต้องการหรือความรู้สึกทางเพศเกิดขึ้นบ่อย สิ่งที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นโดยทั่วไปคือการใช้มือ ลูบคลำหรือสัมผัสอวัยวะสืบพันธุ์ของตนเอง จนเกิดการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งทางการแพทย์ไม่ถือว่าเป็นสิ่งปกติแต่อย่างใด แต่การเกิดอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นนั้นจะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น และการเกิดปัญหาสังคมที่สลับซับซ้อนเข้ามาเกี่ยวข้องได้ เช่น การเกิดปัญหาความสัมพันธ์ทางความรักระหว่างชายและหญิง ปัญหาการวางตัวต่อเพศตรงข้าม ปัญหาการร่วมเพศ และการระบายอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

2. การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาทางด้านจิตใจ และอารมณ์ควรปฏิบัติคือ
 - 2.1 พยายามตัดความกังวล ไม่หมกมุ่นในเรื่องเพศ ปฏิบัติตนตามหลักธรรมะ การมีคตินิยมสุภาพจิตใจตนเอง เป็นต้น
 - 2.2 การร่วมประเวณี ควรจะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่พร้อมทั้งกายใจ สังคมและพร้อมที่จะสมรส วัยรุ่นที่ยังไม่พร้อมที่จะสมรสควรหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าที่จะชักจูงให้ร่วมประเวณี
 - 2.3 การเรียนรู้ถึงวิธีการระบายอารมณ์ทางเพศด้วยการทดแทนเบี่ยงเบน โดยเฉพาะการเข้าร่วมกิจกรรมสันทนาการต่างๆ และทำงานอดิเรกที่ตนสนใจและถนัดนอกจากนี้การแสดงออกในทางแต่งกายที่ตนพอใจ ในลักษณะสวยงามๆ และได้มีโอกาสแสดงความสามารถให้ปรากฏต่อบุคคลอื่น หรือเพศตรงข้าม จะเป็น วิธีที่สามารถลดความรู้สึกทางเพศลงได้
 - 2.4 เมื่อมีปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศควรปรึกษาหารือกับผู้ใหญ่

ความรู้เรื่องเพศด้านสังคมวิทยา

เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม การปรับตัว ความประพฤติกฎเกณฑ์ต่างๆของสังคม ซึ่ง (เสี่ยม พรหมปัญพงศ์, 2528 : 77-78) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางเพศด้านร่างกายและจิตใจ ได้เกิดกับเด็กวัยรุ่นจึงทำให้วัยรุ่นทั้งชายและหญิง เห็นความสำคัญ และความจำเป็นของชีวิตแบบครอบครัวหรือชีวิตสมรสที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเขาในอนาคต เด็กวัยรุ่นจึงสนใจในเรื่องของประเพณี และวัฒนธรรมในการแต่งงาน ความสัมพันธ์ระหว่างเพศในรูปแบบต่างๆ จึงเกิดขึ้น เช่น วัยรุ่นเริ่มมีการนัดเที่ยวกับเพศตรงข้าม พยายามปรับตัวและวางตัวให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของสังคม

2. การปฏิบัติตัวให้เหมาะสมทางด้านสังคมวิทยาของวัยรุ่น ทั้งเพศชาย เพศหญิง ควรปฏิบัติดังนี้

- 2.1 การยอมรับนับถือกันและกัน ไม่ก้าวก่ายสิทธิส่วนตัวของกันและกัน
- 2.2 ผู้ชายควรให้เกียรติผู้หญิง โดยทำตัวเป็นสุภาพบุรุษ ควรช่วยเหลือปกป้องผู้หญิงทุกครั้งที่มีโอกาส และผู้หญิงต้องวางตนให้เหมาะสม ไม่แต่งกายล่อแหลม เพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจ ไม่ทำตนให้ฝ่ายชายดูถูก
- 2.3 ควรยึดมั่นในขนบธรรมเนียม ประเพณีที่ดั่งงามไว้เสมอ
- 2.4 มีความเอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือกันตามโอกาสที่สมควร
- 2.5 การไปเที่ยว สองต่อสอง ไม่ควรมีบ่อยนัก โดยเฉพาะฝ่ายหญิงต้องนึกถึง

ความไม่เหมาะสม และความเสื่อมเสียที่จะเกิดขึ้น

2.6 พยายามรับรู้และเข้าใจคนอื่น มองโลกในแง่ดีตลอดจนแก้ปัญหา หรือ อุปสรรคต่างๆ ด้วยการใช้เหตุผล

2.7 เมื่อมีปัญหาต่างๆ ควรปรึกษาผู้ใหญ่ ครูอาจารย์ หรือบิดา มารดา

รายงานการศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของวัยรุ่น (สันหัต เสริมศรีและ สืบพงษ์ ไชยพรรค, 2530 : 284-292) และ (จุฬามาต นุชนารถและคณะ, 2531 : 1-14) ได้ศึกษา เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น พบว่ามีพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตที่เสี่ยงต่อการเกิดโรค ส่วนใหญ่เริ่มมีเพศสัมพันธ์เป็นครั้งแรก เมื่อมีอายุระหว่าง 15-19 ปี โดยวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ ในอัตราที่สูงกว่าวัยรุ่นหญิง และมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีมากที่สุด รองลงมา มีเพศสัมพันธ์กับ คนรักและมีส่นน้อยที่มีการคุมกำเนิดเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (เกื้อ วงศ์บุญสิน และเยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม, 2531 : 25-26) เกี่ยวกับทัศนคติและพฤติกรรม ทางเพศของเยาวชนไทยพบว่า เยาวชนชาย ร้อยละ 52.1 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการพิเศษ ร้อยละ 62.3 ของเยาวชนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ได้ใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันการติดโรค นอกจากนี้ (วิจิตร ศรีสุพรรณ และคณะ, 2533 : 69) ได้ศึกษาความรู้ ความคิดเห็นและพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักเรียนนักศึกษาจำนวน 966 คน พบว่า ร้อยละ 49.4 มีประสบการณ์ สำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง เมื่อเกิดความรู้สึกทางเพศ จะหันเหด้วยการเล่นกีฬา ร้อยละ 55.9 ที่เคยตรวจกามโรคพบว่าเป็นกามโรค ร้อยละ 22.1

จากการศึกษาการจัดหลักสูตรเพศศึกษา ทั้งในและต่างประเทศพบว่าเนื้อหาเพศ ศึกษาจะครอบคลุมรายละเอียด ทั้ง 4 ด้านคือ ด้านชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา การนำความรู้ทั้ง 4 ด้าน ไปสอนแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้น ผู้จัดทำหลักสูตรเพศศึกษาจะต้อง เข้าใจถึงพัฒนาการของเด็กในช่วงนี้ (อายุระหว่าง 14-17 ปี) ซึ่งอยู่ในระยะที่เรียกว่าวัยรุ่น และ จะต้องคำนึงถึงประเพณีวัฒนธรรมอันดีงามควบคู่กันไปเพื่อจะได้จัดเนื้อหาอย่างเหมาะสมดังนี้คือ

1. ด้านชีววิทยา (Biological Aspect)

1.1 พัฒนาการทางร่างกาย

1.1.1 ต่อมไร้ท่อซึ่งมีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการ

1.1.2 การปรากฏของลักษณะทางเพศทุติยภูมิ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงรูปร่าง ลักษณะ การมีประจำเดือน การผื่นเปื่อย

1.2 ระบบสืบพันธุ์ เพศชาย เพศหญิง

1.3 การปฏิสนธิ

- 1.4 การตั้งครรภ
- 1.5 การคลอด
2. ด้านสุขวิทยา (Hygienic Aspect)
 - 2.1 การอนามัยและการดูแลรักษาอวัยวะสืบพันธุ์
 - 2.2 การรักษาสุขภาพอนามัยระหว่างมีประจำเดือน
 - 2.3 การบำรุงรักษาสุขภาพอนามัยระหว่างตั้งครรภหลังคลอดบุตรและการอนามัยทารก
 - 2.4 การป้องกันและการรักษาโรคที่เกิดจากเพศสัมพันธ์
3. ด้านจิตวิทยา (Psychological Aspect)
 - 3.1 พัฒนาการทางด้านจิตใจ (ผลของไฮโมนที่มีต่ออารมณ์ การพัฒนา แรงขับทางเพศและการยอมรับแรงขับทางเพศ)
 - 3.2 การลดแรงขับทางเพศที่เหมาะสม
 - 3.2.1 การออกกำลังกาย
 - 3.2.2 ทำสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง
 - 3.2.3 การพัฒนาจิตใจทางเพศที่ผิดปกติ (ชนิดของความผิดปกติ สาเหตุ และการป้องกันแก้ไข)
 - 3.3 ความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ
4. ด้านสังคมวิทยา (Sociological Aspect)
 - 4.1 บทบาทความแตกต่างระหว่างหญิง ชาย
 - 4.2 การปรับตัวให้เข้ากับเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม
 - 4.3 การรู้จักคบเพื่อนต่างเพศ (มารยาทและจรรยาบรรณในการคบเพื่อนต่างเพศ การนัดเที่ยว)
 - 4.4 เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (เจตคติของสังคมการยับยั้งเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การทำแท้ง)
 - 4.5 การเตรียมการสมรส (การเลือกคู่ครอง การหมั้น บทบาทและความรับผิดชอบกฎหมายการแต่งงาน)
 - 4.6 การวางแผนครอบครัว (วิธีคุมกำเนิดต่างๆ ผลดีผลเสียของแต่ละวิธีผลกระทบของการวางแผนครอบครัวต่อชุมชน)
 - 4.7 ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ (ปัญหาโสเภณี ปัญหาการทำแท้ง ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ)

จากการวิเคราะห์เนื้อหาในหลักสูตรเพศศึกษา ที่ใช้ในปัจจุบันพบว่าเนื้อหาที่ครอบคลุมกรอบหลักสูตรเพศศึกษาที่พัฒนาขึ้น ในส่วนที่เน้นหนักทางด้านเนื้อหาได้แก่ ด้านจิตวิทยา และสังคมวิทยา ก็ควรจะเพิ่มเติมเนื้อหาที่สำคัญได้แก่

ด้านจิตวิทยา

1. ความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ
2. พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเน้น เรื่อง ทอม-ดี้
3. ความแตกต่างระหว่างเพศชาย-หญิง
4. ความภูมิใจในเพศของตนเอง

ด้านสังคมวิทยา

1. พัฒนาการด้านสังคมของวัยรุ่น
2. บทบาทชาย-หญิง ที่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ และสังคมในปัจจุบัน
3. อิทธิพลของสังคมที่มีผลต่อความคิดด้านเพศสัมพันธ์

(ยุพิน รุ่งแจ้ง, 2533 : 116-117)

การรับรู้กับการแปลความหมาย

การรับรู้เป็นขบวนการของการนำความรู้เข้าสู่สมอง เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ของมนุษย์ และเป็นกระบวนการที่ร่างกายสัมผัสสิ่งแวดล้อมแล้วแปลความหมายการสัมผัสโดยอาศัยความรู้หรือประสบการณ์เดิมจากการรับรู้ และเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมสะสมยิ่งขึ้น จนเกิดเป็นความรู้ ความเข้าใจทันที แม้จะสัมผัสสิ่งเร้าเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง และผลของการฝึกหัดเป็นเครื่องช่วยในการแปลความหมาย สิ่งนั้นๆ ออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจ ซึ่งถ้าไม่มีความรู้เดิมหรือสัมผัสเรื่องนั้นๆ ไปแล้วก็ไม่เกิดการรับรู้สิ่งเร้า เป็นแต่เพียงสัมผัสกับสิ่งเร้าเท่านั้น และยังพบว่าสติปัญญาเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่สนับสนุนการรับรู้สิ่งเร้าต่างๆ ของมนุษย์ได้อย่างดี รวมทั้งความสนใจและความตั้งใจก็มีส่วนช่วยในการแปลความหมายได้ถูกต้องขึ้น

(เจนจิรา รัตนเดชาพิทักษ์, 2537 : 23)

ด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับการรับรู้มีหลายประการ (เจนจิรา รัตนเดชาพิทักษ์, 2537 : 24)

1. ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม ในขบวนการรับรู้ นั้น นอกเหนือจากการรับสัมผัสแล้ว ก็ยังมีขั้นการแปลเป็นสัญลักษณ์ในขั้นนี้ด้วย อาศัยความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราจะรับรู้

หากเรามีความรู้เดิมเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นมากๆ เราก็จะสามารถแปลความหมายได้ถูกต้องมาก แต่ถ้าไม่มีความรู้เดิมมาก่อนเลยในเรื่องนั้น ก็ย่อมจะเกิดการรับรู้ที่ผิดไปจากความเป็นจริงมาก และในการรับรู้ภาพนั้น แต่ละคนย่อมแปลความหมายของภาพตามสิ่งที่พบ เขาได้เคยเห็นหรือมีการเรียนรู้มาล่วงหน้า เช่นชาวป่าไม่เคยเห็นเครื่องบินมาก่อน เคยเห็นแต่นก และไม่เคยมารู้มาก่อนว่ามีเครื่องบินในโลกนี้ เขาก็จะเห็นเครื่องบินเป็นนกยักษ์ไป เป็นต้น ซึ่งตรงกับผลการทดลองของ ลีเปอร์ พบว่า อิทธิพลของความรู้หรือประสบการณ์ที่มีมาก่อน ชักจูงให้บุคคลวินิจฉัยสิ่งเร้าออกไปในทางที่ได้เคยเห็นมาก่อน

2. ภาษา ในสังคมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน ในเรื่องของการสื่อสารกันและกัน อาจมีการสื่อความหมาย การรับรู้ และการตอบสนองแบบผิดๆ ออกมา โดยเฉพาะในเรื่องของภาษา ในชุมชนที่แตกต่างกันในเรื่องของภาษา บุคคลย่อมไม่เข้าใจความหมายของภาษาอื่นหรือสำนวนการพูดที่แตกต่างกัน ทำให้ไม่เข้าใจความหมาย การรับรู้ได้ดีกว่า อย่างไรก็ตาม การแปลภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง เพื่อให้เข้าใจตรงกันกับคนถิ่นนั้นๆ บางทีก็เป็นเรื่องยาก แม้บางทีจะมีการแปลภาษาให้เป็นอีกภาษาหนึ่งแล้วก็ตาม แต่การตอบสนองออกมาก็ต่างไปกว่าที่ต้องการ ภาษาจึงเป็นสิ่งเร้าชนิดหนึ่งที่ทำให้เกิดการรับรู้ และการแสดงออกมาของปฏิกิริยาตอบสนองได้ เนื่องจากบุคคลใช้ภาษามาตั้งแต่เด็ก การรับรู้ต่างๆเกี่ยวกับภาษาจึงเจริญควบคู่กันมา อิทธิพลของภาษาจึงมีมากที่สุดในชีวิตประจำวัน

3. ลักษณะทางวัฒนธรรม มีหลักของการรับรู้ที่ว่า สิ่งต่างๆจะมีคุณสมบัติตามคุณสมบัติของส่วนใหญ่ที่มันอยู่ร่วมด้วย ขนบธรรมเนียมประเพณีหรือค่านิยมต่างๆ ในสังคม จะเป็นเครื่องกำหนดการรับรู้ของเรา เช่นการแสดงความรักในที่สาธารณะ คนไทยเห็นเป็นของที่ไม่ค่อยจะน่าดู แต่วัฒนธรรมฝรั่งเห็นเป็นของธรรมดา ที่เป็นเช่นนี้เพราะวัฒนธรรมไทยไม่นิยมแสดงความรักในที่สาธารณะ นั่นคือคนเรามีกรอบของการอ้างอิง (Frame of reference) ต่างกัน กรอบแห่งการอ้างอิงนั้น เรานำมาเป็นเครื่องวัดแสดงสิ่งต่างๆ ที่เราพบเห็นเพื่อพิจารณาตัดสินคุณภาพของสิ่งนั้นว่าเป็นเช่นไร

ซีกอล พบว่าพฤติกรรมของมนุษย์มักจะได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าทางสังคม ซึ่งสิ่งเร้าใดๆก็ตามทางสังคมจะเรียกว่า " วัฒนธรรม " เนื่องจากระเบียบประเพณีที่แตกต่างกัน จึงทำให้เกิดความแตกต่างกันในด้านต่างๆ เช่น ด้านการมองภาพ ชาวอินโดนีเซีย จะนึกถึง นกการูต้า (Garuda) ในวรรณคดีของเขา และเป็นชื่อของสายการบินแห่งชาติของ อินโดนีเซีย เมื่อเขาเห็นภาพถ่ายของนกอินทรีแต่ชาวอเมริกันกลับมองภาพของนกอินทรี ในความหมายของอิสราภาพ นอกจากนี้สมาชิกของวัฒนธรรมหนึ่งๆ มักจะประสบปัญหาของการมองสิ่งต่างๆ ซึ่งอยู่นอกเหนือ

ไปจากประสบการณ์ทางวัฒนธรรมของตน หรือมิฉะนั้นก็จะแปลความหมายในสิ่งที่พวกเขา มองเห็นให้เป็นไปตาม ลักษณะทางวัฒนธรรมของสังคมในกลุ่มของเขา ซึ่งสิ่งต่างๆที่มนุษย์มีการรับรู้ในทางการมอง และคุณลักษณะที่จะแปลความหมายเนื้อหาใน ภาพนั้นๆ จะขึ้นอยู่กับว่า ภาพนั้นมีความคล้ายคลึงหรือคุ้นเคยกับสังคมกลุ่มนั้นๆ และการแปลความหมายของภาพที่ถูกตองนั้นมีคุณค่าอยู่ในวัฒนธรรมของเขาหรือไม่ และระดับของการ แปลความหมายของภาพใดๆ ก็ตามที่คนมองเห็นหรือสิ่งใดๆก็ตามที่คนมองเห็นในภาพจะมีการแปลความหมายกว้างมากน้อย เพียงใดก็ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรมของคนนั้นเป็นอย่างไร (เจนจิรา รัตนเดชาพิทักษ์, 2537 : 26)

เนื่องจากความแตกต่างด้านทักษะการรับรู้ภาพ และการแปลความหมายของภาพที่มีอยู่ในสังคมต่างๆ มีความแตกต่างไปตามลักษณะทางวัฒนธรรมและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การศึกษาใดๆ ก็ตามเกี่ยวกับการรับรู้ภาพ มักจะประสบปัญหาในการตั้งคำถามเกี่ยวกับภาพที่ ให้มอง ซึ่งเด็กบางคนอาจจะตอบคำถามไปตามลักษณะที่เป็นจริงตามที่รูปได้วาดหรือถ่ายเอาไว้ แต่บางคนจะตอบคำถามเกี่ยวกับภาพที่มอง โดยนึกไปถึงคนหรือวัตถุแทนที่จะตอบคำถามไปตามความเป็นจริงของภาพนั้นๆ เพราะลักษณะของภาพจากวัฒนธรรมหนึ่ง ไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง ย่อมมีความแตกต่างกันในด้านของรูปแบบ (Style) เนื้อหา (Content) ความตั้งใจ (Intent) นอกจากนี้แล้ว มีนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงความแตกต่างในการรับรู้ทางการมองภาพและ ลักษณะต่างๆที่เกี่ยวกับภาพ โดยศึกษากลุ่มคนในประเทศที่พัฒนามากับประเทศที่ด้อยพัฒนาจะ พบว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ องค์ประกอบทางวัฒนธรรม (เจนจิรา รัตนเดชาพิทักษ์, 2537 : 26-27)

บุคคลที่ให้คำปรึกษาปัญหาเรื่องเพศ

ชลอศรี แดงเปี่ยม และ ประยงค์ ลิ่มตระกูล พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่เคยปรึกษา ปัญหาทางเพศ มีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเป็นกามโรคน้อยกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ไม่เคยปรึกษา ปัญหาใดๆ

ศิริกุล อิศรานุรักษ์ พบว่าวัยรุ่นมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนเพราะมีความรู้สึก นึกคิดและรสนิยมที่คล้ายๆกันและจะพูดคุยกันตั้งแต่เรื่องเล็กๆจนถึงเรื่องใหญ่เช่นเรื่องเพศสัมพันธ์

อัญชลี คติอนุรักษ พบว่านักศึกษาที่ปรึกษาปัญหาทางเพศ กับเพื่อนมีเพศสัมพันธ์ มากกว่านักศึกษาที่ปรึกษาปัญหาทางเพศกับ บิดา มารดา หรือญาติพี่น้อง

นักศึกษาที่ปรึกษาปัญหาส่วนตัวและปัญหาเพศสัมพันธ์กับเพื่อน และคนรักมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่า นักศึกษาที่ปรึกษากับครอบครัวและนักศึกษาที่ไม่ปรึกษาปัญหากับใคร วิทยุรุ่นเชื่อว่า เพื่อนคือบุคคลที่เข้าใจตัวเขามากที่สุด เมื่อมีปัญหาส่วนตัวและปัญหาต่างๆไปมัก จะปรึกษาเพื่อน ส่วนปัญหาด้านการเงินจะปรึกษาพ่อ แม่ ปัญหาด้านการเรียนจะปรึกษาครู การที่วิทยุรุ่นปรึกษาปัญหากับเพื่อนจึงมีโอกาที่จะชักจูงหรือนำพาไปสู่การตัดสินใจที่ผิดพลาด และไม่เหมาะสมได้ วิทยุรุ่นมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน เพราะเพื่อนจะมีความรู้สึกนึกคิด คล้ายๆกัน และจะพูดคุย ปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันตั้งแต่เรื่องทั่วๆไปจนถึงเรื่องเพศ ซึ่งอาจจะไม่ถูกต้องเหมาะสม และได้รับความรู้ที่ผิดๆได้ และถ้ากลุ่มเพื่อนมีลักษณะเห็นผิดเป็น ชอบขาดการไตร่ตรอง ตักเตือนซึ่งกันและกัน ก็จะไปสู่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในสังคมได้ เช่นการชักชวนกันไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การทดลองหาประสบการณ์ทางเพศในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น (ปาริฉัตต์ ครองขันธุ์, 2539 : 75)

จากการศึกษาพบว่า การมีคนรักหรือแฟน มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนแต่งงาน นักศึกษาที่มีคนรักจะมีทัศนคติที่ดีมากกว่านักศึกษาที่ยังไม่มีคนรัก ซึ่งสามารถ อธิบายได้ว่า ทัศนคติดังกล่าวเกิดจากประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) ซึ่งในที่นี้ คือการมีคนรัก และเป็นประสบการณ์ที่บุคคลนั้นมีความพึงพอใจ จึงเกิดทัศนคติที่ดีเชื่อมโยงไป สู่วัยรุ่นไปสู่วัยรุ่นนั้นๆ ในที่นี้คือการมีเพศสัมพันธ์ เพราะการมีคนรักหรือแฟน ในทางจิตวิทยาสำหรับวัยรุ่นแล้ว เป็นการแสดงออกถึงวุฒิภาวะทางเพศอย่างหนึ่งดังนั้นทัศนคติ ที่เกิดขึ้นจึงเป็นทัศนคติที่ดีมากขึ้น (ปาริฉัตต์ ครองขันธุ์, 2539 : 76)

แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ

ความหมายของคำว่า "เพศ" ได้ให้ความหมายของคำว่า "เพศ" ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายไว้ว่า "เพศ หมายถึง ลักษณะที่ทำให้ เป็นชายหรือหญิง" (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ,2493: 669) ได้กล่าวไว้ว่าเพศหมายถึง

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์ออกเป็นเพศชายหรือเพศหญิง
2. ลักษณะโครงสร้างของร่างกายของสิ่งมีชีวิต ซึ่งเกิดจากกานสืบพันธุ์ของบิดามารดา โดยการแยกและ การรวมกันทางโครโมโซมเพศ จนแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเป็น ชาย หรือหญิง
3. ขอบเขตของพฤติกรรมระหว่างบุคคล โดยเฉพาะระหว่างชายและหญิง เกี่ยวข้องโดยตรงกับการอยู่ร่วมกัน
4. สัญชาติญาณทางเพศและการแสดงออกของสัญชาติญาณนั้น อาจจะถูกออกมาในรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์

คาร์ลเดอโรน (M.S.Calderone) ได้กล่าวถึงเรื่องเพศไว้ว่า นอกจากเรื่องเพศจะเป็นเรื่องของการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายหญิงและเพศสัมพันธ์แล้ว เรื่องเพศยังเป็นเรื่องของชีวิตและความเป็นอยู่ที่ทุกคนกำลังเผชิญอยู่

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) จิตแพทย์ชาวออสเตรีย เชื่อว่าเรื่องเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆขึ้นในบุคคล และมนุษย์มีความรู้สึกทางเพศมาตั้งแต่เกิด ซิกมันด์ ฟรอยด์

เคอร์เคนดัล (Kirkendall) อธิบายเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ พอสรุปได้ดังนี้เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเราเกิดความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและสามารถกระทำ หรือแสดงพฤติกรรม ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้บรรลุผลตามที่ตั้งใจไว้

เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจที่สำคัญที่ทำให้เพศชายและเพศหญิงมี ความสนใจซึ่งกันและกันเรื่องเพศ เป็นสิ่งที่กำหนดบทบาททกริยาทำทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด เพราะนอกเหนือไปจากการแบ่งมนุษย์ ออกเป็นเพศชายและหญิงที่แตกต่างกัน แต่ทั้งนี้ มิได้หมายความว่า จะกำหนดให้เพศใดเพศหนึ่ง มีความสำคัญกว่าอีกเพศหนึ่ง

เรื่องเพศเป็นธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเรา อย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญที่สุด ให้เห็นชีวิตรักและการครองเรือน

เคอร์เคนดัล (Kirkendall)กล่าวว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่สามารถทำให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่ง ไปยังอีกช่วงชีวิตหนึ่ง โดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะทำให้ลักษณะชีวิตทั้งปวงของพ่อแม่ ถ่ายทอดไปสู่ลูกหลานได้

เรื่องเพศเป็นเรื่องที่มีบทบาทสำคัญ มาพร้อมๆ กับการเกิดของมนุษย์เพราะตลอดระยะเวลาที่โลกได้วิวัฒนาการมา ได้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า เรื่องเพศเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ ดังปรัชญาของชาวตะวันตกได้เน้นว่า จากปัจจัย 3 ประการที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนโดยทั่วไปคือ อาหาร เพศ และสังคม เรื่องเพศเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอันดับ 2 รองจากอาหาร ซึ่งดูแรนท์ (Dr.Will Durant) นักเขียนและนักปรัชญายุคใหม่ชาวอเมริกัน ได้กล่าวตรงกันว่า "รองจากความหิว เรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณที่รุนแรงที่สุด และเป็นปัญหาใหญ่โตที่สุดด้วย" (สุชาติ โสมประยูร, 2521 : 4)

สังคมไทยแต่เดิมถือว่าการสนใจการเรียนรู้เรื่องเพศ เป็นสิ่งที่ไม่สมควร แต่ในปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงไปมาก ประกอบกับอารยธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดต่อวัยรุ่น จนทำให้เกิดความคิดอิสระ และประพฤติตนอย่างเสรีเกี่ยวกับเรื่องเพศมากขึ้นและทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาง่าย ๆ ถึงแม้ว่าหลายประเทศจะให้การศึกษาเรื่องการคุมกำเนิด บรรจุไว้ในหลักสูตร ของโรงเรียนของรัฐ (ร้อยละ 70 ของประเทศในเอเชีย และ โอเชียเนีย อ้างว่ามีการสอนการคุมกำเนิดในโรงเรียน) แต่วัยรุ่นส่วนมาก มีความเข้าใจเรื่องเพศและการสืบพันธุ์ที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ และมีความสับสน ในโรงเรียนที่เปิดสอนเรื่องนี้ นักเรียนเรียนรู้จากครู แต่ในประเทศที่ไม่มีหลักสูตรเพศศึกษา เยาวชน เรียนรู้จากเพื่อน (หนังสือและนิตยสาร United Nations,1989 : 69)

ในประเทศไทยการพูดคุยเรื่องเพศโดยเปิดเผยในครอบครัว ยังไม่เป็นที่ยอมรับแต่สิ่งเหล่านี้กลับถูกแพร่กระจาย โดยสื่อสารมวลชนหลายประเภท และมีผู้กล่าวขวัญถึงอิทธิพลของสื่อมวลชน ในฐานะเป็นแหล่งความรู้ เรื่องเพศที่สำคัญมากกว่าบิดามารดา เพราะบิดามารดาไทย ยังมี ค่านิยมไม่ยอมรับเรื่องนี้

ค่านิยมทางเพศของเยาวชน

จากข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ และการวิจัยเกี่ยวกับค่านิยม และความคิดเห็นของวัยรุ่น จากประเทศต่างๆ ทั่วโลก เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วจะพบว่าเยาวชนในแถบเอเชียรวมทั้งประเทศไทย ส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศ ในวัยรุ่นที่ยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งแตกต่างจากค่านิยมของวัยรุ่น ในซีกโลกตะวันตก ซึ่งยอมรับถึงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ที่ยังไม่แต่งงานมากขึ้นทุกที และพบแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นในหมู่วัยรุ่นหญิง ดังนั้นพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น จึงสะท้อนค่านิยมส่วนตัวของวัยรุ่นเองและค่านิยมของสังคม ทั้งนี้เพราะแต่ละสังคมจะมีข้อกำหนดหรือการควบคุมทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันไป สำหรับสังคมไทยเมื่อเปรียบเทียบกับสังคมตะวันตกจะพบว่าในอดีตสังคมไทยมีความเคร่งครัดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และมีค่านิยมเกี่ยวกับการรักษาวงศ์วานตัวของหญิงไทย ซึ่งมีหลักฐานปรากฏอยู่ในวรรณกรรมต่างๆ ของไทยเช่น สุภาวดีสอนหญิง ที่พยายามจะสั่งสอน อบรมให้หญิงไทยประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบประเพณี ลูกผู้หญิง จึงถูกอบรมอย่างเข้มงวด กวดขันมากกว่าลูกผู้ชาย เนื่องจากเมื่อเกิดความพลาดพลั้งทางเพศขึ้นมา ฝ่ายหญิงจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะปรากฏประจักษ์พยานทางร่างกายอย่างชัดเจนและจะมีปฏิกิริยาตอบโต้ทางสังคมอย่างรุนแรง ตรงข้ามกับฝ่ายชายที่ไม่ถือเป็นเรื่องเสียหาย

อย่างไรก็ตาม ค่านิยมเรื่องเพศของไทยเริ่มเปลี่ยนแปลงไปมาก ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง เนื่องจากมีการติดต่อกับโลกตะวันตกมากขึ้น โดยเฉพาะกับอเมริกาและยุโรป ประกอบกับประเทศไทย ก้าวไปสู่การพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจอย่างมาก ได้มีการนำเทคโนโลยีและความทันสมัยต่างๆ เข้ามา แนวความคิด อุดมการณ์แบบตะวันตก จึงไหลบ่าเข้ามาพร้อมกับความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ค่านิยมทางเพศของไทย จึงได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายด้านเช่น การศึกษาแบบสหศึกษา ทำให้คุ้นเคยต่อการคบหาสมาคมกับเพศตรงข้าม และการมีสื่อมวลชนช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมและค่านิยมของสังคมตะวันตก มีอิทธิพลต่อสังคมไทยทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้ชนบทรวมนิยมประเพณี อุดมการณ์ค่านิยมแบบเฉพาะตัวของสังคมไทยซึ่งยึดถือแยกออกกันมาชั่วอายุคน ได้รับการกระทบกระเทือนอย่างมาก (นันทวัน สุชาโต, 2516 : 121)

อติรัตน์ วัฒนไพลิน ซึ่งทำการศึกษา เจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร จำนวน 358 คน ทั้งชายและหญิง ได้เสนอให้เห็นการเปลี่ยนแปลงด้านแนวคิดเรื่องเพศโดยผลการวิจัยพบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีเจตคติทางเพศ

(ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับเรื่องเพศและปฏิกิริยาแสดงออกของนิสิตเรื่องเพศ) อยู่ในระดับปานกลาง 8 ด้าน(ได้แก่ ด้านความพึงพอใจเรื่องเพศ ความรู้สึกทางเพศ ความประหม่าทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ความอยากรู้อยากเห็นทางเพศ รักร่วมเพศ การตรวจสอบการเผยแพร่เรื่องเพศ และด้านสุขอนามัยทางเพศ) และมีเจตคติเชิงนิมาน (ทางบวก) 2 ด้าน (ได้แก่ความรู้สึกผิดในเรื่องเพศและด้านการคุมกำเนิดและการทำแท้ง) ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่าทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตเป็นผู้กำลังศึกษา อยู่ในระดับอุดมศึกษามีโอกาสรับรู้เรื่องเพศอย่างเพียงพอโดยตรงไปตรงมาจากหนังสือตำรา และจากสถาบันการศึกษา ทำให้มีทางเจตคติทางเพศเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ต่างไปจากสังคมไทยสมัยก่อนที่มีความคิดเห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องไม่สุภาพและไม่ควรกล่าวถึงอย่างตรงไปตรงมา

ค่านิยมต่อการคบเพื่อนต่างเพศ

จากแนวโน้มความเปลี่ยนแปลงด้านค่านิยมทางเพศของคนรุ่นใหม่ ทำให้มีผู้สนใจศึกษาวิจัยในด้านนี้อย่างกว้างขวาง ในประเทศซีกโลกตะวันตก มีการทำวิจัยในเรื่องนี้เป็นเวลานานก่อนประเทศไทยจะให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เนื่องจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงด้านค่านิยมทางเพศของชาวตะวันตก มีก่อนประเทศไทยนับเป็นทศวรรษ ตัวอย่างเช่นจากการศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศก่อนแต่งงาน ในระหว่างทศวรรษ 1960 ของแคนนอนและลอง (Cannon and Long) จากการศึกษาของโกลด์เซน (Goldsen) ในปี ค.ศ. 1960 เกี่ยวกับค่านิยมของการมีเพื่อนต่างเพศ ของนักศึกษาชายหญิงของมหาวิทยาลัยคอร์เนล สหรัฐอเมริกาพบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิง เห็นความสำคัญของการมีนัด (Dating) กับเพื่อนต่างเพศเพราะจะได้รู้จักคนที่ตนจะเลือกเป็นคู่ครองได้ดีขึ้น (Goldsen อ้างถึงในจิวะ จิงเจริญศิลป์, 2523 : 2) และจากการศึกษาระยะยาวของ เพพลอ รุคิน และฮิลล์ (Peplau, Rukin and Hill) ที่ศึกษาหนุ่มสาวจำนวน 231 คู่พบหลักฐานการแสดงออกด้านค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน 3 ประเภทได้แก่ พวกแรกเป็นพวกหัวเก่าทางเพศ มีความเชื่อว่าจะไม่ควรมีเพศสัมพันธ์จนกว่าจะมีการแต่งงาน พวกที่สองเป็นพวกสายกลาง มีความคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ถ้าแต่ละฝ่ายรักกัน โดยทั่วไปคนกลุ่มนี้จะมีเพศสัมพันธ์ภายหลังการมีนัดครั้งแรกประมาณ 6 เดือน และพวกสุดท้ายเป็นพวกเสรีนิยมมีทัศนนะว่า เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องสนิทสนมกัน พวกนี้จึงมีเพศสัมพันธ์ภายในสัปดาห์แรกของการออกเที่ยวกับต่างเพศ (Dating) (จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 24)

สำหรับในประเทศไทย การศึกษายุคแรกๆ ยังไม่เจาะจงไปที่ค่านิยมทางเพศ หรือพฤติกรรมทางเพศโดยตรง จึงพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องบ้างแต่ไม่ตรงประเด็นนักเช่น จากการศึกษาเกี่ยวกับบทบาททางเพศ การคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัดความรักและการแต่งงานของ ดิเรก ศรีสุข (2507) ที่ทำการศึกษาดังลักษณะพฤติกรรมที่ปรากฏของนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยจำนวน 290 คน และเป็นผู้ที่เคยศึกษาในโรงเรียนแบบสหศึกษามาก่อนพบว่า แม้เมื่อหนุ่มสาวเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว มีโอกาสจะติดต่อสัมพันธ์กันแต่ก็ยังคงพัฒนา และรักษาทัศนคติต่อเพศตรงข้าม โดยมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนเพศเดียวกันมากกว่าต่างเพศ การนั่งเรียนในชั้นเรียนก็จะแยกเป็น กลุ่มนักศึกษาหญิง และ นักศึกษาชาย (นันทวัน สุชาติ, 2516 : 124) จากการศึกษาของ ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง เมื่อ พ.ศ. 2517 เกี่ยวกับทัศนคติของเด็กวัยรุ่นต่อเพื่อนต่างเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 3 กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐและเอกชนจำนวน 720 คน พบว่า นักเรียนชายมีทัศนคติที่ดีต่อการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่านักเรียนหญิงโดยให้เหตุผลว่าการมีเพื่อนต่างเพศ เป็นสิ่งธรรมดาของสังคม และการคบเพื่อนต่างเพศ จะทำให้มีโอกาสเข้าใจเพศตรงข้ามได้ดียิ่งขึ้น (จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 24-25)

ในการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของวัยรุ่นไทย อังกฤษ อเมริกัน รวม 239 คนของ วูห์ล และดันลอป (Wohl and Dunlop) จะใช้วิธีศึกษาโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อ่านเรื่องเรื่องหนึ่งซึ่งแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศของคนหนุ่มสาวแล้วให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละครแต่ละตัวออกมา ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาไทยไม่เห็นด้วยกับการที่ผู้หญิงจะไปหาผู้ชายก่อน นักศึกษาไทยวิจารณ์การกระทำของหญิงสาวในเรื่องว่า เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมน่าอับอาย ไม่มีเหตุผลและควบคุมตัวเองไม่ได้ โดยสรุปนักศึกษาไทยต้องการให้ความประพฤติในเรื่องเพศ ถูกต้องตามหลักศีลธรรมมากกว่านักศึกษาตะวันตก (จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 25)

นอกจากนี้ จรรยา เศรษฐบุตร ยังเสนอว่า งานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่นในยุคแรกของไทย อีกชิ้นหนึ่งเป็นการศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติ เกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 521 คน ผลงานวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่เคยมีนัดกับเพื่อนต่างเพศมาแล้ว นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อการที่คนหนุ่มสาวได้มีโอกาสพบปะ มีนัดกับเพื่อนต่างเพศ นิสิตมีความคิดเห็นว่าการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศไม่ใช่เรื่องน่าอายแต่อย่างใด แต่อาจเป็นประโยชน์ในการศึกษา

พฤติกรรม และความรู้สึกนึกคิดของเพศตรงข้าม เป็นโอกาสให้คนหนุ่มสาวได้ทดสอบว่ามีความพอใจต่อกันหรือไม่ (จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 25)

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งของ สมยศ กองเงิน ซึ่งได้ศึกษาค่านิยมของ นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่างๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงพบว่า เพศชายร้อยละ 40.01 และเพศหญิงร้อยละ 37.59 มีความคิดเห็นที่เห็นว่าชายและหญิงที่สนิทกันดีแล้ว สามารถไปไหนมาไหนด้วยกันโดยไม่ต้องเกรงว่าผู้อื่นจะเข้าใจผิด และส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับความรักในระหว่างวัยเรียนแต่เห็นด้วยกับการเลือกคู่ครองด้วยตัวเอง (สมยศ กองเงิน, 2519 : 51-57)

งานวิจัยของ อุทิศ เขาวลิต เกี่ยวกับทัศนคติต่อการสมรส ของนักศึกษาโรงเรียนสารพัดช่างในกรุงเทพมหานคร พบความแตกต่าง ระหว่างนักศึกษาชายและหญิงต่อการคบเพื่อนต่างเพศก่อนการสมรส เพศชายเห็นว่า คู่สมรสควรรู้จักกันก่อนสมรสนานอย่างน้อย 1 ปี ส่วนเพศหญิงเห็นว่าน่าจะรู้จักกันนาน 3-4 ปี ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการเลือกคู่ครองด้วยตนเอง แต่ควรปรึกษาหารือหรือขอคำแนะนำจากบิดา-มารดา (อ้างถึงใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 25)

จิรดา รัตนรังสี ศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 367 คนพบว่า นักศึกษาชายมีค่านิยมอิสระเสรี ในการปฏิบัติตัวในการคบเพื่อนต่างเพศมากกว่านักศึกษานหญิง นักศึกษาประเภทอนุรักษ์นิยมจะมีค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระเสรี น้อยกว่านักศึกษาระบบเสรีนิยม (อ้างในจรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 25-26)

จากการศึกษาของ จริญญา พงศ์วิวัฒน์ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เช่นกันพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 88 เห็นความจำเป็นในการคบเพื่อนต่างเพศ โดยให้เหตุผลส่วนใหญ่ว่าเพื่อศึกษาซึ่งกันและกันช่วยให้มีการวางตัวและปรับตัวอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษานหญิงคบเพื่อนต่างเพศ ในฐานะเพื่อนมากกว่านักศึกษาชายนักศึกษาชายคบเพื่อนต่างเพศโดยหวังจะมีความสัมพันธ์เช่นการเป็นคู่รักกันมากกว่านักศึกษานหญิงอย่างไรก็ตามนักศึกษานี้มีทัศนคติที่ดีต่อการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครองการอยู่เป็นโสดและการแต่งงาน (จริญญา พงศ์วิวัฒน์, 2526 : 129)

จากการศึกษาของ อติรัตน์ วัฒนไพลิน กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ มีแนวโน้มเจตคติทางเพศเปลี่ยนแปลงไป นิสิตสามารถคบเพื่อนต่างเพศได้มากพอสมควรสามารถพูดคุยเรื่องเพศได้โดยไม่เกิดความประหม่อมามากนักและมีแนวโน้มเห็นด้วยกับการแสดงออกในเรื่องเพศของชายหญิงที่เท่าเทียมกัน (อติรัตน์ วัฒนไพลิน, 2527 : 81-84)

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

ในกรณีประเทศไทยการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศโดยตรงเป็นเรื่องยากมาก และค่านิยมด้านการปล่อยตัวทางเพศ ยังไม่เป็นที่ยอมรับ การวิจัยส่วนมากจึงสามารถเก็บข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศเช่น ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ของผู้ที่ไม่ได้แต่งงาน ในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ซึ่งส่วนมากเป็นนักศึกษาไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน โดยเฉพาะนักศึกษานหญิง หลักฐานดังกล่าวปรากฏอยู่ในงานวิจัยของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง , รัชนิกร เศรษฐโรและคนอื่นๆ , ขนิษฐา โพธิ์นุกูล เป็นต้น (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุญตร, 2536 : 25)

บุปผา สิมابرพร ศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชายหญิง ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 180 คน จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ค่านิยมทางความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ของนิสิตชายแตกต่างจากของนิสิตหญิง โดยที่นิสิตชายต้องการความเป็นอิสระไม่ผูกพันกับประเพณีต่างๆ โดยหญิงควรประพฤติตน อยู่ในกรอบประเพณีมากกว่าชาย ส่วนนิสิตหญิง ต้องการความเสมอภาคในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง พฤติกรรมใดที่ชายประพฤติได้หญิงก็ควรประพฤติได้ด้วย โดยไม่ถือเป็นเรื่องเสียหาย (อ้างในจรรยา เศรษฐบุญตร, 2536 : 27)

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่ง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิงเช่นกันคือ งานวิจัยของ รัชนิ วิเศษสังข์ ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง ภายใต้สถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น 18 สถานการณ์ เช่นการถูกเนื้อต้องตัวกัน การโอบกอดกันในที่ลับตา การได้เสียกัน ฯลฯ กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียงในกรุงเทพมหานคร จะให้ความคิดเห็นต่อการกระทำของบุคคลที่แตกต่างกันคือ นักเรียนชายหญิง ชายหนุ่มกับหญิงสาว ชายหนุ่มกับหญิงที่แต่งงานแล้ว และชายที่แต่งงานแล้วกับหญิงที่แต่งงานแล้วเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เรียกว่า แบบสอบถามจรรยา

วิพากษ์ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชายเห็นว่าพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออก ระหว่างชายและหญิงในแต่ละสถานการณ์ถูกต้องมากกว่าความคิดเห็นของนักเรียนหญิง (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 27)

งานวิจัยต่อมา เป็นวิทยานิพนธ์ของ สมยศ กองเงิน ได้สำรวจค่านิยมของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยต่างๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงและพบว่า นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของชายและหญิง (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 27)

ค่านิยมเช่นนี้ ยังคงพบในงานวิจัยของอุทิศ เชาวลิต ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาโรงเรียนสารพัดช่างในเขตกรุงเทพมหานคร แต่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงกล่าวคือ นักศึกษาชายเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของชาย และหญิงเป็นเรื่องธรรมดา ขณะที่นักศึกษาหญิงเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของชายและหญิงเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจและไม่ควรปฏิบัติ

จากการศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของหญิงสาวก่อนแต่งงาน ของ นพพร พานิชสุข พบว่านักเรียนชายร้อยละ 39.2 เห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็น ขณะที่ร้อยละ 45.5 เห็นว่าไม่จำเป็น จากการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาต่อพฤติกรรมทางเพศของหนุ่มสาวของ ชนิษฐา โพธิ์นุกูล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จำนวนทั้งสิ้น 492 คน จากการศึกษาครั้งนี้พบว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ (ร้อยละ 68.2) เห็นว่าพฤติกรรมการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงานเป็นเรื่องเสียหาย ขณะที่นักศึกษาชายร้อยละ 59.4 เห็นว่าไม่ใช่เรื่องเสียหาย ร้อยละ 54.5 เห็นว่าเป็นเรื่องน่าลอง (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 28)

จากรายงานวิจัย เรื่องการศึกษาจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดย ลัดดา กิติวิภาต, วิจิตพาณี เจริญขวัญ และศิริพันธ์ ดำรงผล โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทราบค่านิยมของคนรุ่นใหม่ เกี่ยวกับพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่าสังคมไทยยังไม่ยอมรับที่จะให้ผู้หญิง มีความสัมพันธ์ทางเพศได้อย่างเปิดเผย หรือกระทำพฤติกรรมทางเพศทุกอย่างเหมือนผู้ชาย จรรยาวิพากษ์

ที่นักศึกษาแสดงออกมานั้น แสดงว่านักศึกษายังเกรงการไม่ยอมรับของสังคม เนื่องจากนักศึกษายอมรับพฤติกรรมในที่ลับตาคนมากกว่าพฤติกรรมในที่เปิดเผย สำหรับนักศึกษาที่แต่งงานแล้ว ยอมรับพฤติกรรมระหว่างชายหญิง มากกว่านักศึกษาที่มีคูรั้งแล้ว หรือนักศึกษาที่ยังไม่มีคูรั้ง (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 28)

ที่ยกตัวอย่างมานั้นเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่นระยะแรกๆ ในระยะต่อมา คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนแต่งงานยังคงมีอยู่ และยังคงมีข้อค้นพบที่คล้ายคลึงกัน ตัวอย่างเช่น การสำรวจทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ของนักศึกษาปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่น ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่สมบูรณ์และมีฐานะ เศรษฐกิจในระดับปานกลางค่อนข้างดี นักศึกษากลุ่มนี้ทั้งหมดเห็นด้วยกับทัศนคติว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้ชายจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงานและเป็นเรื่องเสื่อมเสีย ที่ผู้หญิงจะมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน (จรรยา พงศ์วิวัฒน์, 2526 :130)

จากการสำรวจเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของ นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒระดับปริญญาตรี โท เอก พบว่า นิสิตมีความเห็นด้วยกับความคิดที่ว่า พรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับผู้หญิงและการมีเพศสัมพันธ์หลังแต่งงานแล้วยอมรับดีกว่าก่อนแต่งงาน (อดิรัตน์ วัฒนไพลิน, 2527 : 83)

ในวิทยานิพนธ์ของ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเช่นกันพบว่าระดับการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาจำนวน 568 คนพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในระดับปานกลาง แต่เมื่อแยกรายเพศจะพบว่า นักศึกษาชายส่วนใหญ่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนระดับสูง ขณะที่ นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในระดับต่ำ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความแตกต่างของค่านิยมทางเพศ ในสังคมไทยระหว่าง ผู้ชายและผู้หญิง (พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า, 2528 : 122)

อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ของ สุภาจรรย์ วิชัยโรจน์ ซึ่งสำรวจการยอมรับพฤติกรรมปล่อยตัวทางเพศ (Sexual Permissiveness) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยปี 5 แห่ง จำนวน 540 คน (ชาย 283 คน หญิง 257 คน) พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีในระดับ

ปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาแยกนักศึกษาชายและหญิงแล้วจะพบว่า นักศึกษาหญิง ให้การยอมรับการปล่อยตัวทางเพศของสตรีต่ำกว่า นักศึกษาชาย (สุปาศรีวิชัยโรจน์, 2529 :111)

ชวนชม สกนธวัฒน์ และคนอื่นๆ, 2530 : 27 ได้ศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับเพศของวัยรุ่น ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวะในจังหวัดขอนแก่นพบว่า วัยรุ่นร้อยละ 82.1 ยอมรับว่าตนเองไม่รังเกียจ ผู้ที่มีเพศสัมพันธ์มาแล้ว ร้อยละ 48 ของนักเรียนชาย ยอมรับว่าไม่รังเกียจหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นมาแล้ว ร้อยละ 40.2 เห็นว่าพรหมจรรย์ของหญิงที่จะมาเป็นคูชีวิตของตนไม่ใช่สิ่งสำคัญ นักเรียนร้อยละ 45.6 เห็นว่า นักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดและไม่เป็นเรื่องเสียหาย

ปราโมทย์ ประสาทกุล และคนอื่นๆ 1987 พบว่าพฤติกรรมทางเพศก่อนการแต่งงานเป็นที่ยอมรับของชายในชนบทร้อยละ 39.1 ส่วนวัยรุ่นในเมืองมีอัตราส่วนการยอมรับสูงกว่านี้กล่าวคือวัยรุ่นชายในเมืองเห็นด้วยในร้อยละ 84.7 และวัยรุ่นหญิงในเมืองยอมรับเรื่องนี้ร้อยละ 39.4 เมื่อถูกถามว่า ตนเองคิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานหรือไม่ วัยรุ่นหญิงในชนบทตอบรับเพียงร้อยละ 2.2 ส่วนวัยรุ่นชายในชนบทตอบรับร้อยละ 35.6 ส่วนวัยรุ่นหญิงในเมืองตอบรับร้อยละ 8.5 ขณะที่วัยรุ่นชายตอบรับร้อยละ 38.8

จากการศึกษาของสุมนา ชมพูทวีป และคนอื่นๆ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1- ปีที่ 6 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร 21 โรงเรียน จำนวน 4,377 คน พบว่านักเรียนทั้งหมดร้อยละ 39.3 เห็นด้วยว่าผู้ชายควรมีประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงาน แต่สำหรับประสบการณ์ทางเพศก่อนแต่งงานของผู้หญิงนั้นมีนักเรียนที่เห็นด้วยเพียงร้อยละ 15.7 เท่านั้น

จากการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทยโดย เกื้อ วงศ์บุญสิน และเยาวรัตน์ ปรปักษ์ขาม (2531) โดยเก็บข้อมูลจากเยาวชนทั้งในชนบทและเมืองรวม 1,018 ราย พบว่าร้อยละ 90.7 ของเยาวชน จากการศึกษาคั้งนี้ไม่เห็นด้วยที่หนุ่มสาวจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยดังกล่าวชัดเจนในกลุ่มเยาวชนหญิง (สูงถึงร้อยละ 98.0) และมากกว่าเยาวชนชาย (ร้อยละ 83.9) (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 30)

จากการสำรวจความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทยอายุ 15-24 ปี ที่เป็นโสดจำนวน 1,018 ราย ทั้งในเมืองและในชนบทพบว่า เยาวชนถึงร้อยละ 90.7 ไม่เห็นด้วยกับการที่หนุ่มสาวที่ยังโสดจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โดยให้เหตุผลที่สำคัญคือไม่ถูกต้องศีลธรรม เสียชื่อเสียงและอนาคต และยังไม่สมควรแก่เวลา (พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และคนอื่นๆ, 2532 : 26)

การเปิดรับข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อมวลชน

สื่อมวลชนเป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญอีกสถาบันหนึ่งในโลกปัจจุบัน สื่อมวลชนถูกจัดว่าเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งของกระบวนการขัดเกลาทางสังคม และมีบทบาทสำคัญ 3 ประการคือ การให้ข่าวสาร ให้การศึกษา และเสนอความคิดเห็นด้านต่างๆ ในสภาพที่สังคมยุคข่าวสารนี้ สื่อมวลชนได้เพิ่มบทบาทมากขึ้นทั้ง 3 ด้าน จนมีผู้สงสัยว่าสื่อมวลชนอาจมีบทบาทเท่าเทียมหรือมากกว่าบทบาทของครอบครัวและกลุ่มเพื่อนสำหรับวัยรุ่น ในปัจจุบันสื่อมวลชนจัดเป็นสื่อสำคัญในการสอนเพศศึกษา และเป็นสื่อที่มีความสำคัญมากที่สุดก็ว่าได้ ตัวอย่างสื่อมวลชนที่มีการเข้าถึงวัยรุ่นมากที่สุดเช่น

หนังสือพิมพ์ เป็นแหล่งให้ข้อมูลข่าวสารแก่วัยรุ่นทั้งทางดีและเลว วัยรุ่นมักหาความรู้เรื่องเพศจากหน้าหนังสือพิมพ์ จากการเสนอข่าว ลงภาพข่าว ตลอดจนลงแจ้งความที่เกี่ยวข้องกับทางเพศ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อกลุ่มวัยรุ่นทั้งสิ้น และหนังสือพิมพ์จำนวนไม่น้อยที่ได้แสดงถึงความไม่รับผิดชอบต่อสังคม โดยการลงรูปเปลือย บรรยายข้อความ ที่เป็นการยั่วยุอารมณ์เพศหนังสือบันเทิงเริงรมย์ประเภทหนังสืออ่านเล่น การ์ตูนตลกบางส่วนเป็นหนังสือยั่วยุอารมณ์ การ์ตูนบางเล่ม บนหน้าปกแสดงออกถึงรูปการ์ตูนลามก ไม่ได้ให้ความรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง หนังสือเหล่านี้มีวางขายตามร้านหนังสือทั่วไป โดยไม่มีมาตรการที่สามารถจัดแบ่งกลุ่มผู้ซื้อหรือผู้อ่าน ทำให้ผู้เยาว์หรือวัยรุ่น สามารถพบเห็น หรือซื้อหาอย่างง่ายดาย

โทรทัศน์ นักวิชาการโดยทั่วไปเชื่อว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในปัจจุบัน โดยเฉพาะอิทธิพลต่อเด็ก เนื่องจากเด็กสามารถเห็นภาพและได้ยินเสียงไปพร้อมๆ กัน จึงสามารถประทับใจตรงตาตรงใจได้มากกว่าสื่อมวลชนประเภทอื่น การเสนอความบันเทิงในรูปแบบภาพยนตร์ ละคร การแสดงคอนเสิร์ต ฯลฯ ในโทรทัศน์บางครั้งได้สะท้อนค่านิยมและแบบแผนความประพฤติทางเพศแบบตะวันตกให้กับวัยรุ่นหนุ่มสาว ซึ่งชักจูงให้วัยรุ่นปฏิบัติตาม ด้วยความไม่รู้ลึก

ผิดแต่อย่างใด . ในปัจจุบันละครโทรทัศน์ไม่น้อยที่ตัวเอกของเรื่องแสดงออกถึงการปล่อยตัวทางเพศอย่างเปิดเผย และยกย่องว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องและกล้าหาญ

ในบทความเรื่องการวิจัยสื่อมวลชนเพื่อการศึกษาของ (ภาวิตา สัมมาสติ, 2527 : 39) ได้เสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อมวลชนว่า นักเรียนชายหญิง ได้รับอิทธิพลจากวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์มากพอสมควร นักเรียนชายหญิงส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อสื่อมวลชนทั้ง 4 ประเภท ส่วนมากได้รับอิทธิพลด้านการบันเทิงมากที่สุด ด้านการศึกษาเป็นอันดับรองลงมา ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนมากให้คำแนะนำบุตรธิดาในการดู ฟัง และอ่านสื่อมวลชนทั้ง 4 ประเภท ผู้ปกครองนักเรียนหญิงจะแนะนำมากกว่านักเรียนชาย

กล่าวโดยสรุป จากงานวิจัยที่มีอยู่มักจะพบว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลทางลบต่อพฤติกรรม และจิตใจของเด็กเพียงเล็กน้อย คือทำให้เด็กจดจำคำพูดที่ไม่เหมาะสม มีการเลียนแบบสิ่งที่ไม่ดีบางอย่าง แต่ก็ไม่มากนัก และไม่พบว่าสื่อมวลชน โดยเฉพาะโทรทัศน์จะทำให้เด็กเสียการเรียนแต่อย่างใด จะเห็นว่าผลจากการวิจัยข้างต้นค่อนข้างขัดแย้งกับความคิดเห็นของผู้ปกครอง และนักวิชาการที่มีความเห็นว่า เยาวชนไทยกำลังได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน (คณะอนุกรรมการเฉพาะกิจเรื่องการศึกษาเลี้ยงดูและอบรม, 2526 : 52) ในเอกสารประมวลผลงานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กไทยของคณะกรรมการเฉพาะกิจ เรื่องการเลี้ยงดูและอบรม ได้เสนอรายงานวิจัยเกี่ยวกับสื่อมวลชนในประเทศไทยไว้หลายชิ้นซึ่งจะขอยกมาเป็นตัวอย่างเพื่อแสดงถึง การเปิดรับข่าวสารของวัยรุ่นไทยและอิทธิพลที่มีต่อวัยรุ่น ตัวอย่างแรกเป็นการศึกษาของ พรทิพย์ วินโกมินทร์ พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล และเอกชนชอบดูภาพยนตร์ประมาณเดือนละครึ่ง นักเรียนเหล่านี้คิดว่า ภาพยนตร์ที่มีผลในทางไม่ดี คือภาพยนตร์ประเภทเร้าอารมณ์ ภาพยนตร์เกี่ยวกับอาชญากรรมและเพศศึกษา ผลเสียที่ได้จากการดูภาพยนตร์ได้แก่ การเลียนแบบที่ไม่ดีบางอย่าง เช่น คำพูด การแต่งกาย เสียเงิน เสียเวลา และเสียการเรียน อีกตัวอย่างเป็นการวิจัยของ สุกัญญา ตีระวนิช รายงานผลการวิจัยเรื่องอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กในกรุงเทพฯ การวิจัยครั้งนี้พบว่าเด็กไทยชอบดูโทรทัศน์มากที่สุดเมื่อมีเวลาว่าง ไม่ว่าจะเป็เด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำหรือชั้นกลาง โทรทัศน์เป็นที่นิยมมากกว่าวิทยุ ภาพยนตร์ หรือการเล่นกีฬา รายการที่ชอบดูไม่ว่าเด็กหรือมารดาคือรายการบันเทิง ข้อดีของโทรทัศน์คือ การเสริมสร้าง การสังสรรค์ของเด็ก เพราะเวลาดูโทรทัศน์เด็กจะได้อยู่ร่วมกับสมาชิกอื่นๆ ในครอบครัว (จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 72-73)

ในบทความเรื่องสื่อมวลชนกับการปลูกฝังจริยธรรมแก่เด็กของ อำนวย ทะพิงค์แก และ วัชระ สินธุประมา กล่าวถึงผู้มีหน้าที่ถ่ายทอดจริยธรรมหรือสถาบันที่ทำหน้าที่ปลูกฝัง จริยธรรม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน ศาสนาและสื่อมวลชน สื่อมวลชนมีความสำคัญในการถ่ายทอดจริยธรรม ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กล่าวคือในเชิงปริมาณ สื่อมวลชนเป็นผู้ถ่ายทอดได้โดยไม่มีข้อจำกัด ด้านเวลา สถานที่หรือถ้ามีก็น้อยที่สุด สื่อมวลชนสามารถถ่ายทอดได้มาก ไม่จำกัดจำนวน ในเชิงคุณภาพ สื่อมวลชนเป็นสิ่งเร้าที่มีคุณภาพสูงทำให้เด็กสนใจใคร่รู้ ลักษณะการถ่ายทอดไม่มีการบังคับ หรือลงโทษ แต่ยั้งความหลากหลายให้เลือกรับทั้งวิทยุ และโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ไม่ซ้ำซาก ศักยภาพในเชิงคุณภาพ 3 ประการนี้ สามารถสร้างความอยากกระทำ (Motivation) ให้เกิดขึ้นแก่เด็กได้ เป็นอย่างดี สื่อมวลชนจึงควรเป็นสื่อหรือตัวขยาย (Amplifier) ในการปลูกฝังจริยธรรมจากสถาบัน ทั้ง 3 สถาบัน (ครอบครัว โรงเรียน ศาสนา) ไปสู่เด็ก เพื่อลดภาระที่สถาบันทั้ง 3 สถาบันประสบ อยู่

งานวิจัยเรื่องหนึ่ง ได้นำตัวแปรหรือปัจจัยด้านการรับข่าวสารเรื่องเพศมาวิเคราะห์ ด้วย พบว่า การรับข่าวสารเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของ วัยรุ่น นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เปิด รับข่าวสารในเรื่องเพศน้อย คือร้อยละ 71.8 ร้อยละ 26.0 เปิดรับข่าวสารในเรื่องเพศระดับปานกลาง และร้อยละ 2.2 เปิดรับข่าวสารเรื่องเพศในระดับสูง (วิชาญ รุ่งอุทัย, 2533 : 98-100)

แม้ว่าจะไม่มีงานวิจัยเท่าที่ค้นหาได้เกี่ยวกับความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างค่านิยมทาง เพศกับอิทธิพลของสื่อมวลชน แต่จากการทบทวนงานวิจัยพบว่า เยาวชนไทยได้รับความรู้เรื่องเพศ จาก สื่อมวลชนมีใช้น้อย

ในการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ ทักษะคติ และพฤติกรรมของวัยรุ่น ซึ่งแม้มิใช่การวิจัยเกี่ยวกับ สื่อมวลชนโดยตรง แต่จะพบอิทธิพลของสื่อมวลชนในด้านการให้ความรู้ข่าวสารทางเพศแก่เด็ก และวัยรุ่นไม่มากนักน้อย ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของ พิม เพ็ญภาคกุล พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัย รามคำแหง ส่วนใหญ่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากการอ่านหนังสือและจากเพื่อน ส่วนทางบ้านให้ความรู้ เรื่องนี้แก่นักศึกษาน้อยมาก (วันทนี วาสิตะสิน, 2526 : 83 ข้อค้นพบเช่นนี้ตรงกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี พิรัชสมิธ และ คนอื่นๆ, 2529 : 111) ที่พบว่าวัยรุ่นในกลุ่มเศรษฐกิจสังคมต่ำของ

กรุงเทพมหานคร มีความรู้เรื่องเพศจำกัด แหล่งความรู้ที่ได้รับคือจากครู เพื่อนและสื่อมวลชน ส่วนพ่อแม่มีบทบาทน้อยมาก และจากการศึกษาของ (สุมนา ชมพูทวีป และคนอื่นๆ, 2531 : 98) พบว่าแหล่งใหญ่สำหรับข่าวสารทางเพศของนักเรียนคือนิตยสาร (ร้อยละ 77) รองลงมาคือครูและเพื่อน

จากการศึกษาของ สุวดี เบญจวงศ์ ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครูพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้รับความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศมาจากสถานศึกษา วารสาร หนังสือพิมพ์ แบบเรียน ภาพยนตร์ โทรทัศน์ และครอบครัว ตามลำดับ (อ้างใน จรรยา เศรษฐบุตร, 2536 : 76)

ส่วนการศึกษาของ (สุกานดา สุวณิชชาติ และสิรินุช คุณานธิพงษ์, 2530 : 215) เรื่อง ความรู้และทัศนคติต่อเพศศึกษาของนักเรียนอาสาศึกษาเพื่อแนะแนวก่อนการอบรม พบว่าแหล่งความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักศึกษากลุ่มนี้ เรียงตามลำดับแหล่งความรู้จากมากไปน้อยได้แก่ 1. ครู-อาจารย์ 2. หนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์อื่นๆ 3. เพื่อน 4. บิดามารดา 5. แพทย์ 6. โทรทัศน์-วิดีโอ 7. หนังสือพิมพ์ 8. ภาพยนตร์ ผ่านภาพโฆษณา

จากการสำรวจแหล่งความรู้เรื่องชีวิต และครอบครัวศึกษาของ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เข้ารับการอบรมรูปแบบชีวิตครอบครัวศึกษา ทั้งสองครั้ง พ.ศ. 2529 และพ.ศ. 2530 นักศึกษาตอบว่าได้รับความรู้จากหนังสือ นิตยสาร โทรทัศน์และวิทยุสูงกว่าความรู้ที่ได้จากพ่อแม่ ญาติพี่น้องแต่ก็ได้รับความรู้จากเพื่อนและครูอยู่ในระดับสูงเช่นกัน (เขมิกา ยามะรัต และคนอื่นๆ, 2530 : 200)

การศึกษาของ พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และคนอื่นๆ เกี่ยวกับความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15-24 ปี มีข้อค้นพบด้านการเปิดรับสื่อมวลชนและการคิดต่อกับโลกภายนอกของเยาวชน พบว่า สื่อสารประเภทที่เยาวชนส่วนใหญ่ดูทุกวันคือโทรทัศน์ (ร้อยละ 63.8) รองลงมาได้แก่ วิทยุ (ร้อยละ 50.2) สำหรับหนังสือพิมพ์นั้นมีเยาวชนเพียงส่วนน้อยได้อ่านทุกวัน (ร้อยละ 16.6) และมีถึงร้อยละ (28.9) ที่ตอบว่าไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์เลย เมื่อถูกถามว่าเคยดูหนังสือหรือวิดีโอโป๊หรือไม่ เยาวชนตัวอย่างร้อยละ 60.9 ตอบว่าเคยดู (พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และคนอื่นๆ, 2532 : 11)

งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่ง ที่แสดงถึงแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งสายอาชีพและสายสามัญในกรุงเทพมหานคร เป็นวิทยานิพนธ์ของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ซึ่งพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งชาย และหญิงเคยดูหนังสือโป๊ ร้อยละ 65 นักเรียนชาย จะดูมากกว่านักเรียนหญิงถึงเท่าตัว คือร้อยละ 90.9 ต่อร้อยละ 46.6 และนักเรียนชาย ร้อยละ 71.9 และนักเรียนหญิงร้อยละ 52.1 เคยดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบว่า แหล่งข่าวสารที่วัยรุ่น ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลาเชื่อถือมากที่สุดเป็นแหล่งข่าวสารที่ได้รับจากสื่อมวลชน รองลงมาคือครู และเพื่อน (นฤมล รัตนไพจิตร, 2533 : 197)

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ทราบว่าหนังสือการ์ตูน หรือ Comics เป็นที่นิยมอ่านในเด็กและเยาวชน และมีผลต่อพฤติกรรมต่างๆของผู้รับสารด้วย ดังนั้นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการ จัดระดับความเหมาะสมต่อการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนประเภทต่างๆ

ทฤษฎีผู้เฝ้าประตู (Gatekeeper)

ทฤษฎีผู้เฝ้าประตู หรือ ที่เรียกว่านายทวารข่าวสาร หรือ Gatekeeper เริ่มจาก เคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin :1947,อ้างถึงใน ธงชัย มหาไตรภพ, 2532 : 14) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมันนี้ ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ วิธีการที่ให้ผลดีที่สุดที่จะเปลี่ยนนิสัยการบริโภคอาหารของประชาชน โดยกระบวนการของการให้ความรู้จากการศึกษา ซึ่งชี้ให้เห็นว่าในกระบวนการทางสังคม แต่ละกระบวนการนั้น จะมีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในฐานะที่บุคคลทั่วไปในระบบสังคม ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ Lewin กล่าวว่า อาหารที่ประชาชนนำมาบริโภคนั้น จะผ่านมาจากช่องทางหนึ่งๆ ซึ่งแต่ละส่วนที่ช่องทางอาหารผ่าน จะถูกแรงต้านบางอย่าง มิให้อาหารเดินทางไปตามช่องทางนี้โดยสะดวก ซึ่งบริเวณภายในช่องทางที่อาหารเดินทางไปนั้น อาจมีผู้ที่ทำหน้าที่คล้ายกับ ผู้เปิดประตู (Gate) ซึ่งเป็นเหมือนกับด่านที่จะมีผลกระทบต่อการผ่านหรือการเปลี่ยนแปลงชนิดของอาหาร หลังจากที่ผ่านมาประตูอื่นมาแล้ว Lewin กล่าวว่า “การผ่านหรือไม่ผ่านตลอดช่องนั้นขึ้นอยู่กับระดับความหนักเบาของสิ่งที่เกิดขึ้นที่บริเวณประตู ข้อยืนยันนี้ มิใช่จะเป็นไปเฉพาะสำหรับช่องทางที่อาหารที่ประชาชนจะบริโภคผ่านเท่านั้น แต่จะรวมถึงการเดินทางของข่าวสารในระหว่างช่องทางการสื่อสารในกลุ่มของสังคมด้วย ส่วนของประตูเหล่านี้ถูกครอบงำโดยเกณฑ์บางประการ หรือ โดย ผู้เฝ้าประตู (Gatekeepers) “Lewin เป็นคนแรกที่นำศัพท์ Gatekeeper มาใช้อธิบายทางการสื่อสารมวลชน โดยอธิบายว่า ในการสื่อสารนั้นจะต้องมีการส่งข่าวสารผ่านช่องทางการสื่อสารและในช่องทางนี้จะต้องมีผู้หนึ่งที่ทำหน้าที่ในการกลั่นกรองข่าวสารและผู้กลั่นกรองนี้ก็คือ Gatekeeper นั่นเอง

Lewin อธิบายว่า การที่บุคคลหรือคณะบุคคลทำหน้าที่ผู้เฝ้าประตูข่าว จะมีหน้าที่ตัดสินใจว่า ข่าวๆหนึ่งควรปล่อยให้ผ่านไป คือ ในด้านของสื่อมวลชนหนังสือพิมพ์ การนำลงพิมพ์หรือระงับไม่ปล่อยให้ผ่านไป คือ ไม่นำลงพิมพ์นั้นขึ้นอยู่กับความหนักเบาที่เกิดขึ้นบริเวณหน้าประตู หรือช่องทางการสื่อสารในกลุ่มสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของผู้เฝ้าประตู ซึ่งการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางสังคมก็จะหมายถึงการมีอิทธิพลหรือการแทนที่ผู้เฝ้าประตูนั่นเอง ดังนั้น ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำงานของประตูจะทำให้เกิดความเข้าใจในปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของผู้เฝ้าประตู และการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางสังคม ก็หมายถึงการมีอิทธิพลหรือ การแทนที่ผู้เฝ้าประตูนั่นเอง Lewin ยังอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า แรงกดดันภายในประตูแต่ละประตูของช่องทางที่ข่าวสารไหลผ่านไปนั้น จะมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมากและขึ้นอยู่กับผู้เฝ้าประตูและสถานการณ์ทั้งหมดภายในช่องทางนั้นด้วย กล่าวโดยสรุปแล้ว แนวคิดนี้ ก็คือว่าบุคคลบางคนมีสถานภาพ และอยู่ในตำแหน่งที่สามารถ จะมีอิทธิพล

ต่อข่าวสารได้ดีกว่าบุคคลอื่น และ บุคคลดังกล่าวก็อยู่ในตำแหน่งที่สำคัญ คือ ตำแหน่ง “ประตู” ซึ่งความเข้าใจในระบบการทำงานของประตู ย่อมจะกลายเป็นความเข้าใจในปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อ “ผู้เฝ้าประตู” ด้วยเช่นกัน บุคลิกภาพของ ผู้เฝ้าประตูข่าวนับเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่ง รวมทั้งสภาพแวดล้อม และบรรยากาศของแต่ละส่วนของประตูในช่องทางของข่าวสารด้วย

ต่อมา ในปี 1950 เดวิด แมนนิง ไวท์ (David Manning White อ้างถึงใน ธงชัย มหาไตรภพ, 2532 :15) นักหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกัน ได้นิยาม “ผู้เฝ้าประตู” คือ บุคคล ใดๆ ซึ่งอยู่ในกระบวนการรวบรวมและเผยแพร่ข่าว เป็นผู้ควบคุมทั้งด้านเนื้อหาและรูปแบบของ ข่าวโดยเข้าทำการศึกษาบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์รายวันที่มียอดพิมพ์ 30,000 ฉบับใน ชุมชน มิเดิลเวสต์ ซึ่งมีประชากรประมาณหนึ่งแสนคน หน้าที่ของบรรณาธิการได้แก่ การคัดเลือก ข่าวจากโทรพิมพ์ เพื่อนำมาตีพิมพ์ ในระหว่างสัปดาห์ที่เขาศึกษา บรรณาธิการที่ไม่เปิดเผยชื่อ ได้ใช้ข่าวที่ใช้จากโทรพิมพ์เพียงร้อยละ 10 ของข่าวที่เขาได้รับมาเขาปฏิเสธที่จะตีพิมพ์ 423 เรื่อง เพราะเชื่อว่า ไม่มีคุณค่าพอที่จะรายงาน ในจำนวน 56 วลี ที่เขาใช้ในการอธิบายเหตุผลสำหรับการปฏิเสธเรื่อง เช่น ไม่ควรใช้เช่นนี้ (never use this) และ ไม่คำนึงถึงการฆ่าตัวตาย (don't care for suicides) เป็นต้น สิบหกเรื่องที่ถูกปฏิเสธ เพราะเขาคิดว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ (propaganda)

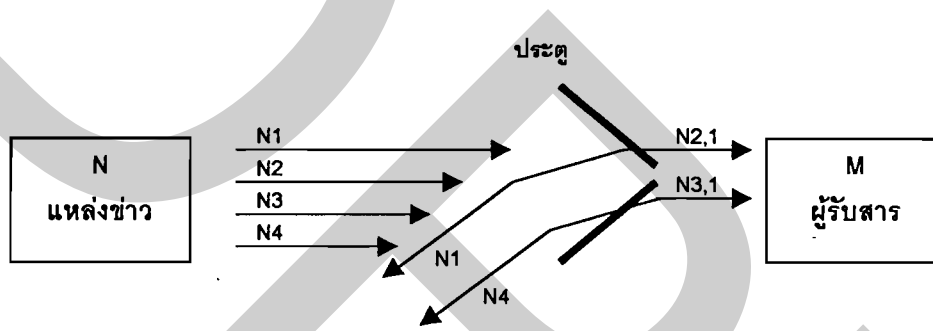
ดังนั้นจะเห็นได้ว่า “ผู้เฝ้าประตู” เป็นผู้กลั่นกรองเรื่องผ่านแรงจูงใจหรือความลำเอียง ของเขาต่อการตัดสินใจที่จะตีพิมพ์ข่าวใดข่าวหนึ่ง และไวท์ ยังได้ศึกษาถึงสาเหตุของเบื้องหลัง การตัดสินใจเลือกข่าวสารแต่ละข่าวพบว่า บรรณาธิการหรือผู้มีอำนาจหน้าที่คนสุดท้าย ส่วน มากจะใช้ปัจจัยบางประการ มาประกอบการตัดสินใจคัดเลือกข่าวบางข่าวเพื่อลงพิมพ์ในหน้า หนังสือพิมพ์แต่ละวัน รวมทั้งความชอบความไม่ชอบในข่าวบางประเภทได้แก่ทัศนคติของ บรรณาธิการ และผู้มีอำนาจหน้าที่คนสุดท้ายแต่ละคนที่มีต่อบางเหตุการณ์ของข่าวและมี อคติ ใช้ค่านิยมส่วนตัวมาประกอบการตัดสินใจเพื่อวัดคุณค่าของข่าวนั้นด้วย

นอกจากนั้น ผลกระทบของเวลาที่หนังสือพิมพ์มีอยู่อย่างจำกัด ความจำเป็นที่ จะต้องรีบตัดสินใจ หรือความใหม่สดของเหตุการณ์ เมื่อเปรียบเทียบกับข่าวอื่นๆ ที่มีคุณค่า เท่าเทียมกันโดยเฉพาะเนื้อที่ที่จะพิมพ์หน้า คุณภาพของการเขียน และวิธีการเขียนข่าวก็เป็น ปัจจัยที่สำคัญ นอกจากนี้ เพื่อชี้ให้เห็นอิทธิพลต่างๆ ที่มีต่อการตัดสินใจคัดเลือกข่าวที่ลงพิมพ์

จึงได้มีการเปรียบเทียบปริมาณร้อยละของข่าวที่ลงพิมพ์กับข่าวที่ไม่นำมาลงพิมพ์ ตลอดจน ปริมาณของขนาดเนื้อที่ของข่าวแต่ละข่าวที่ได้รับการตีพิมพ์ในแต่ละวันด้วย

ไวท์ (White,1950 อ้างถึงใน พีระ จิรโสภณ, 2535 : 25) ได้ใช้แนวความคิดเรื่อง “ผู้เฝ้าประตู”ในการศึกษากิจกรรมของ บรรณาธิการข่าวโทรพิมพ์ของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นชาวอเมริกันฉบับหนึ่ง ซึ่งกิจกรรมในการตัดสินใจคัดเลือกข่าวเพื่อตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์นี้ มีส่วนคล้ายกับหน้าที่ผู้เฝ้าประตู

แผนภาพที่ 1
แบบจำลองผู้เฝ้าประตูของไวท์

N คือ แหล่งของข่าวต่างๆ

N1,N2,N3,N4 คือ ข่าวแต่ละชิ้น

N2,1 N3,1 คือข่าวที่ถูกเลือก

M คือผู้รับสาร

N1,N4 คือข่าวที่ไม่ถูกเลือก

แบบจำลองนี้แสดงให้เห็นว่า จากต้นตอแหล่งข่าว (สำนักโทรพิมพ์) จะมีข่าวสารมากมายหลายชิ้นที่ส่งมายังสำนักงานหนังสือพิมพ์ หรือวิทยุกระจายเสียงหรือสถานีวิทยุโทรทัศน์ต่างๆ บรรณาธิการข่าวจะทำหน้าที่คัดเลือกข่าวสารบางชิ้นเพื่อตีพิมพ์หรือออกอากาศ ส่วนอีกหลายชิ้นก็อาจจะถูกทิ้งลงตะกร้า ข่าวสารที่ถูกคัดเลือกจะถูกตัดแต่งให้เหมาะสมกับเวลา เนื้อที่ หรือลักษณะสื่อ เพื่อส่งไปยังผู้อ่าน ผู้ฟังหรือผู้ชม

บิตต์เนอร์ (Bittner : 1989 อ้างถึงในกิตติพงษ์ พงศ์พัฒนาวุฒิ , 2538 : 36-37) ได้ อธิบายขยายคำจำกัดความ "ผู้เฝ้าประตู" ของ เลวิน ว่า "ผู้เฝ้าประตู ได้แก่ บุคคลหรือ องค์กรผู้ เกี่ยวข้องโดยตรงกับการถ่ายทอดหรือการโอนย้ายข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังคนอื่นๆ โดยผ่าน สื่อมวลชน" เขากล่าวว่าในองค์กรหรือสถาบันทางสังคมที่ซับซ้อน ทำให้กระบวนการสื่อสารมวลชน ต้องอาศัยบุคคลที่จะนำข่าวสารจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง เขาได้ยกตัวอย่างผู้สื่อข่าวที่ทำหน้าที่รายงาน การปราศรัยของนักการเมืองไปยังบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในเช้าวันถัด ไป ทั้งผู้สื่อข่าวและบรรณาธิการ คือ ผู้เฝ้าประตู เขายังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า นอกจากผู้สื่อข่าว และบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์แล้ว ผู้เฝ้าประตู อาจจะได้แก่ นักจัดรายการวิทยุ (D.J.) ผู้ผลิต รายการ (Producer) ผู้สร้างสรรค์รายการ (Creative) ของวิทยุกระจายเสียง การเผยแพร่ข่าวสาร หรือผลงานต่างๆผ่านสื่อมวลชน ไม่ว่าผู้เฝ้าประตูจะเป็นใครก็ตาม เขาสรุปได้ถึงหน้าที่ที่สำคัญ ของผู้เฝ้าประตู 3 ประการได้แก่

1. การจำกัด (limit) ข่าวสารโดยบรรณารักษ์ข่าว ก่อนการเผยแพร่
2. การขยาย (expand) ข่าวสารโดยเพิ่มข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็น
3. การจัดระบบใหม่หรือการแปลความหมายซ้ำ (reorganize or reinterpret) ของ ข่าวสาร

อรนุช เลิศจรยารักษ์ อธิบายว่า ผู้เปิดประตูสาร (Gatekeeper) เป็นบุคคลซึ่ง เปิดปิดการไหลของข่าว บุคคลเหล่านี้จะเป็นผู้ตัดสินว่า ข่าวสารอะไรควรจะส่งออกไป และข่าว สารอะไรควรจะส่งไปช้าหน่อย หรือข่าวสารอะไรควรตัดออกทั้งหมด บุคคลที่ทำหน้าที่เปิดเปิด ประตูข่าวสารนี้ยืนอยู่ระหว่างตัวข่าวสารเองและผู้รับสารจากสื่อมวลชน

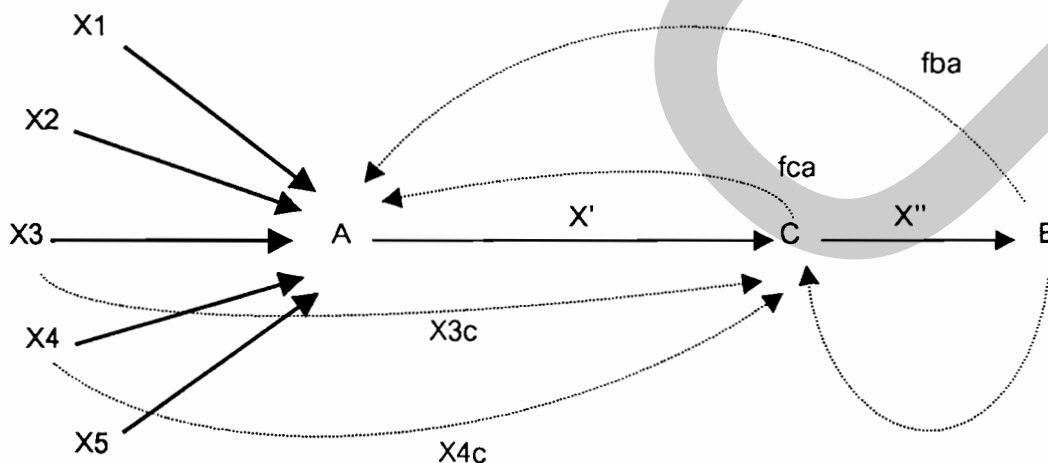
หนังสือ "ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน" ศิริชัย ศิริภายะ และ กาญจนา แก้วเทพ เรียบ เรียงจาก Mass Communication Theory : An Introduction ของ Danis Maquail กล่าวถึง ทฤษฎีผู้เฝ้าประตูข่าวสารว่าส่วนหนึ่งของการคัดเลือกข่าวเป็นเรื่องราวของความต้องการของ องค์กร และอีกส่วนหนึ่งเกี่ยวกับความต้องการของผู้รับสาร ซึ่งก็ต่างกันไปในสื่อสารมวลชน แต่ละประเภท ในที่นี้เราสนใจบทบาทของผู้เฝ้าประตู ในแง่ที่เป็นพฤติกรรมขององค์กรซึ่งข้อ วิเคราะห์ที่ปรากฏอยู่ในแนวคิดเรื่องผู้เฝ้าประตูข่าวนี้ ทำให้ดูเหมือนว่าไม่ได้ให้ความสำคัญต่อข่าวใน ลักษณะที่มีทัศนคติเป็นกลาง การไหลของข่าวโดยกระบวนการที่น่าเชื่อถือ จนกระทั่งเข้ามาถึงมือ สื่อสารมวลชน ดังนั้นการเลือกข่าวสารจึงเป็นไปตามเกณฑ์ที่เป็นกลาง แต่แท้จริงแล้ว ข่าวกลับ เป็นสิ่งที่ถูกนำมาให้แก่สื่อสารมวลชน ทั้งจากผู้ที่ได้รับประโยชน์และผู้ที่ไม่ได้ประโยชน์ สื่อสาร

มวลชนเองก็ต้องการเนื้อหาข่าวบางประเภทมากเป็นพิเศษ และให้ความสำคัญกับ “ผู้ให้ข่าว” บางคนเป็นพิเศษด้วย ความต้องการทางด้านข่าวนี้บางส่วนก็ได้มีการวางแผนและจัดเตรียมให้โดยสำนักงานข่าว และบางส่วนมาจากความสัมพันธ์อันมีคุณค่าที่มีกับแหล่งข่าว จากข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การคัดเลือกข่าวประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่ๆคือ ความต้องการขององค์กร และความต้องการของผู้รับสาร ซึ่งหมายถึงประชาชนหรือผู้อ่าน

เวสต์ลีย์ และ แมคคลีน (Westy and Maclean อ้างถึงใน พิระ จิรโสมณ, 2535 : 30) ได้เสนอแบบจำลองการสื่อสาร ซึ่งใช้แทนสถานการณ์อันซับซ้อนยิ่งขึ้นของสื่อสารมวลชนเมื่อปี ค.ศ. 1957 โดยได้อธิบายถึงบทบาทของผู้เฝ้าประตู หรือ Gatekeeper ได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเรียกว่าแบบจำลอง A-B-C โดยในแบบจำลองนี้อักษร “C” หรือผู้เฝ้าประตูข่าว จะอยู่ในฐานะที่สำคัญคือ การรับข่าวสารต่างๆที่เรียบร้อยแล้วจาก “A” หรือผู้ส่งข่าว หลังจากนั้นก็จะดำเนินการส่งต่อไปยังผู้รับสาร (Audience) หรือ “B” โดยทฤษฎีแล้ว หลังจากนั้น “C” ก็จะได้รับข้อมูลสะท้อนกลับ (Feedback) จากผู้รับสารนั่นเอง ปกติแล้ว “C” จะทำหน้าที่เป็นเพียงสื่อ (Agent) ของ “B” ไม่ใช่ทำหน้าที่ผู้ส่งสาร (Communication) “A” และ “C” ก็ไม่ใช่เป็นต้นกำเนิด ของข่าวสารโดยตรงแต่อย่างใด

แผนภาพที่ 2

แสดงกระบวนการไหลจากแหล่งสารผ่านผู้ส่งข่าวไปยังสื่อที่ทำหน้าที่เหมือนผู้เฝ้าประตูข่าวไปยังผู้รับสารและข้อมูลสะท้อนกลับ

ในที่นี้ X = แหล่งข่าวสาร

A = ผู้ส่งข่าว (สำนักพิมพ์)

B = ผู้รับสาร (ผู้อ่าน)

C = ผู้เฝ้าประตูข่าว (Gatekeeper),
(Communicator, Channel)

แบบจำลองข้างต้นนี้ ใช้เป็นแบบจำลองทฤษฎี ผู้เฝ้าประตู ในระบบของการสื่อสารมวลชนโดยตรง

คำอธิบายแบบจำลองนี้ สวิต ยมาภัย และ รวีวรรณ ประกอบผล แปลจากหนังสือ Communication Models ของ Denis Mcquail และ Sven Windahl (อ้างถึงในธงชัย มหาไตรภพ , 2532 : 31) ดังนี้

X แทนเหตุการณ์หรือวัตถุ ในสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งการสื่อสารที่เกี่ยวข้องได้อุบัติขึ้น โดยผ่านสื่อมวลชน (ตัวอย่าง การเปลี่ยนแปลงราคา วิกฤติการณ์ทางการเมือง ผลการเลือกตั้ง)

A อาจอธิบายได้ในฐานะที่เป็นบทบาทของ "ตัวตั้งตัวตี" และหมายถึงถึงฐานะของปัจเจกบุคคลหรือองค์กรทั้งหลาย ซึ่งมีอะไรบางอย่างที่จะกล่าวเกี่ยวกับ X ไปถึงสาธารณชนโดยส่วนรวม อาจเป็นนักการเมือง นักโฆษณา หรือ แหล่งข่าวก็ได้ ข้อสมมติที่วางไว้ในคำว่า "ตัวตั้งตัวตี" ก็คือ A บุคคลผู้ส่งสารอย่างมีความมุ่งหมาย

C คือองค์กรสื่อสารมวลชนหรือปัจเจกบุคคลที่อยู่ในองค์กรนั้น ซึ่งเป็นผู้เลือกวิธีที่จะมีการติดต่อถึงผู้รับสาร โดยเลือกจากบรรดา A นั้นเอง ตามหลักเกณฑ์ที่คำนึงถึงความสนใจและความต้องการจำเป็นของกลุ่มผู้รับสารเป็นสำคัญ ทั้งนี้อาจเลือกโดยตรงจาก X เพื่อสื่อสารไปยัง B (กลุ่มผู้รับสาร) ก็ได้ลักษณะบทบาทที่ตามมาอย่างหนึ่งของ C ก็คือ C ทำหน้าที่เป็นตัวแทนแห่งความต้องการจำเป็นของ B และในเวลาเดียวกันก็เป็นตัวแทนของ A อีกด้วย โดยสาระสำคัญแล้ว บทบาทของ A นี้เป็นลักษณะที่ไม่มีความมุ่งหมายทางการสื่อสารแต่อย่างใด นอกจากในแง่ที่มีจุดมุ่งหมายทั่วไปในอันที่จะตอบสนองความต้องการจำเป็นของ B

B แทนผู้รับสารหรือบทบาท "เชิงพฤติกรรม" และอาจแทนปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มหรือแม้กระทั่งระบบสังคม ซึ่งถือว่ามีความต้องการที่จะได้รับสารสนเทศ หรือได้รับการยังให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งที่อยู่แวดล้อมก็ได้

X' คือการเลือกตามและผู้ส่งสาร (C) ได้ตัดสินใจในอันที่จะเข้าถือทางติดต่อทางใดทางหนึ่ง และ X" คือสารที่ถูกปรับเปลี่ยนแล้ว โดยองค์กรสื่อสารมวลชนเพื่อถ่ายทอดไปยังผู้รับสาร

FBA คือการป้อนกลับของสมาชิกของสาธารณชน (B) ไปยังต้นแหล่งสาร (A) การป้อนกลับนี้อาจได้แก่ตัวอย่างเช่น การลงคะแนนเสียงให้แก่พวกพรรคการเมืองใดพรรคหนึ่ง หรือ การซื้อผลิตภัณฑ์ชนิดใดชนิดหนึ่ง

FBC คือ การป้อนกลับจากสมาชิกผู้รับสารไปยังสื่อสารมวลชน อาจโดยการติดต่อโดยตรง หรือโดยการวิจัยกลุ่มผู้รับสารก็ได้ ภายในช่วงเวลาหนึ่ง การป้อนกลับนี้จะช่วยชี้แนะแก่ (C) ว่าจะเลือกทางติดต่อทางใดและใช้วิธีการถ่ายทอดสารอย่างไรต่อไปในอนาคต

FCA คือการป้อนกลับจากผู้ส่งสารไปยังผู้เป็นตัวตั้งตัวตี การป้อนกลับนี้อาจจะส่งเสริมหรือปรับเปลี่ยนหรือยับยั้งความพยายามในการสื่อสารอย่างมีจุดหมายของ (A)

X3c และ ฯลฯ แทนรายงานข้อสังเกตต่างๆ ที่ได้จากบรรดา X ทั้งหลายซึ่งองค์กรสื่อสารมวลชนได้มาโดยตรง ตัวอย่างเช่นเรื่องที่คุณผู้อ่านได้เห็นมาด้วยตาตัวเอง

เลียวนาร์ต ซี ฮาเวส (อ้างถึงใน ธงชัย มหาไตรภพ, 2532 : 32) อธิบายแบบจำลองนี้ไว้ในแนวทางเดียวกันว่า "เมื่อ B ซึ่งเป็นผู้รับสารหรือผู้ฟัง ไม่ได้รับข่าวสารตามที่เขาต้องการ เขาจะเรียกร้องไปยัง C เพื่อให้ C เรียกร้องไปยัง A เพื่อให้ได้ข่าวสารที่ผู้อ่านต้องการ หรือ B อาจเรียกร้องไปยัง A โดยตรง เพื่อป้อนข้อมูลที่ B ต้องการไปยัง C เพื่อให้ได้รับข่าวสารที่ต้องการจากสื่อสารมวลชน"

ความเกี่ยวข้องกับการวิจัยคือ ทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นว่า ในหนังสือพิมพ์รายวันซึ่งเป็นสื่อสารมวลชนประเภทหนึ่งจะต้องมีบุคคล ที่มีหน้าที่เฝ้าประตูข่าวสาร หรือ Gatekeeper เพื่อคัดเลือกข่าวที่จะนำเสนอต่อผู้อ่านซึ่งปัจจัยในการคัดเลือกข่าวประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความต้องการขององค์กร กับ ความต้องการของผู้รับสาร

เบกเกอร์ และ โรเบิร์ต (Becker and Roberts , 1992 อ้างถึงใน กิตติพงษ์ พงศ์พัฒน์วุฒิ , 2538) กล่าวถึงว่าถึงแม้ผู้เฝ้าประตูจะมีอิทธิพลต่อการถ่ายทอดข่าวสารผ่านสื่อมวลชน แต่ปริมาณและชนิดของการควบคุม ก็มีข้อจำกัดบางประการ ที่ผู้เฝ้าประตูอาจจะได้รับแรงกดดันหรือถูกควบคุมด้านต่างๆ ดังนี้

- ปทัสถานและนโยบาย (Norms and Policies) ผู้เฝ้าประตูได้รับอิทธิพลจาก ปทัสถานทางวิชาชีพ และ นโยบายจากองค์กร จากการเรียนรู้และการเสริมแรงในสถานศึกษา วิชาการทางหนังสือพิมพ์ จากหน้าที่การงานและจากการอ่าน การฟัง และการดูข่าวสารจากผู้เฝ้าประตูเอง

- อิทธิพลของเพื่อนร่วมงาน (Peer influences) ผู้เฝ้าประตูจะได้รับอิทธิพลจาก เพื่อนร่วมงานโดยการพยายามที่จะปรับตัวเข้าหากัน จากการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

- การรับรู้ของผู้รับสาร (Perceptions of the Audience) ผู้เฝ้าประตูจะมีความเข้าใจ ต่อพฤติกรรมความต้องการของผู้รับสาร แต่การตอบสนองความพอใจของผู้รับสารมากเกินไป เช่น การนำเสนอข่าวสารตามความสนใจ (Interests) มากกว่าความต้องการ (needs) ของผู้รับ สารและสังคมอาจจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของข่าวสาร

- อำนาจของผู้รับสารต่อการให้คุณให้โทษ (The power of audience to punish and reward) สมาชิกผู้รับสารบางกลุ่มในสังคม มีอำนาจให้คุณให้โทษต่อสื่อมวลชน เช่น ค่าย เพลงส่งพนักงานในค่าย โทรศัพท์เข้ามาในรายการวิทยุ โดยหลอกให้ดีใจ รู้สึกว่าเป็นแฟนผู้ฟัง รายการ เพื่อขอเพลงในสังกัดของค่ายเพลงเอง เมื่อดีใจหลงเชื่อจึงเปิดเพลงออกอากาศในรายการ ซึ่งเป็นผลดีในแง่ของการโปรโมชันผลงานเพลง แต่จะให้โทษต่อดีใจ ซึ่งเป็นผู้เฝ้าประตู เป็นต้น

- ปทัสถานของสังคม : สาธารณมติ (The norm of the total society : public opinion) ปทัสถานของสังคม สาธารณมติ และท่าทีของรัฐบาล ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อเนื้อหาของ สื่อซึ่งจะปรากฏผ่านทางการใช้ภาษา การปฏิบัติต่อเรื่องเพศในสื่อ ทักษะต่อนานาประเทศของรัฐบาลผ่านสื่อมวลชน เป็นต้น

จากข้อเขียนของ แบกดิเคียน (Bagdikien :1983) นักข่าวและบรรณาธิการข่าวจะตัดสินใจคัดเลือกข่าวสารอย่างไหนขึ้นขึ้นอยู่กับ

1. หลักที่ยึดในการบริหาร
2. การมองโลกของความจริง และนิสัยของคน นั่นคือรู้ว่าผู้อ่านมีความต้องการอะไร
3. ค่านิยม บรรณาธิการที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ มีมาตรฐานทางด้านความยุติธรรมและเป็นที่ยอมรับในวิชาชีพ นั่นคือบรรณาธิการเป็นผู้ตัดสินว่าอะไรที่ ผู้อ่านควรจะรู้
4. การประเมินคุณค่าของข่าวสาร

5. ค่านิยมส่วนตัวและนิสัยแปลกๆของบรรณาธิการ เช่น ถ้าบรรณาธิการกลัวและไม่ชอบอะไรบางอย่าง เขาจะไม่อนุญาตให้สิ่งที่เขาไม่ชอบปรากฏอยู่ในข่าวหรือตีพิมพ์ในหนังสืออย่างเด็ดขาด

นอกจากปัจจัยทั้ง 5 แล้ว ยังมีปัจจัยในเรื่องเวลา และ เนื้อที่ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจของบรรณาธิการว่า การเปลี่ยนการตัดสินใจเพื่อจะได้ข่าวสารซึ่งดีกว่าเดิม จะทำให้เสียเวลา และเสียเงินอีกเท่าไร อันนี้ก็มีส่วนในการตัดสินใจเหมือนกัน

แนวความคิดเกี่ยวกับการกำหนดวาระสาร (Agenda Setting)

บุญเลิศ ศุภดิถก (อ้างถึงในเพียงเพ็ญ ทูมมานนท์, 2536 :25)กล่าวว่า การจัดวาระคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ทางการเมือง (Politic Socialization) คือ แทนที่จะเน้นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและความเห็นตามแนวคิดสมัยเก่า กลับมุ่งการวิเคราะห์วิวัฒนาการของความคิดเกี่ยวกับปัญหาใดปัญหาหนึ่ง ตามแนวคิดนี้สื่อมวลชนทั้งหลาย เป็นผู้กำหนดวาระเรื่อง หรือหัวข้อเกี่ยวกับปัญหา ตลอดจนประเด็นของหัวข้อเรื่องต่างๆให้ประชาชนผู้รับสารทั่วไปได้รับทราบและตระหนักถึงปัญหาหรือประเด็นต่างๆตามที่กำหนดไว้ในสื่อเหล่านั้น

อย่างไรก็ตามแนวคิดใน การกำหนดวาระ สามารถนำไปใช้กับการศึกษาประเด็นปัญหาสำคัญซึ่งไม่ใช่หัวข้อทางการเมืองได้ดังที่ Gadir, S. (อ้างถึงในอรุณฯ เลิศจรรยาภรณ์, 2531 : 15-16) ผลการศึกษาโดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์จากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ, สถานีวิทยุกระจายเสียง 6 สถานี, สถานีโทรทัศน์ 4 สถานี ในชิดนีย์ พบว่า

1. การกำหนดวาระหรือเรื่องพิจารณาโดยประชาชนจะมั่นคงยืนนานกว่าการกำหนดวาระโดยสื่อมวลชน
2. ปัญหาเรื่องการว่างงาน ภาวะเงินเฟ้อจะเป็นประเด็นปัญหาสำคัญซึ่งจัดไว้เป็นอันดับสูงสุด ในการกำหนดวาระของประชาชนในขณะที่ ปัญหาด้านอุตสาหกรรม และการป้องกันประเทศเป็นประเด็นปัญหาสำคัญซึ่งจัดไว้เป็นอันดับสูงสุดของสื่อมวลชน
3. การกำหนดวาระ ของหนังสือพิมพ์จะใกล้เคียงกับการกำหนดวาระของ ประชาชนมากกว่าวิทยุโทรทัศน์ที่ปรากฏชัดก็คือ สื่อมวลชนประสบความสำเร็จในการกระตุ้นให้ประชาชนสนใจประเด็นสำคัญของปัญหาบางประเด็นมากกว่าประเด็นอื่นๆ
4. ทิศทางของการกำหนดประเด็นสำคัญของเรื่องเริ่มจากสื่อมวลชนไปสู่ประชาชน

จากแบบจำลอง การจัดวางของ แมคคอมส์ และ ชอว์ (Mc Comb&Shaw,2528 อ้างถึงใน เบญจวรรณ นรสิงห์, 2539 : 36-37) ได้แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของสื่อมวลชนว่า ในขอบเขตของประเด็นปัญหา หรือหัวข้อพิจารณาหากปรากฏว่าเรื่องใดได้รับการเอาใจใส่จาก สื่อมวลชนมาก จะสามารถสร้างการรับรู้และความคุ้นเคยให้กับประชาชนได้มาก และถือได้ว่า เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องที่สำคัญ

แผนภาพที่ 3

แบบจำลองการกำหนดวาระสารของ แมคคอมส์ และ ชอว์

จากแบบจำลองนี้ X1,X2,X3,..... ที่มีขนาดเท่ากันทางซ้ายมือ คือ ประเด็นปัญหา หรือเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม ที่สื่อมวลชนหยิบยกมานำเสนอให้สาธารณชนได้รับทราบ โดยมีการเน้นในเชิงปริมาณและความถี่ แต่ละเรื่องสำคัญต่างกันออกไป ซึ่งแสดงด้วยรูปทรงตามแนวนอน ส่วน X1,X2,X3,..... ที่มีขนาดใหญ่น้อยไม่เท่ากันทางขวามือนั้น เน้นระดับการรับรู้ของสาธารณชนต่อประเด็นปัญหาหรือเรื่องราวต่างๆ อันเป็นผลมาจากการที่สื่อมวลชนนำเสนอ หากสื่อมวลชนนำเสนอและให้ความสำคัญกับเรื่องใดมาก ก็จะได้มีการพิจารณาจากสาธารณชนว่ามีความสำคัญมากด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากแบบจำลอง คือ X1,X4,และX6 ได้รับความสนใจในการนำเสนอจากสื่อมวลชนมาก ก็ได้รับการพิจารณาจากสาธารณชนผู้รับสารว่ามีความสำคัญมาก ส่วนประเด็นอื่นๆเช่น X2 ,X3, และ X5 ก็มีความสำคัญรองลงมาในสายตาของสาธารณชน

แบบจำลองการกำหนดวาระสารนี้ จะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนจะทำหน้าที่ในการจัดลำดับและให้ความสำคัญในการนำเสนอข่าวสารเหตุการณ์ต่างๆ บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เพื่อให้ประชาชนได้พิจารณาและเห็นคล้อยตามว่า เป็นเรื่องสำคัญที่ควรให้ความสนใจมากที่สุดในช่วงเวลานั้นๆ เพื่อให้ประชาชนตื่นตัวและมีความสนใจในเหตุการณ์ หรือประเด็นของข่าวที่นำเสนอออกไปมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม สัมฤทธิ์ผลของการไหลเวียนของข่าวสาร ตามทฤษฎีการกำหนดวาระสารนั้นก็ควรขึ้นอยู่กับทั้งทางด้านสื่อมวลชนและทางด้านผู้รับสาร มิใช่ขึ้นอยู่กับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แต่เพียงอย่างเดียว แม้ว่าสื่อมวลชนจะเป็นผู้เริ่มต้นในการนำเสนอข่าวสาร กล่าวคือ โดยทั่วไปเมื่อเหตุการณ์หรือประเด็นปัญหาเกิดขึ้นในสังคม ผู้ประกอบวิชาชีพสื่อสารมวลชน จะพิจารณาโดยการประเมินคุณค่าข่าว เพื่อให้ทราบถึงระดับความสำคัญของข่าวนั้นๆ จากนั้นจึงพิจารณาใช้สื่อที่เหมาะสม เช่นการนำเสนอข่าวสารทางโทรทัศน์ ข่าวนั้นจะได้รับความสนใจจากผู้รับสารอย่างรวดเร็ว แต่ความคงทนของข่าวจะอยู่ได้ไม่นานนัก ในขณะที่การนำเสนอข่าวผ่านสื่อสิ่งพิมพ์จะดำเนินไปอย่างช้าๆ แต่อยู่ได้นานกว่า และการที่สื่อมวลชนประเภทต่างๆมีการนำเสนอข่าวที่มีหัวข้อข่าวอย่างเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน จะต้องมิกลวิธี รายละเอียดหรือการนำเสนอที่ต่างกันเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้รับสารให้มากที่สุด

การกำหนดวาระสาร จำเป็นต้องพิจารณาถึง ความพร้อมของผู้รับสารด้วย โดยเฉพาะภูมิหลังของผู้รับสารในด้านความรู้ ความสนใจต่อข่าวประเภทนั้นๆ เป็นอย่างไร หากข่าวนั้นมีพื้นฐานสอดคล้องกับความรู้ และความสนใจของประชาชนผู้รับสารแล้ว ผู้รับสารก็จะแสวงหาข่าวนั้นต่อไปโดยการติดตามข่าว เพื่อต้องการทราบทิศทางของข่าวนั้น ผู้รับสารอาจแสวงหาข้อมูลของข่าวจากบุคคลรอบข้าง โดยการสนทนารับฟังจากวิทยากรวิจารณ์ ซึ่งอาจทำให้ช่วงของการกำหนดวาระสารนั้นขยายตัวออกไปอีก

แนวความคิดในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

การวิจัยเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น นั้น มีลักษณะคล้ายกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ เนื่องจากหนังสือการ์ตูนมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ใช้ภาพเป็นหลักในการสื่อสาร และนอกจากนั้นยังได้สื่อสารด้วยภาษาด้วย มีลักษณะเป็นเรื่องราวต่างๆ ดังนั้น จึงคล้ายกับลักษณะการนำเสนอเรื่องราวของภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา ที่ได้มีเกณฑ์ในการตรวจพิจารณา ภาพยนตร์ที่สามารถทำการฉาย หรือ

แนวนโยบายในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย

ด้วยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 กำหนดว่า “ห้ามมิให้ ทำหรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศกริปด้วยลักษณะฝ่าฝืน หรือ อาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำหรือฉาย หรือการแสดงภาพยนตร์หรือประกาศนั้นๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น ก็ห้ามดุจกัน”

ดังนั้นเพื่อให้ นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาและสภาพิจารณาภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 6 และแก้ไขตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน 2515 ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติในมาตรา 4 ว่า สิ่งใดควรห้ามหรือไม่ห้ามเพียงใด กระทรวงมหาดไทยจึงวางแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ดังนี้

ประเด็นลักษณะการฝ่าฝืนแยกเป็น 3 ประการ

- ศีลธรรมอันดีและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ
- ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ
- การเมืองการปกครองที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

1. ศีลธรรมและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ

- 1.1 การลบหลู่ขุนีวิวัตฤ โดยการกระทำที่เป็นเท็จหรือบิดเบือนต่อหลักศาสนา และก่อให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีต่อศาสนาใดศาสนาหนึ่ง
- 1.2 เรื่องอันเกี่ยวกับการลามกอนาจาร
- 1.3 การกระทำทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ แต่ถ้าเป็นการกระทำเพื่อแสดงถึงการศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ต่อมวลมนุษยชน ไม่ว่าจะเป็มูลเหตุจงใจให้ประพฤติเป็นตัวอย่าง และการกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองย่อมจะทำได้

2. ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ

- 2.1 ล้อหรือลบหลู่ดูหมิ่นสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย หรือการกระทำใดๆซึ่งสามารถหรือเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึก หรือเป็นการล้อหรือลบหลู่ดูหมิ่น
- 2.2 การแสดงออกอย่างชัดเจนในลักษณะที่เป็นการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือชาติ หรือรัฐบาล หรือยุยงเพื่อก่อให้เกิดความไม่สงบในบ้านเมือง
- 2.3 เรื่องที่เห็นว่าจะเป็ตัวอย่างที่เพาะนิสัยอันไม่ดี ให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

3. การเมืองการปกครองที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ ได้พิจารณาถึงการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประเทศไทยและประชาชนไทยกับมิตรประเทศและประชาชนของประเทศนั้นๆ มาประกอบการพิจารณาด้วยทุกครั้ง

แนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่กำหนดไว้นี้เป็นเพียงแนวทางเพื่อให้กรมตำรวจผู้ถือปฏิบัติ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 ให้เป็นแนวทางวางระเบียบปฏิบัติให้เสมอภาคและเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันต่อไป โดยให้พิจารณาถึงผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์เป็นสำคัญ

ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

ตามคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ 54/2519 เรื่องระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ได้ให้อำนาจในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ต่อเจ้าพนักงานตรวจพิจารณาโดยให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจพิจารณาถือปฏิบัติดังนี้

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์พิจารณาพิเคราะห์วินิจฉัยดูเนื้อเรื่องภาพการแสดงตามควรแก่สถานการณ์และสภาพทางสังคมว่าควรจะตัดทอน หรือนำมาฉายทั้งเรื่องหรือไม่เพียงใด ตามหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. ประเภทช่วยยกมารมณ

1.1 ให้พิจารณาความเป็นไปตามสภาพทางสังคมปัจจุบันในเรื่องการช่วยยกมารมณ และลามกอนาจารให้เข้มงวดกวดขันทางกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดีตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ

1.2 พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น การจับ ล้วง ลูบคลำ แม้ไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอด จูบ ด้วยความรักตามธรรมดาก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนสำคัญของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบานลี แอฟริกา หรือที่ลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่องเช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูปนางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกรัดรูป เจตนาให้ดู

ส่วนสัดของหญิง โดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม

1.3 ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องคู่สาวตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความลำสอน ความมีเสรีในการสมสู่ทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริงอันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจเป็นการชกใจผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อจารีตประเพณีวัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

2. ประเภททารุณหวาดเสียว คือการกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรม

3. ประเภทการเมืองและความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ

3.1 การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครองของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

3.2 การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือชาติ หรือพนักงานของรัฐ

3.3 การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติหรือระหว่างชนชั้นบุคคล

4. ประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรม และความสงบเรียบร้อย

4.1 การลบหลู่ปูชนียวัตถุ หรือการกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด

4.2 หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ หรือประมุขของประเทศใดประเทศหนึ่ง

4.3 เรื่องอันอาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นต่อสถาบันกษัตริย์

4.4 ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ เช่น ลูกไม่เคารพบิดา มารดา เป็นต้น

4.5 วิธีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุพกรรม โดยใช้อุบายผิดจากธรรมดาหรืออาจเป็นเหตุให้เกิดประทุพกรรมยิ่งขึ้น

4.6 เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพาะนีสัยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงการกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ ที่ได้ฉายให้ดูจริงๆ จะต้อง

วินิจฉัยตามรูปเรื่องนั้น ไม่เป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้าย หรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม ทั้งนี้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุกๆเรื่องไป

แนวทางการพิจารณาภาพยนตร์ที่ควรห้ามหรือไม่ห้าม ให้เผยแพร่นี้สามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเผยแพร่ข่าวสาร หรือ เป็นเกณฑ์ในการกำหนดการพิมพ์หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมต่อ วัฒนธรรมประเพณี ศีลธรรมอันดีของประเทศไทย เพราะการนำเสนอเรื่องราวในการ์ตูนนั้นคล้ายกับการนำเสนอเรื่องราวในภาพยนตร์ และ เนื้อหาที่นำเสนอ ก็มีความหลากหลายเช่นเดียวกับภาพยนตร์เหมือนกัน หนังสือการ์ตูนที่แปลมาจากต่างประเทศ ก็ควรมีความรับผิดชอบ และควรมีการตรวจพิจารณาเนื้อหาที่นำเสนอเช่นเดียวกับภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูนเรื่องใดที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมก็ควรห้ามมิให้มีการพิมพ์เผยแพร่ หรือ ดัดทอนเนื้อเรื่องที่ขัดต่อ ศีลธรรมอันดีของประเทศไทย ดังนั้นการศึกษาเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในหนังสือการ์ตูนนี้จึงเป็นประโยชน์ต่อการควบคุม เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสมด้วย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น เป็นการ วิจัยที่วิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) เพื่อศึกษาถึงลักษณะวิธีการถ่ายทอดเนื้อหาเรื่องเพศว่ามีความเหมาะสมต่อการนำเสนอ และมีปริมาณในการนำเสนอเนื้อหามาก หรือน้อย เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและป้องกันการใช้สื่อชนิดนี้ในทางที่ไม่เหมาะสมกับผู้รับสารที่เป็นเด็ก และเยาวชนต่อไป และเพื่อเป็นแนวทางในการจัดระดับของการสื่อความหมายเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบัน

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. แหล่งข้อมูลประเภทเอกสาร

หนังสือการ์ตูนที่นำมาศึกษานี้เป็นการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีการแปลเป็นภาษาไทยและมีเนื้อเรื่องยาว จาก ประเภทของการ์ตูนเรื่องยาวที่มี 10ประเภท ดังนี้

1. หนังสือภาพการ์ตูนผจญภัย (Adventure)
2. หนังสือภาพการ์ตูนผจญภัยแฟนตาซี (Fantastic Adventure)
3. หนังสือภาพการ์ตูนสงคราม (War)
4. หนังสือภาพการ์ตูนอาชญากรรม – นักสืบ (Crime and Detective)
5. หนังสือภาพการ์ตูนเรื่องจริงและชีวประวัติ (Real Stories and Biography)
6. หนังสือภาพการ์ตูนผจญภัยในป่าใหญ่ (Animal Cartoon)
7. หนังสือภาพการ์ตูนสัตว์ (Animal Cartoon)
8. หนังสือภาพการ์ตูนตลกขบขัน (Fun and Humor)
9. หนังสือภาพการ์ตูนโรแมนติก(Love Interest)
10. หนังสือภาพการ์ตูนเล่าเรื่องจากวรรณกรรมคลาสสิก(Retold Classic)

(อุทัย วรสุวรรณรักษ์ ,2529:29)

โดยคัดเลือกมาเพียง 3 ประเภท ได้แก่

- หนังสือภาพการ์ตูนอาชญากรรม – นักสืบ.
- หนังสือภาพการ์ตูนตลกขบขัน
- หนังสือภาพการ์ตูนโรแมนติก

หนังสือการ์ตูนทั้ง 3 ประเภท ที่เลือกทำการศึกษา เป็นที่นิยมอ่านมากในปัจจุบัน

2. เอกสารประกอบอื่นๆ ได้แก่ วิทยานิพนธ์ สารานิพนธ์ เอกสารงานวิจัย ที่มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศ ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประเภทต่างๆของหนังสือการ์ตูน

ตัวแปรตาม ได้แก่

- ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพที่ปรากฏในการ์ตูน
- ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาที่ปรากฏในการ์ตูน
- ปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในการ์ตูน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ประเภทเอกสาร

ห้องสมุดคณะนิเทศศาสตร์ และหอสมุดกลางสถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้อมูลจากสถานที่น่าสนใจจะได้ข้อมูลเป็น วิทยานิพนธ์ ที่มีการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และหนังสือการ์ตูน

ห้องสมุดสภาวิจัยแห่งชาติ ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลที่เป็นวิทยานิพนธ์และ เอกสารงานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ และหนังสือการ์ตูน นอกจากนี้ยังมีเอกสารงานวิจัย วิทยานิพนธ์จากสถาบันต่าง ๆรวบรวมเก็บไว้ที่นี้ด้วย

แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองกำกับการ 2 กองทะเบียน กรมตำรวจ ข้อมูลที่ศึกษาเป็นข้อมูลในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และเกณฑ์การคัดเลือกภาพยนตร์ที่นำเข้ามาเผยแพร่จากต่างประเทศ

ข้อมูลประเภทหนังสือการ์ตูน ได้แก่ หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีการแปลเป็นภาษาไทยที่เป็นที่นิยมอ่าน 3 ประเภท ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อความบันเทิงเป็นหลักและทำการศึกษาทุกเล่มที่คัดเลือก ดังนี้

1. หนังสือการ์ตูนประเภทอาชญากรรม-นักสืบ เรื่องที่คัดเลือกได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง City Hunter ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 35 เล่ม

- ประพันธ์โดย ซึกาสะ โฮโจ (Tsukasa Hojo)
- จัดจำหน่ายโดย สยามอินเตอร์คอมิกส์
- กลุ่มเป้าหมาย วัยรุ่นชาย

2. หนังสือการ์ตูนประเภทตลกขบขัน เรื่องที่คัดเลือกได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ ภาคยูโต ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 16 เล่ม

- ประพันธ์โดย ทัทซึยะ ฮิรุตะ (Tatsuya Hiruta)
- จัดจำหน่ายโดย วิบูลย์กิจการพิมพ์
- กลุ่มเป้าหมาย วัยรุ่น ชายและหญิง

3. หนังสือการ์ตูนประเภทรักโรแมนติก เรื่องที่คัดเลือกได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 8 เล่ม

- ประพันธ์โดย ฮิโรยะ โอกุ (Hiroya Oku)
- จัดจำหน่ายโดย สำนักพิมพ์ National
- กลุ่มเป้าหมาย วัยรุ่นหญิง

วิธีการวิจัย

วิธีศึกษาวิจัยข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนคือ

1. ศึกษาวิจัยปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยจะทำการศึกษาวิจัย 2 ลักษณะดังนี้

- 1.1 ปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศคิดเป็นร้อยละเพื่อทำการเปรียบเทียบ กับเนื้อหาทั้งหมดของเรื่องว่ามีอย่างน้อยเพียงไรคิดเป็นร้อยละเท่าไรของเนื้อหาหลักของเรื่องทั้งหมด
- 1.2 เปรียบเทียบปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศระหว่างการ์ตูนทั้ง 3 ประเภทที่เลือกทำการศึกษา ประเภทไหนที่มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมากกว่ากันอย่างไร

2. ศึกษาวิจัยถึงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยจะทำการศึกษาเป็น 2 ลักษณะใหญ่คือ

2.1 ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

2.1.1 ภาพเดี่ยว หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศเพียงครั้งเดียว

2.1.2 กลุ่มภาพ หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศติดต่อกันตั้งแต่ 2 ภาพขึ้นไป

2.1.3 ภาพแทรก หมายถึง ภาพที่ไม่อยู่ในเนื้อเรื่องหรือไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังอยู่ระหว่างบทต่อบท

2.1.4 ภาพขนาดใหญ่ หมายถึง ภาพที่มองเห็นตัวละครอยู่ไกลๆ

2.1.5 ภาพขนาดกลาง หมายถึง ภาพที่มองเห็นตัวละครขนาดกลาง

2.1.6 ภาพขนาดใหญ่ หมายถึง ภาพที่มองเห็นว่าตัวละครอยู่ใกล้ๆหรือเห็นเฉพาะส่วนของตัวละคร

2.1.7 ภาพที่มีการเรงเงา หมายถึง การเรงเงาภาพเพื่อให้เกิดความรู้สึกคล้ายตามบทบาท ท่าทาง อารมณ์ ของตัวละคร

โดยศึกษาเป็น 3 ระดับ ของการแสดงออกอารมณ์ทางเพศ

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ หมายถึง การแสดงความสัมพันธ์กันอย่างธรรมดา เป็นการสัมพันธ์ภายนอก เช่น การจับมือ การโอบไหล่ การจูมพิตด้วยความรัก เป็นต้น

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับกลาง หมายถึง ความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวที่มีการแสดงออกทางอารมณ์มากขึ้น เช่น การแอบดูการผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า การใช้ชุดที่รัดรูปมากๆ หรือใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น การกอดรัดพิดเหวี่ยง การจูมพิตด้วยอารมณ์ใคร่ เป็นต้น

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง หมายถึง การแสดงออกอารมณ์ทางเพศอย่างชัดเจน เช่นการมีเพศสัมพันธ์ การตีตัวของอวัยวะเพศ การจูบได้ลิ้น การเปลือยกาย หรือช่วยอารมณ์ทางเพศ

2.2 ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

2.2.1 บทบรรยาย หมายถึง การบรรยายเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หรือการเล่าเรื่อง บางครั้งใช้ในการอธิบายศัพท์ต่างๆที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักหรือเป็นศัพท์แสลง

2.2.2 บทสนทนา หมายถึง การสนทนากันของตัวละคร หรือ คำพูดของตัวละคร

2.2.3 เสียงประกอบภาพ หมายถึง การใช้ลักษณะที่เสียงซึ่งไม่มีความหมายทางภาษาแต่แสดงถึงอารมณ์ต่างๆของตัวละคร เช่น โหย แสดงว่าเจ็บ หรือ อืม แสดงถึงความพึงพอใจ

โดยศึกษาใน 3 ระดับ เช่นเดียวกับ การศึกษาการนำเสนอด้วยภาพ

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ หมายถึง บทบรรยาย บทสนทนา เสียงประกอบภาพ ที่แสดงอารมณ์แบบธรรมดาไม่ได้มีการพูดจาสื่อแหลมทางเพศแต่อย่างใด

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง หมายถึง บทบรรยาย บทสนทนา เสียงประกอบภาพ ที่มีการสื่อความหมายทางอารมณ์เพศมากขึ้น ได้แก่การพูดจาสื่อแหลมทางเพศ การพูด 2 แง่ 2 ง่าม หรือการใช้ศัพท์แสลงที่แสดงออกถึงเรื่องเพศ

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง หมายถึงบทบรรยาย บทสนทนา เสียงประกอบภาพ ที่บ่งบอกถึงอารมณ์ทางเพศอย่างชัดเจนเช่น การบรรยายถึงการมีเพศสัมพันธ์ การสนทนากันถึงเรื่องเพศ การพูดถึงอวัยวะเพศ หรือเสียงประกอบภาพแสดงถึงความพึงพอใจทางเพศ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในการดูอนิเมะญี่ปุ่นที่แปลเป็นภาษาไทยนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยข้อมูลเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยใช้แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และทำการวัดเนื้อหาการนำเสนอทั้ง ภาพ และ ภาษา ดังนี้

แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

สำหรับการ์ตูนเรื่อง

เล่มที่

จำนวนหน้า

หน้า

จำนวนภาพทั้งหมด

ภาพ

ลักษณะการนำเสนอ

ภาพเดี่ยว	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก				
ภาพขนาดใหญ่				
ภาพขนาดกลาง				
ภาพขนาดเล็ก				
ภาพรวม				
รวม				

กลุ่มภาพ	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก				
ภาพขนาดใหญ่				
ภาพขนาดกลาง				
ภาพขนาดเล็ก				
ภาพรวม				
รวม				

ลักษณะภาษา	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
บทบรรยาย				
บทสนทนา				
เสียงประกอบภาพ				
รวม				

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ปริมาณเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง ว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมากน้อยอย่างไร
2. วิเคราะห์ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง โดยวิเคราะห์จาก ภาพ คำบรรยาย คำสนทนา และเหตุการณ์ในเรื่อง
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง ว่ามีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และมีปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่มากน้อยต่างกันอย่างไร

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาหนังสือการ์ตูน ทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด และหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ได้แสดงการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยตารางแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในลักษณะต่างๆ
2. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยกราฟ แสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ คิดเป็นจำนวนร้อยละ ในการเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา โดยได้แยกออกเป็นหนังสือการ์ตูนแต่ละเรื่องคือ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด และ หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

การวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 นี้ จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูล ด้วย ตาราง และ กราฟ ส่วนการอภิปรายผลข้อมูลที่ได้ทำการศึกษาหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องนั้น ได้ทำการอภิปรายผลไว้ในบทที่ 5 ดังที่จะได้นำเสนอต่อไป

ตารางที่ 1

แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

สำหรับการดูเรื่อง HEN เล่มที่ 1-8

จำนวนหน้า 1745 หน้า จำนวนภาพทั้งหมด 6,562 ภาพ

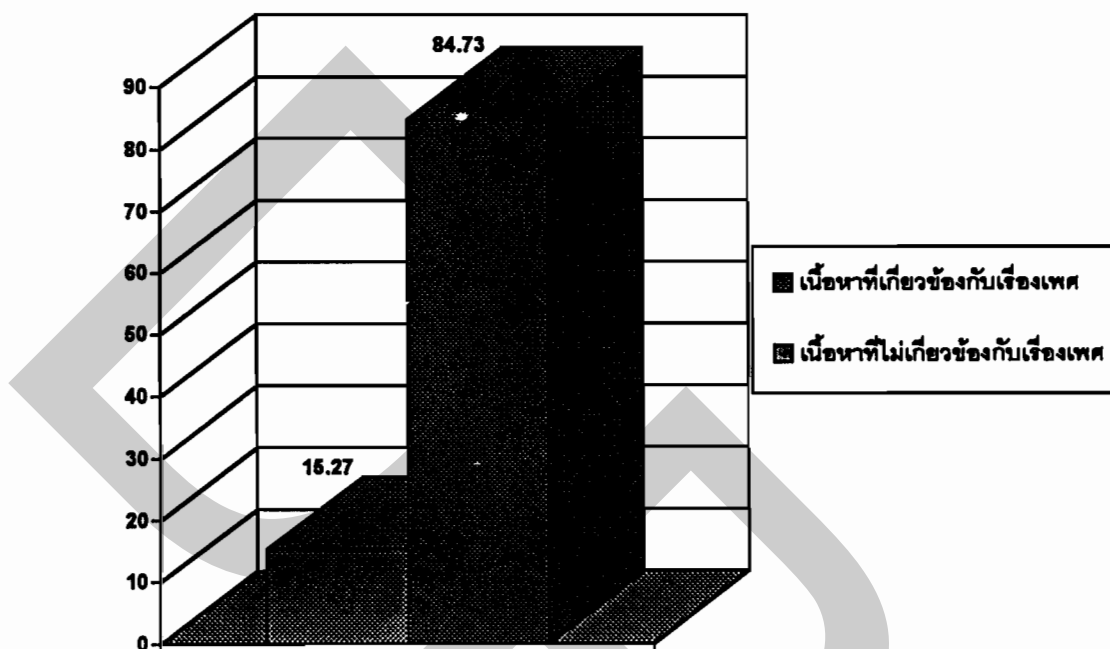
ลักษณะการนำเสนอ

ภาพเดี่ยว	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	60	8	26	26
ภาพขนาดใหญ่	119	20	46	53
ภาพขนาดกลาง	190	24	73	93
ภาพขนาดใหญ่	63	15	16	32
ภาพรวม	-	-	-	-
รวม	432	67	161	204

กลุ่มภาพ	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	-	-	-	-
ภาพขนาดใหญ่	80	16	28	36
ภาพขนาดกลาง	187	14	73	100
ภาพขนาดใหญ่	187	9	36	142
ภาพรวม	-	-	-	-
รวม	454	39	137	278

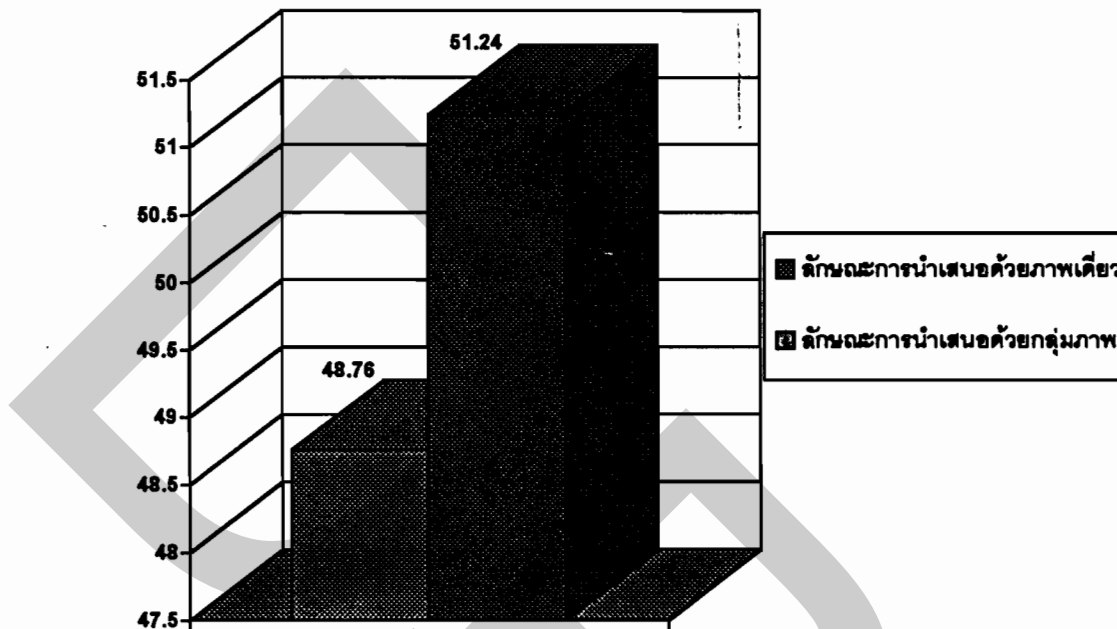
ลักษณะภาษา	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
บทบรรยาย	6	-	-	6
บทสนทนา	42	2	9	31
เสียงประกอบภาพ	68	1	6	61
รวม	116	3	15	98

แผนภาพที่ 4
กราฟแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

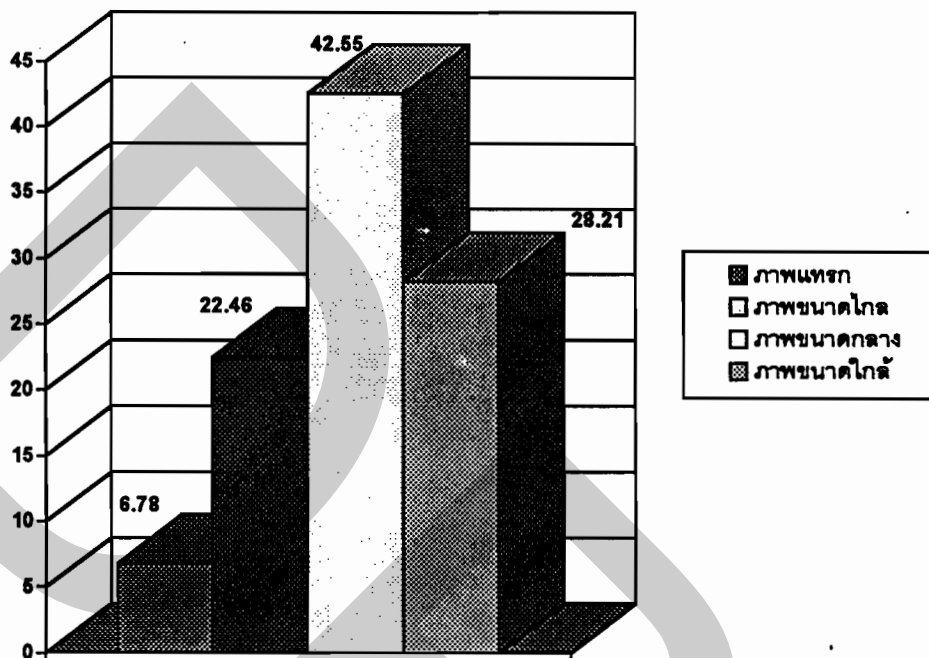
จากการศึกษาพบว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN เมื่อคิดเป็น ร้อยละแล้วได้เท่ากับ 15.27 ซึ่ง เนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้นมีจำนวนที่มากกว่าเมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วจะได้เท่ากับ 84.73

แผนภาพที่ 5
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

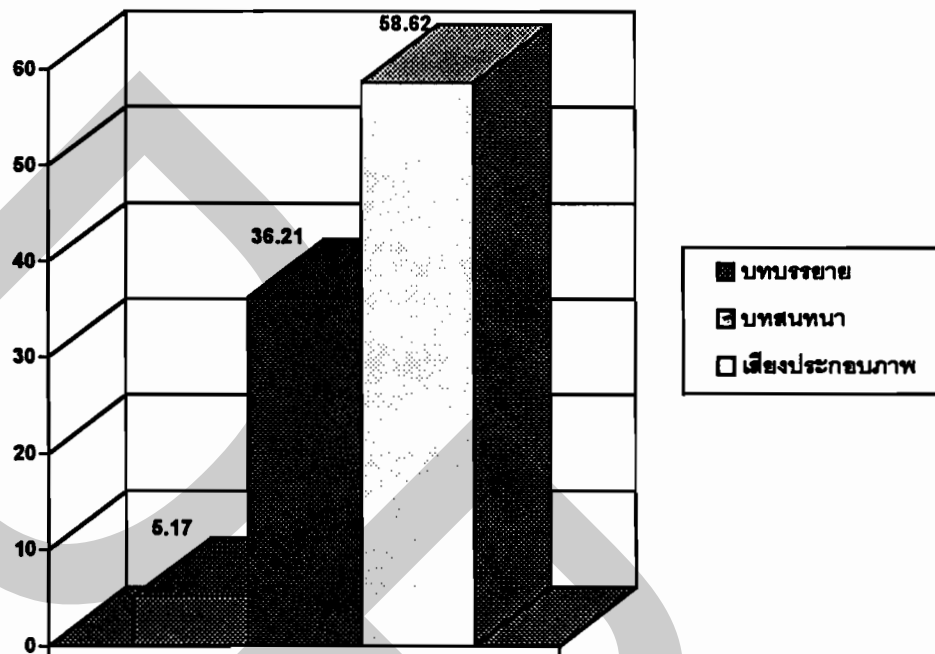
จากการศึกษาพบว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้น จะนำเสนอด้วยภาพเป็นส่วนมาก จึงได้ศึกษาลงไปในรายละเอียดพบว่า ในการนำเสนอเนื้อหาทั่วไปในหนังสือการ์ตูนนั้น สามารถนำเสนอได้เป็น ภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ ซึ่งทั้งภาพเดี่ยวและกลุ่มภาพนั้น ได้นำเสนอเรื่องราวในหนังสือการ์ตูนได้เป็นอย่างดี และลักษณะการนำเสนอที่นิยมการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาพมากกว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาษา ภาพเดี่ยวที่พบเห็นจากการศึกษา เมื่อคิดเป็นร้อยละเปรียบเทียบกับจำนวนของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาพในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 48.76 และการนำเสนอเนื้อหาด้วย กลุ่มภาพนั้น เมื่อคิดเป็นร้อยละเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอด้วยภาพทั้งหมดแล้วได้ ร้อยละ 51.24

แผนภาพที่ 6
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

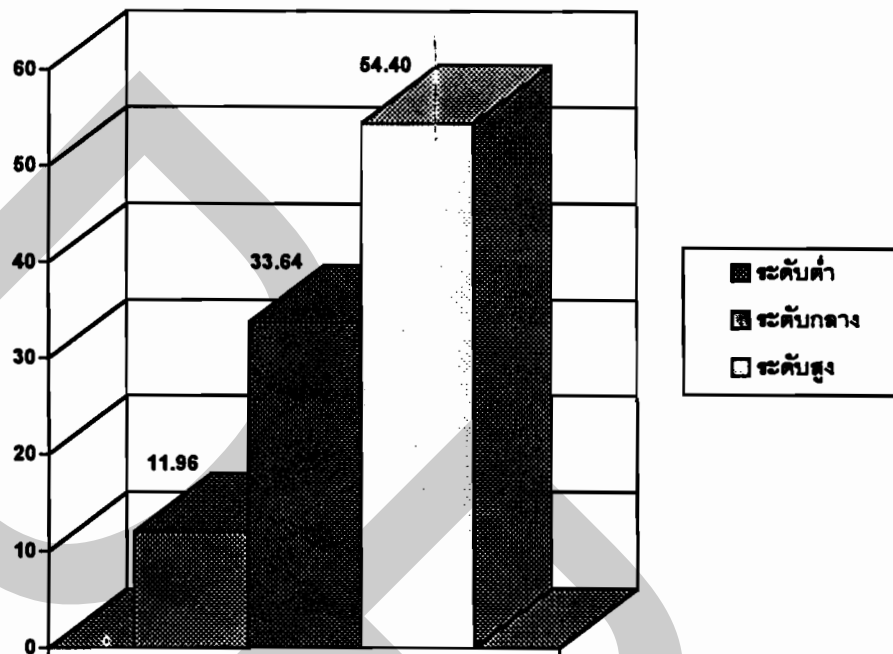
จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ทั้งการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพนั้น จะมีการนำเสนอด้วยภาพในลักษณะต่างๆ ตามที่ได้ศึกษามาพบว่า จะนำเสนอด้วย ภาพแทรก ภาพขนาดไกล ภาพขนาดกลาง ภาพขนาดใกล้ และภาพแรงงา การนำเสนอด้วยภาพแทรคนั้นพบได้ในหนังสือการ์ตูนหลายประเภท และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้ก็พบเช่นเดียวกัน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบเป็นร้อยละ กับ จำนวนของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพแล้วพบว่า ภาพแทรกในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้มีภาพแทรกอยู่ร้อยละ 6.78 ภาพขนาดไกล เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาพทั้งหมด พบว่ามี ภาพขนาดไกลอยู่ร้อยละ 22.46 ภาพขนาดกลางมีอยู่ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้คิดเป็น ร้อยละ 42.55 และภาพขนาดใกล้ที่นำเสนอในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วจะได้ 28.21

แผนภาพที่ 7
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

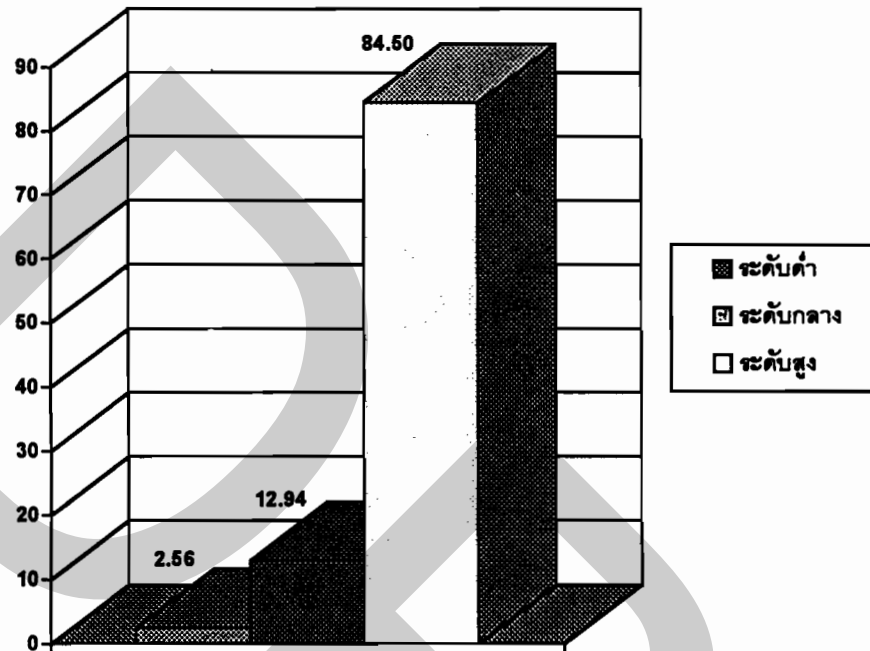
จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา พบว่า ลักษณะการนำเสนอด้วยภาษานั้น สามารถแบ่งลักษณะการนำเสนอเป็น 3 ส่วนคือ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยบทบรรยาย ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยบทสนทนา และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยเสียงประกอบภาพ เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมด กับ บทบรรยายแล้วพบว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วยบทบรรยายมีการนำเสนอร้อยละ 5.17 และเมื่อเปรียบเทียบลักษณะการนำเสนอด้วยบทสนทนา พบว่ามีการนำเสนอร้อยละ 36.21 เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเสียงประกอบภาพแล้วพบว่ามีการนำเสนอร้อยละ 58.62

แผนภาพที่ 8
กราฟแสดงระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพ

จากการศึกษาระดับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพแล้วพบว่า เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ซึ่งหมายถึงความสัมพันธ์กันแบบธรรมดาของหนุ่มสาวเช่นการจับมือถือแขนนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพทั้งหมดแล้วพบว่า มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนำเสนอร้อยละ 11.96 การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับกลางซึ่งหมายถึง การใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้น ชุดรัดรูป หรือชุดชั้นใน เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพทั้งหมดแล้วพบว่ามีการนำเสนอในจำนวนร้อยละ 33.64 และเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การแสดงออกอารมณ์ทางเพศอย่างชัดเจน กับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพทั้งหมดแล้วพบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงนี้อยู่ร้อยละ 54.40 ซึ่งมีปริมาณมากที่สุดในจำนวนลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

แผนภาพที่ 9
กราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา

จากกราฟแสดงให้เห็นว่าลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาได้แบ่งลักษณะการนำเสนอเนื้อหาออกเป็น 3 ระดับ เช่นเดียวกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมด กับ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาในระดับต่ำแล้วพบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำอยู่ร้อยละ 2.56 และพบอีกว่า การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมดจะพบว่า มีการนำเสนออยู่ร้อยละ 12.94 และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ที่นำเสนอด้วยภาษา พบว่า มีการนำเสนออยู่ร้อยละ 84.50

ตารางที่ 2

แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
สำหรับการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ เล่มที่ 1-16

จำนวนหน้า 2289 หน้า จำนวนภาพทั้งหมด 12,069 ภาพ

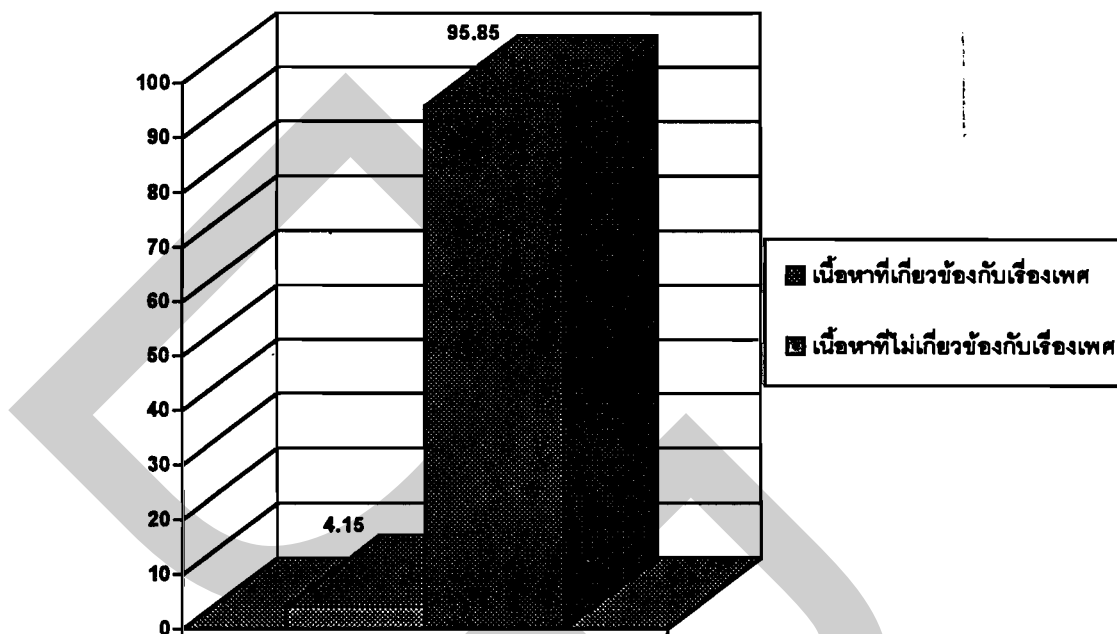
ลักษณะการนำเสนอ

ภาพเดี่ยว	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	79	11	36	32
ภาพขนาดใหญ่	52	15	27	10
ภาพขนาดกลาง	69	28	32	9
ภาพขนาดใหญ่	83	25	30	28
ภาพแรงเงา	8	1	3	4
รวม	291	80	128	83

กลุ่มภาพ	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	-	-	-	-
ภาพขนาดใหญ่	15	1	10	4
ภาพขนาดกลาง	13	5	5	3
ภาพขนาดใหญ่	35	6	16	13
ภาพแรงเงา	2	-	1	1
รวม	65	12	32	21

ลักษณะภาษา	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
บทบรรยาย	33	14	11	8
บทสนทนา	61	23	25	13
เสียงประกอบภาพ	51	10	25	16
รวม	145	47	61	37

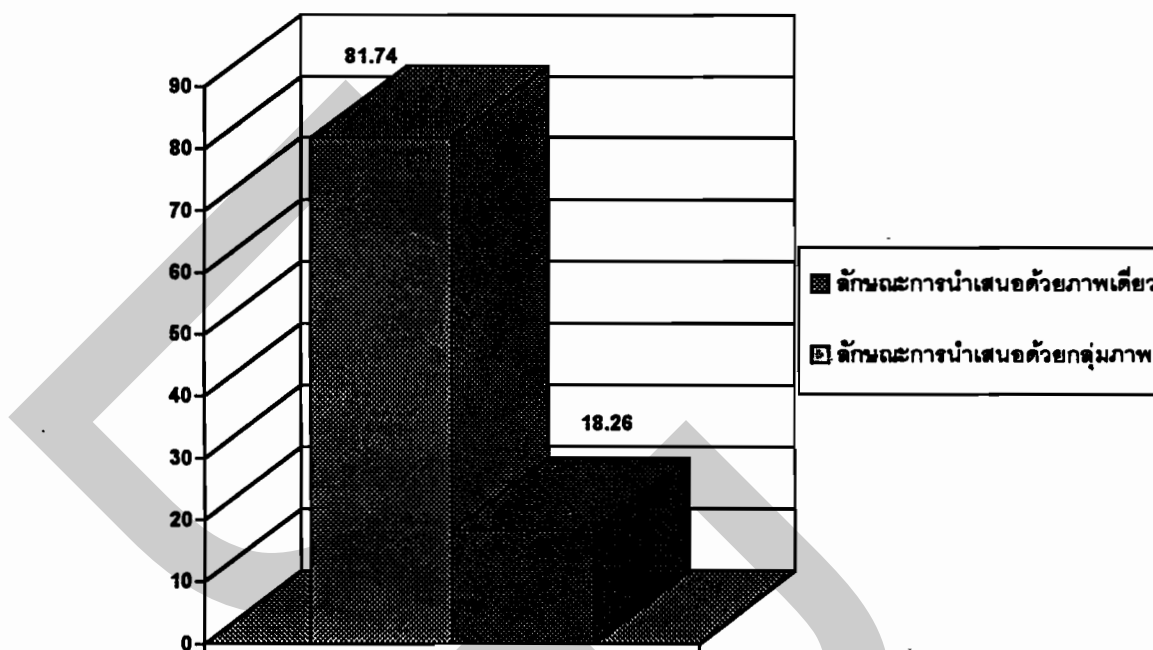
แผนภาพที่ 10
กราฟแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

จากการศึกษานั่งสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 16 เล่ม มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมีจำนวนไม่มากนัก เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วจะได้ 4.15 ซึ่งเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้งหมด เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วจะได้ 95.85 เนื้อหาส่วนใหญ่ของการ์ตูนเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องของการแข่งขันกีฬา ยูโด ดังนั้นจึงมีส่วนของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไม่มากนัก

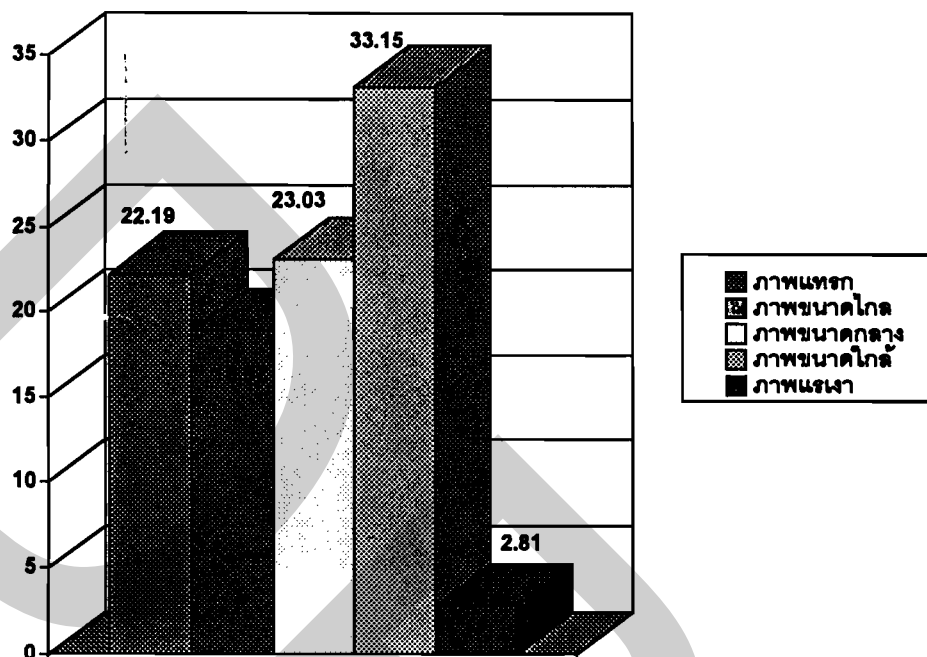
แผนภาพที่ 11

กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

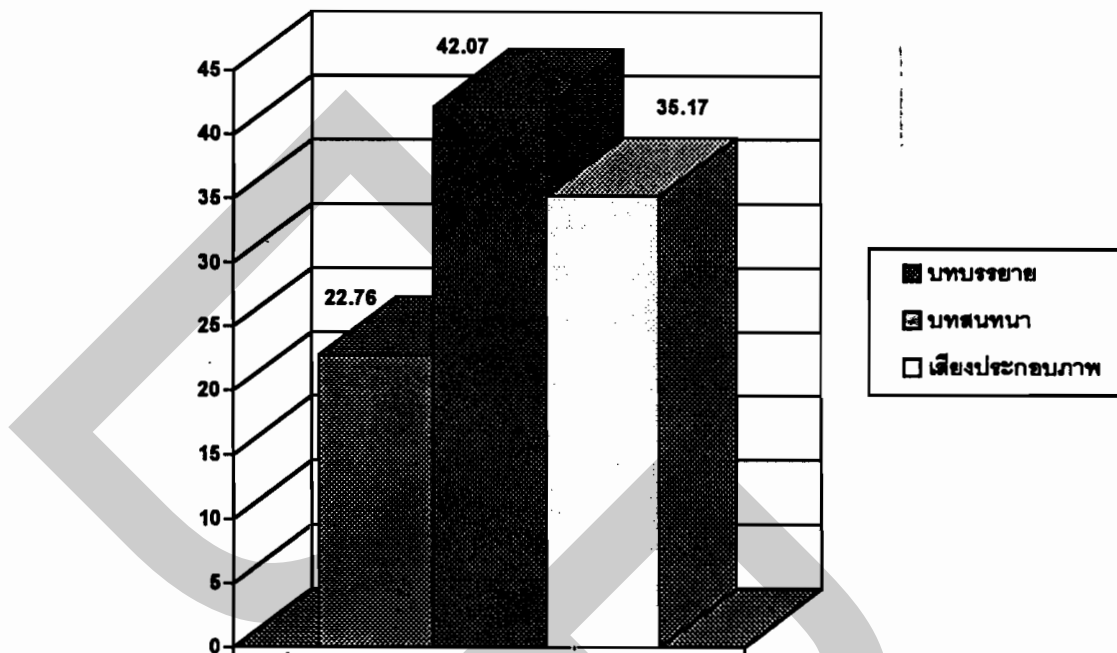
จากการศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด พบว่าลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ มีการนำเสนอภาพเดี่ยว ในอัตราร้อยละ 81.74 เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพทั้งหมด และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยกลุ่มภาพนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพทั้งหมดแล้ว พบว่า มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพ คิดเป็นร้อยละ 18.26

แผนภาพที่ 12
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

จากการศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพนั้นพบว่า ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นั้น มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพที่เป็น ภาพแทรก อยู่ร้อยละ 22.19 ภาพขนาดไกล ซึ่งเป็นอีกรูปแบบหนึ่งในการนำเสนอเนื้อหาในหนังสือการ์ตูนมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ คิดเป็นร้อยละ 18.82 การนำเสนอเรื่องราวของการ์ตูนด้วย ภาพขนาดกลาง คิดเป็นจำนวนร้อยละ 23.03 ภาพขนาดใหญ่ที่นำเสนอในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ คิดเป็น ร้อยละ 33.15 ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดในลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และสุดท้ายการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแรงๆ มีจำนวนคิดเป็นร้อยละได้ 2.81

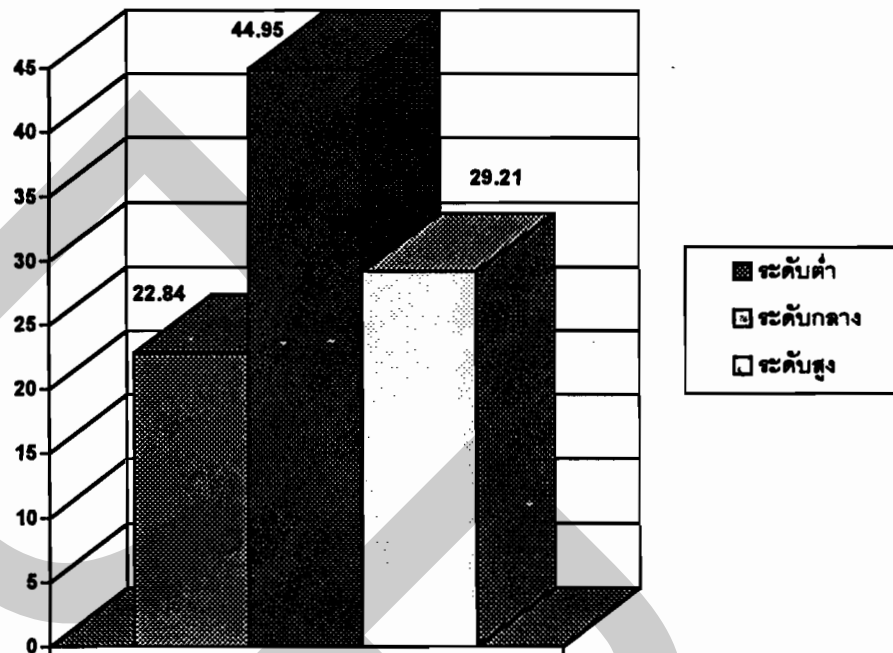
แผนภาพที่ 13
 กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาจะเห็นได้ว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะการนำเสนอด้วยภาษานั้น มีจำนวนที่คิดเป็นร้อยละ 22.76 ซึ่งมีจำนวนน้อยที่สุดในลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ส่วนอีกรูปแบบหนึ่งของการนำเสนอเนื้อหานั้นได้แก่ บทสนทนา เมื่อคิดเป็นสัดส่วนเปรียบเทียบ กับ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมดแล้วพบว่า มีอัตราส่วนร้อยละ 42.07 ซึ่งมีจำนวนมากที่สุด และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วย เสียงประกอบภาพนั้น คิดเป็นร้อยละได้ 35.17

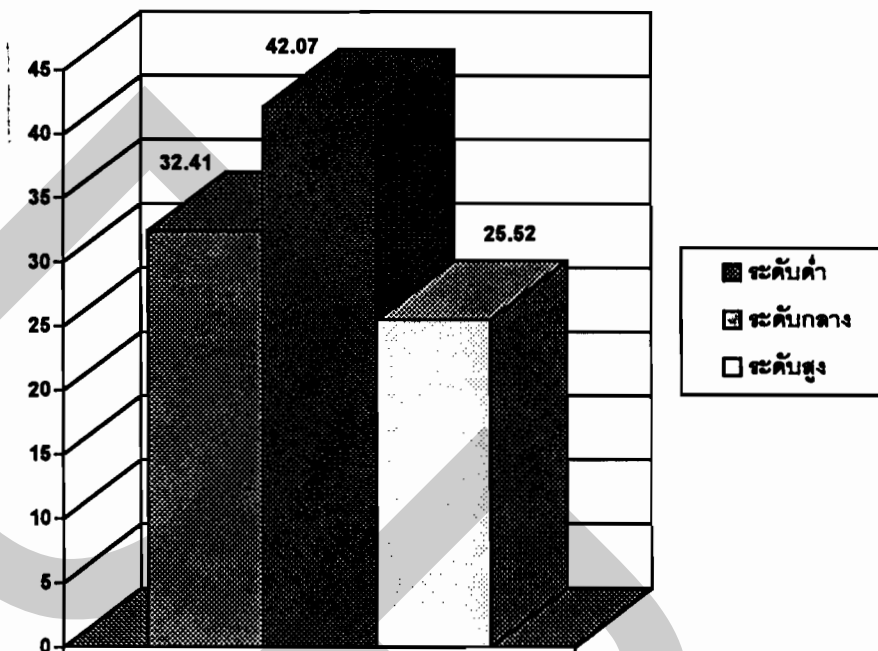
แผนภาพที่ 14

กราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพ

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ แยกศึกษาเนื้อหาออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับกลาง เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นี้มีปริมาณลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ในระดับกลาง มากที่สุด คือมีจำนวนร้อยละ 44.95 ของจำนวนลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ รองลงมาเป็นลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ในระดับสูง ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 29.21 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ส่วนที่มีจำนวนการนำเสนอเนื้อหาที่น้อยที่สุดนั้นได้แก่ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ซึ่งมีจำนวนเนื้อหาร้อยละ 22.84 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพทั้งหมด

แผนภาพที่ 15
กราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา

จากกราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษานั้นพบว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับกลาง มีจำนวนมากที่สุด คือ มีจำนวนร้อยละ 42.07 ของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษาทั้งหมด ดังจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับระดับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ส่วนที่มีจำนวนเนื้อหา รองลงมาจากการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับกลาง คือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำจำนวนร้อยละ 32.41 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมดของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโดนี้ ที่มีจำนวนน้อยที่สุดนั่นได้แก่ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ซึ่งมีจำนวน 25.52 ของ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทั้งหมด ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด

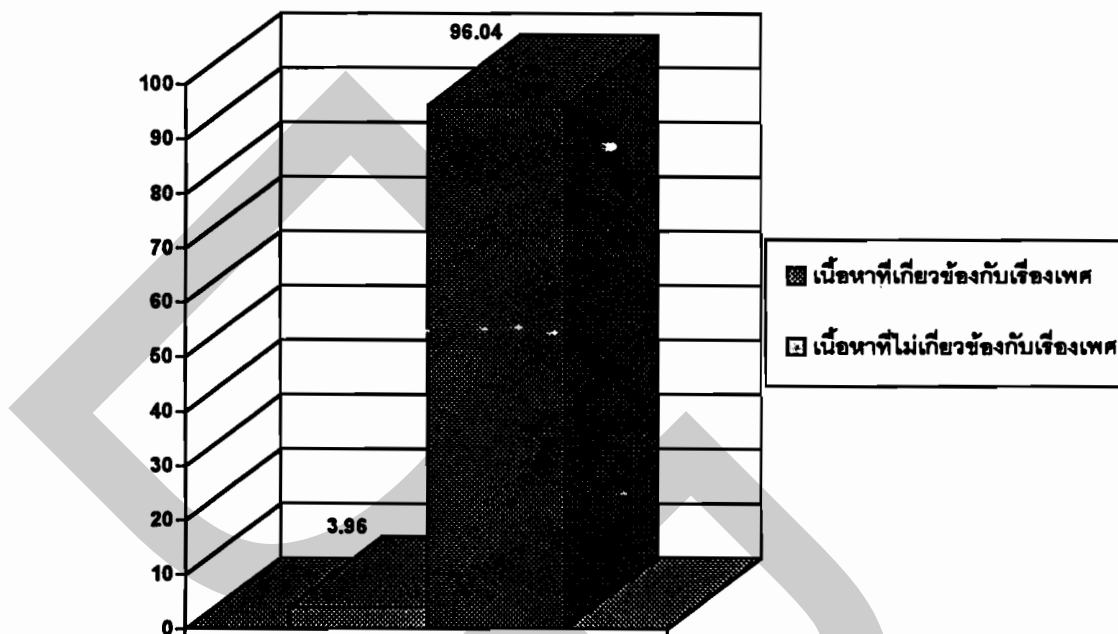
ตารางที่ 3
แบบตรวจวัดลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
สำหรับการดูเรื่อง CITY HUNTER เล่มที่ 1-35
จำนวนหน้า 6801 หน้า จำนวนภาพทั้งหมด 33,823 ภาพ
ลักษณะการนำเสนอ

ภาพเดี่ยว	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	42	8	28	6
ภาพขนาดใหญ่	133	33	54	46
ภาพขนาดกลาง	394	52	237	105
ภาพขนาดใหญ่	118	18	51	49
ภาพแนว	82	15	44	23
รวม	769	126	414	229

กลุ่มภาพ	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
ภาพแทรก	-	-	-	-
ภาพขนาดใหญ่	63	13	32	18
ภาพขนาดกลาง	167	40	77	50
ภาพขนาดใหญ่	143	25	55	63
ภาพแนว	11	3	6	2
รวม	384	81	170	133

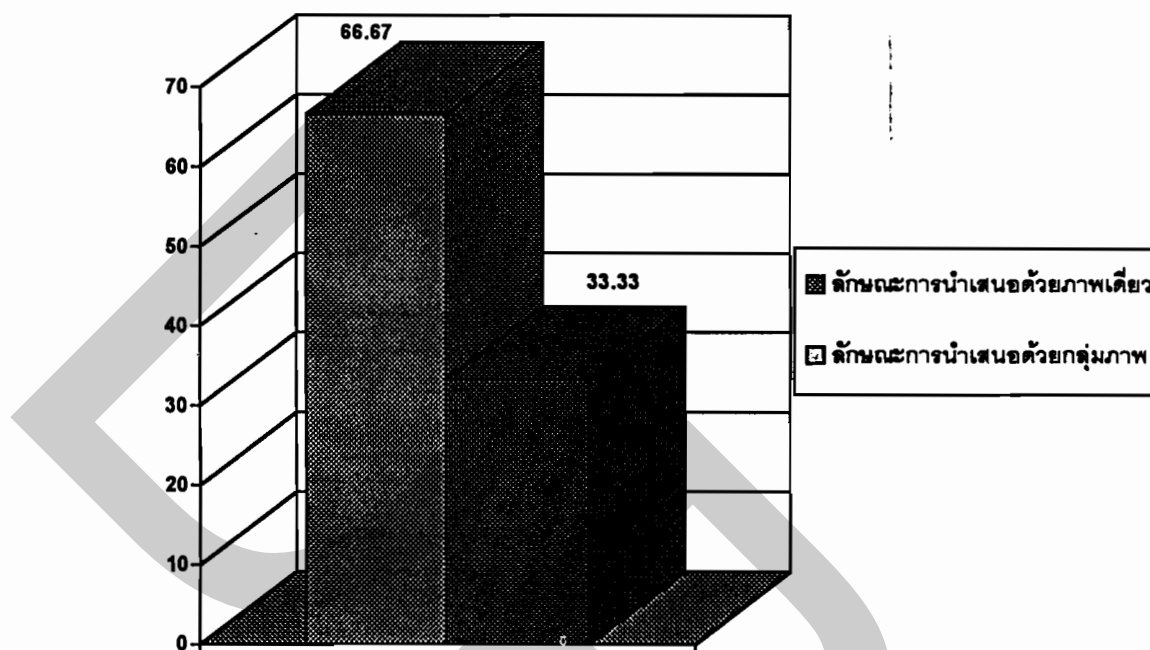
ลักษณะภาษา	จำนวนภาพ	เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ		
		ต่ำ	กลาง	สูง
บทบรรยาย	20	1	15	4
บทสนทนา	107	3	81	23
เสียงประกอบภาพ	58	2	32	24
รวม	185	6	128	51

แผนภาพที่ 16
กราฟแสดงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

จากการศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ของ หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 35 เล่มพบว่า การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้มีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับ เนื้อหาทั้งหมดของเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศคิดเป็น ร้อยละ 3.96 ของเนื้อหาทั้งหมดของเรื่อง ส่วนเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER นี้จะมีเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปกป้องคุ้มครองผู้ที่ถูกปองร้าย และการสืบสวนสอบสวนเรื่องราวต่างๆ เนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้เมื่อคิดเป็นร้อยละแล้วจะได้เท่ากับ 96.04 ของเนื้อหาทั้งหมดของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

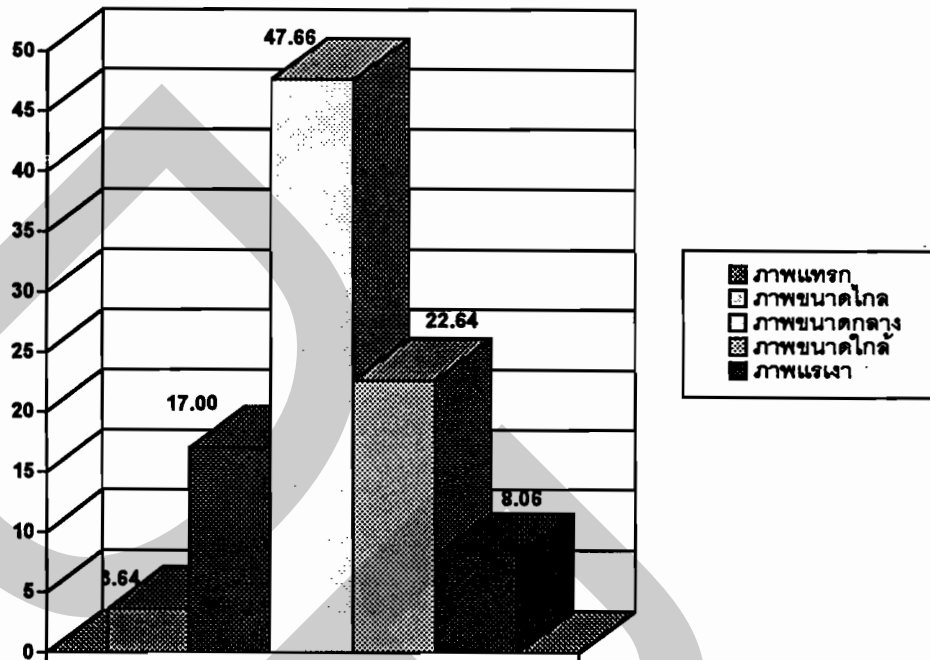
แผนภาพที่ 17
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพนั้น พบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ที่เป็นลักษณะภาพเดียว ร้อยละ 66.67 เมื่อเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่นำเสนอด้วยภาพ และอีกลักษณะของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศคือ ลักษณะการนำเสนอด้วยกลุ่มภาพ นั้นมีจำนวนร้อยละ 33.33 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพทั้งหมดในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

แผนภาพที่ 18

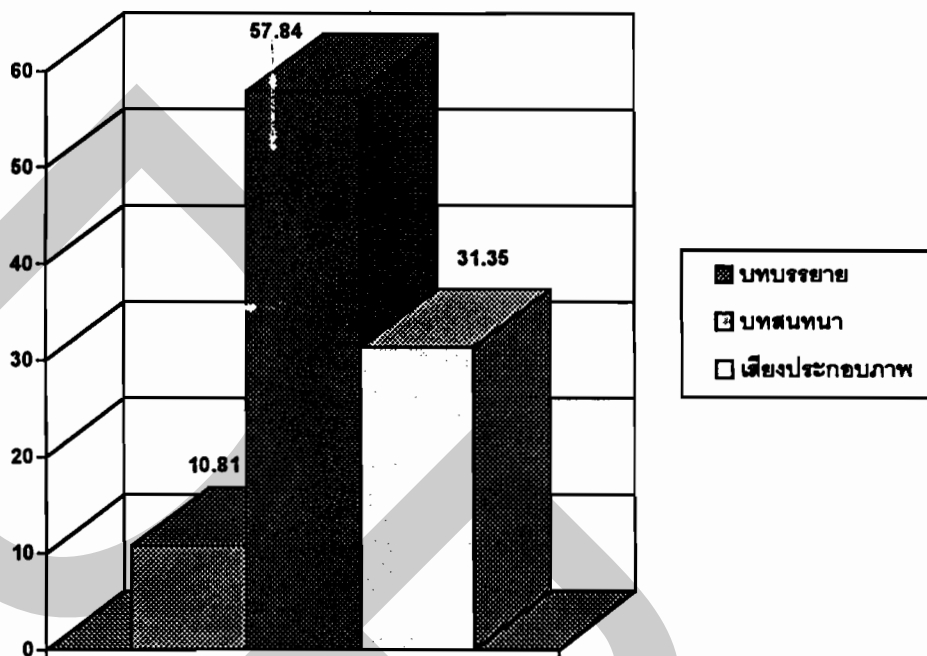
กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ลักษณะการนำเสนอด้วยภาพจะเสนอเป็น ภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ การนำเสนอด้วยภาพแทรกที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER นี้ มีปริมาณของการนำเสนอเนื้อหาเป็นจำนวน ร้อยละ 3.64 ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดไกลมีจำนวนร้อยละ 17.00 ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดกลาง ที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ เป็นร้อยละ 47.66 ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใกล้ คิดได้เป็น ร้อยละ 22.64 และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอโดยภาพแรงๆ นั้นคิดได้เป็น ร้อยละ 8.06 เมื่อเรียงลำดับจากน้อยไปหามากแล้วได้เป็น ภาพแทรก ร้อยละ 3.64 ภาพแรงๆ ร้อยละ 8.06 ภาพขนาดไกล ร้อยละ 17.00 ภาพขนาดใกล้ ร้อยละ 22.64 และที่มีจำนวนการนำเสนอมากที่สุดในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER คือ ภาพขนาดกลาง ร้อยละ 47.66

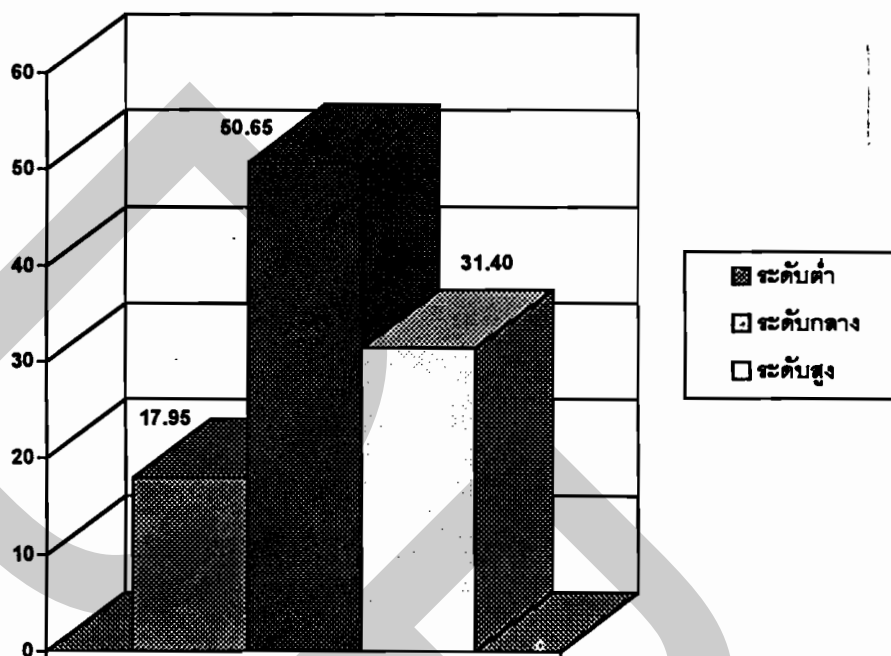
แผนภาพที่ 19

กราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

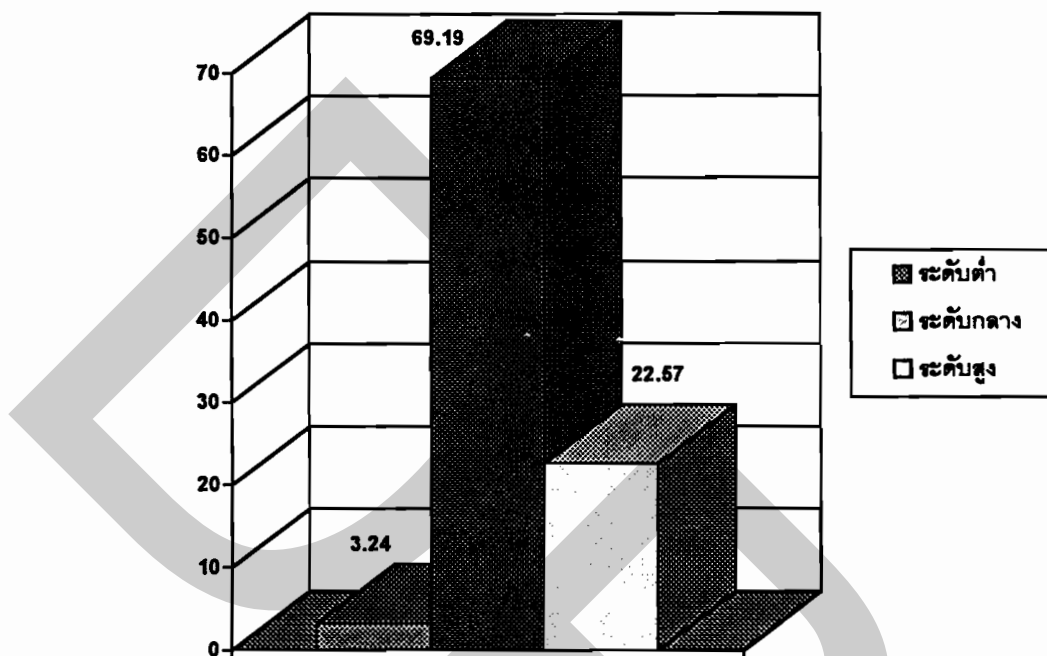
ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษานั้น พบว่า มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศโดย บทบรรยาย มีจำนวนร้อยละ 10.81 เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษาทั้งหมด และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วย บทสนทนา นั้นคิดเป็นร้อยละ 57.84 ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วย เสียงประกอบภาพ มีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 31.35 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

แผนภาพที่ 20
กราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพนี้ มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในระดับต่ำ คิดเป็น ร้อยละ 17.95 และมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.65 และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพในระดับสูง คิดได้เป็นร้อยละ 31.40 การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ จะอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ รองลงมาก็คือเป็นการนำเสนอเนื้อหาในระดับสูง ที่น้อยที่สุดจะเป็น ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาในระดับต่ำ

แผนภาพที่ 21
กราฟแสดงระดับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา

จากกราฟแสดงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษานั้นพบว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับต่ำ มีจำนวนร้อยละ 3.24 ซึ่งเป็นจำนวนที่น้อยมาก และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับปานกลาง นั้นมีจำนวนสูงที่สุดคือมีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 69.19 ของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษาทั้งหมด และมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา ในระดับสูง นั้นคิดเป็นร้อยละ 22.57 ของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษา ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

บทที่ 5

อภิปรายผล สรุป และ ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาที่ได้ในบทที่ 4 เราจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ และอภิปรายผล ของการวิจัย เรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งจะได้วิเคราะห์

1. ลักษณะการนำเสนอของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน
2. ปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน
3. เปรียบเทียบเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง

ในปัจจุบัน วัยรุ่นถือได้ว่าเป็นวัยที่มีอิทธิพลและมีกำลังซื้อสูง วัยรุ่น เป็นวัยที่มีความคิดสร้างสรรค์ เห็นได้จากการแต่งตัวที่มักจะแต่งให้มีความสวยงาม ทันสมัย วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงสูง รวมถึงการเปลี่ยนแปลงด้านลักษณะทางกายภาพ และ จิตใจ ลักษณะทางกายภาพที่เปลี่ยนแปลงไปของวัยนี้ เพศชายมีการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ เช่น มีหนวดมีเครา เพศหญิงมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น มีประจำเดือน เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายก็มีการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจด้วย มีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศมากขึ้น เมื่อเกิดความสงสัยขึ้น มักจะเรียนรู้ด้วยตนเอง หรืออาจสอบถามจากเพื่อนๆในวัยเดียวกัน

หนังสือการ์ตูนเป็นสื่อหนึ่งที่มีความนิยมอย่างสูง และเด็กในวัยนี้มักอ่านหนังสือการ์ตูนกันเกือบทุกคน เพราะเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบสวยงาม เนื้อเรื่องมีความสนุกสนาน การสอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูน ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจและนำมาศึกษาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ในเรื่องเหล่านี้ เป็นการวิเคราะห์จากสิ่งที่ปรากฏขึ้นจริง จากหนังสือการ์ตูนที่วัยรุ่นนิยมอ่าน ทั้ง 3 เรื่อง ได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ ภาคยูโด หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

จากการศึกษาหนังสือการ์ตูนที่วัยรุ่นนิยมอ่านทั้ง 3 เรื่องพบว่ามึลักษณะการนำเสนอเนื้อหาอยู่ 2 ประเภทหลัก คือ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ซึ่งในที่นี้ของดเว้น ในการกล่าวถึง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องนั้น แยกศึกษา เป็น 2 ลักษณะของการนำเสนอคือ

1. ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ
2. ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เมื่อศึกษาแล้วพบว่า มีการนำเสนอเนื้อหา เป็น 2 ลักษณะคือ ภาพเดี่ยว และกลุ่มภาพ

ภาพเดี่ยว หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเพียงครั้งเดียวไม่ต่อเนื่องไปหลายภาพ

กลุ่มภาพ หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ตั้งแต่ 2 ภาพขึ้นไป และมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องกัน

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพทั้ง 2 ลักษณะนั้น มีการนำเสนอภาพที่ต่าง ๆ กัน ซึ่งสามารถแยกย่อยออกเป็นหลายแบบที่สามารถรวบรวมและทำการศึกษา คือ ภาพแทรก ภาพขนาดใหญ่ ภาพขนาดกลาง ภาพขนาดเล็ก ภาพแรงงา

ภาพแทรก หมายถึง ภาพที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่นำเสนอในเรื่อง หรือ เป็นภาพที่อยู่คั่นระหว่าง บทต่อบท ในหนังสือการ์ตูน

ภาพขนาดใหญ่ หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่นำเสนอแต่มองเห็นตัวละครในเรื่องทำกิจกรรมอยู่ในระยะไกล

ภาพขนาดกลาง หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่นำเสนอแต่มองเห็นตัวละครในเรื่องทำกิจกรรมอยู่ในระยะปานกลาง ไม่ไกลเกินไปนัก

ภาพขนาดเล็ก หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่นำเสนอแต่มองเห็นตัวละครทำกิจกรรมในเรื่องอยู่ในระยะใกล้

ภาพแรงงา หมายถึง ภาพที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่นำเสนอแต่มีการแรงงาภาพ เพื่อให้เกิด อารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ตามบทบาทที่ตัวละครได้รับ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เมื่อศึกษาแล้ว พบว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับการศึกษา คือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับต่ำ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับปานกลาง การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับสูง

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับต่ำ หมายถึง การแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในแบบธรรมดา เป็นการสัมพันธ์กันภายนอก อาทิ การจับมือถือแขน การโอบไหล่ หรือจูมพิตที่หน้าผากเพื่อแสดงความรัก

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับปานกลาง หมายถึง การแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง อันได้แก่ การแสดงออกอารมณ์เพศมากขึ้น อาทิ การแอบดูการผัดเปลี่ยนเสื้อผ้า การกอดรัดพิดเหวี่ยง การใส่เสื้อผ้าที่น้อยชิ้น หรือ ใส่เสื้อผ้าที่รัดรูปมากๆ

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับสูง หมายถึง การแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง เป็นการแสดงออกอารมณ์ทางเพศอย่างชัดเจน อาทิ การมีเพศสัมพันธ์ การตื่นตัวของอวัยวะเพศ การเปลือยกาย การลูบไล่อวัยวะที่ไม่สมควร (หน้าอก, อวัยวะเพศ)

การวิเคราะห์ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ก็จะศึกษาวิเคราะห์อยู่ในขอบเขตที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ จึงของดเว้นที่จะไม่กล่าวถึง

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา เมื่อศึกษาแล้วพบว่ามีลักษณะการนำเสนอ ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ การนำเสนอด้วยบทบรรยาย การนำเสนอด้วยบทสนทนา การนำเสนอด้วยเสียงประกอบภาพ

การนำเสนอเนื้อหาด้วยบทบรรยาย หมายถึง การบรรยายเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หรือการเล่าเรื่อง บางครั้งใช้เป็นการอธิบายศัพท์ต่างๆที่ใช้เฉพาะหนังสือการ์ตูนแต่ละเรื่อง ที่ไม่ได้เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป

การนำเสนอเนื้อหาด้วยบทสนทนา หมายถึง การที่ตัวละครในเรื่องมีการสนทนากัน หรือ เป็นคำพูดของตัวละครที่สื่อสารกัน

การนำเสนอเนื้อหาด้วยเสียงประกอบภาพ หมายถึง การใช้ลักษณะเสียงซึ่งไม่มีความหมายของตัวละคร แต่แสดงออกถึงอารมณ์ต่างๆของตัวละครในเรื่อง

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา เมื่อศึกษาแล้วพบว่า มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับการศึกษา คือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับต่ำ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับปานกลาง การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับสูง

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับต่ำ หมายถึง บทบรรยาย บทสนทนา หรือ เสียงประกอบภาพ ที่แสดงอารมณ์ของตัวละครในแบบธรรมดา ไม่ได้มีเจตนาในการพูดล้อเสียด ล้อแหลมทางเพศ

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับปานกลาง หมายถึง บทบรรยาย บทสนทนา หรือ เสียงประกอบภาพ ที่มีการสื่อถึงการแสดงออกอารมณ์ทางเพศมากขึ้น ได้แก่ การพูดจาล้อเสียดล้อแหลมทางเพศ ศัพท์แสลงต่างๆ ที่บ่งบอกถึงเรื่องเพศ การพูด 2 แง่ 2 ง่าม

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับสูง หมายถึง บทบรรยาย บทสนทนา เสียงประกอบภาพที่แสดงออกอารมณ์ทางเพศของตัวละครอย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง อาทิ การบรรยายบทบาทของการมีเพศสัมพันธ์ การสนทนากันในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ เสียงประกอบในระหว่างมีเพศสัมพันธ์ หรือเสียงประกอบที่แสดงถึงความต้องการทางเพศ

การวิเคราะห์ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานี้ ไม่รวมถึงลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษาซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก จึงขอเดาวันทีจะไม่กล่าวถึงในที่นี้

อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN

หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN เป็นหนังสือการ์ตูนที่มีผู้นิยมอ่านเป็น วัยรุ่นหญิง วัยนี้ เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง ทางร่างกาย และ จิตใจ ชอบสิ่งแปลกใหม่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นำเสนอเรื่องราวของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมของญี่ปุ่น เนื้อหาในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้ ใกล้เคียงกับสภาวะแวดล้อมของนักเรียนวัยรุ่นในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นอยู่ที่โรงเรียน ในประเทศญี่ปุ่น ระดับชั้นเรียนในหนังสือการ์ตูน ก็เป็นระดับชั้นมัธยมปลาย ซึ่งก็เป็นตัวแทนของนักเรียนวัยรุ่นด้วยเช่นเดียวกัน เนื้อหาที่เกิดขึ้นในหนังสือการ์ตูนเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความรัก ซึ่งนักเรียนในวัยนี้ก็เริ่มที่จะมีความรัก สรรหาสิ่งแปลกใหม่ จึงมีเนื้อหาที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงในปัจจุบัน ทำให้วัยรุ่นที่อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาและรู้สึกสนุกสนานในการอ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ เรื่องราวที่ดำเนินอยู่ในหนังสือการ์ตูน เป็นเรื่องราว ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในญี่ปุ่น ในโรงเรียนที่ว่านี้มีเด็กนักเรียนที่ทำการศึกษาอยู่ทั้งเด็กผู้หญิง และ เด็กผู้ชาย ดังนั้นจึงมีเรื่องของความรักเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เป็นเรื่องของความรัก ของเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อ ชิซูกะ โยชิดะ ซึ่งเป็นตัวละครหลักในหนังสือการ์ตูน และ โยชิดะ ได้หลงรักเด็กผู้ชายอีกคนหนึ่งคือ ยามาตะ โดยที่ ยามาตะ ไม่รู้ตัวดังนั้นจึงมีเรื่องราวเกี่ยวกับความหึงหวงเกิดขึ้น โยชิดะ เป็นคนที่มีรูปร่างหน้าตาดี จึงมีคนมากมายสนใจ และเป็นเด็กที่มีปัญหาทางด้านครอบครัว แยกแยก จึงต้องอาศัยบ้านของคนอื่นอยู่ไปเรื่อยๆ เนื่องจาก โยชิดะเป็นเด็กที่สวย ในบางครั้งก็ไปทำงานถ่ายโฆษณาบ้าง ซึ่งก็ทำให้มีรายได้และยังทำให้เป็นคนเด่นขึ้นในโรงเรียนอีกด้วย ความที่ โยชิดะ เป็นคนเด่นคนดังของโรงเรียน และเป็นเด็กที่ไม่มีบ้านต้องอาศัยบ้านคนอื่นอยู่ไปนั่นเอง จึงทำให้ โยชิดะ มีความสัมพันธ์กับผู้คนมากมาย รวมถึงความสัมพันธ์ทางเพศ กับ นักร้องหนุ่มคนหนึ่งด้วย ซึ่งที่พักของ นักร้องคนนั้นเอง ที่อยู่ติดกับที่พักของเด็กผู้หญิงคนที่ โยชิดะชอบ (ยามาตะ) จึงทำให้เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น และที่สำคัญ โยชิดะกับ ยามาตะ ยังเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน ทั้งยังอยู่ห้องเรียนเดียวกันอีกด้วย ส่วน ยามาตะ ก็มีเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งมาชอบด้วยเช่นเดียวกัน ยามาตะ เองก็เริ่มชอบเด็กผู้ชายคนนั้นเช่นเดียวกัน แต่อีกใจหนึ่งก็ยังชื่นชม โยชิดะ อยู่ด้วย ในที่สุดเด็กหนุ่มคนนี้ก็ต้องเดินทางไปเรียนต่อที่ประเทศอเมริกา โยชิดะ ก็เป็นนักร้องนักแสดงที่มีชื่อเสียงและมีผู้คนที่ชื่นชอบเธอทั่วประเทศ เมื่อความรักที่ โยชิดะ มีต่อ ยามาตะ เพิ่มมากขึ้นและไม่สามารถปกปิดได้จึงได้บอกกับ ยามาตะ เรื่องนี้เป็นที่รู้เห็นกันในคนจำนวนมากในโรงเรียน เมื่อเรียนจบ ยามาตะ จึงเดินทางไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ โยชิดะเองเมื่อรู้ว่า ยามาตะ จะเดินทางไปเรียนที่ต่างประเทศ จึงเดินทางไปเรียนที่ต่างประเทศด้วยกัน เรื่องก็จบลงตอนที่ทั้งคู่กำลังขึ้นเครื่องบินไปเรียนต่อที่ต่างประเทศด้วยกัน

เนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เป็นเรื่องของความรักที่มีความผิดปกติ ทางด้านจิตใจ ซึ่งผู้หญิง มีความรักกับผู้หญิงด้วยกันเอง หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้เป็นที่นิยมอ่านในวัยรุ่นหญิงเป็นอย่างมาก เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความรัก ซึ่งจะวิเคราะห์ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเป็น 2 ประเภท คือ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ของหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพนั้น มีลักษณะที่เป็น ภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ ซึ่งทั้ง 2 แบบที่พบจะมีเนื้อหาที่นำเสนออยู่ในขั้นของการนำเสนอที่ลามก อนาจาร ซึ่งเมื่อดูจากผลของการศึกษาแล้ว ในภาพที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้น จะเป็นภาพที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับสูง มากกว่าอย่างอื่นๆ ในส่วนที่มีเนื้อหาตรงลงมา จะเป็นการนำเสนอภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้นพบเป็นส่วนน้อยเท่านั้น

ภาพแทรก พบว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้ มีสัดส่วนของการมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในระดับสูงมากที่สุด เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้น พบในจำนวนที่น้อยกว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ภาพที่พบว่ามี การนำเสนอที่น้อยที่สุด คือภาพที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง

ภาพขนาดไกล จากการศึกษาพบว่าผลที่สอดคล้องกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพแทรก เช่นกัน คือ มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับสูง มากกว่า เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับปานกลาง และ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ

ภาพขนาดกลาง จากการศึกษา ภาพขนาดกลางที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้งหมด ได้ผลเช่นเดียวกับ ภาพแทรก และ ภาพขนาดไกล คือ มีเนื้อหาที่เน้นหนักไปในทางลามก อนาจาร หรือภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่จัดอยู่ในระดับปานกลางนั้น พบในจำนวนน้อยกว่า และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำมีจำนวนน้อยที่สุด การนำเสนอด้วยภาพขนาดกลางนี้เองที่มีจำนวนมากที่สุดในลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพทั้งหมด

ภาพแรงๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้ไม่ปรากฏ เนื่องจากการ์ตูนที่เขียนสำหรับเด็กผู้หญิงอ่านส่วนใหญ่มักไม่ใช้วิธีการแรงๆ เพราะจะทำให้ภาพ

แลดูสกปรก และไม่น่าอ่านถึงแม้จะช่วยในการเสริมความรู้สึกรู้สึกให้เด่นชัดมากขึ้นก็ตาม ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ไม่พบภาพแรเงาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพนั้น เมื่อมองโดยรวมแล้วจะพบว่า การนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของภาพแบบต่างๆกันแล้ว มีทิศทางในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในทิศทางอันเดียวกัน คือลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เป็นภาพแทรก ภาพขนาดไกล ภาพขนาดกลาง และภาพขนาดใหญ่ มีระดับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงทั้งสิ้น และเนื้อหาในส่วนอื่นก็มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางมากกว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ เป็นที่น่าสังเกตว่าในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้งหมดในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้ เกือบทุกเล่มจะนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในทางลามก หรือในระดับสูงนั่นเอง เมื่อเรียงลำดับปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศจากมากไปหาน้อยแล้วพบว่า มีปริมาณการนำเสนอดังนี้ ภาพขนาดกลาง ภาพขนาดใหญ่ ภาพขนาดใหญ่ และภาพแทรก ส่วนภาพแรเงาไม่พบในการนำเสนอในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาษานั้น สามารถ ทำการศึกษาได้ด้วยการศึกษา ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพ

บทบรรยาย เป็น อีกลักษณะหนึ่งในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ บทบรรยาย มีส่วนที่ทำให้เข้าใจเนื้อหาในการนำเสนอมากยิ่งขึ้น ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบว่า การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และการบรรยายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้น ไม่พบในหนังสือการ์ตูน แสดงให้เห็นว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้มีเจตนาเพื่อสื่อสารไปในทำนอง ลามกอนาจาร หรือมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับสูง มากกว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง หรือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ที่นำเสนอด้วยบทบรรยาย ซึ่งไม่พบเลยในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้

บทสนทนา ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เมื่อศึกษาแล้วพบว่า การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยบทสนทนาในระดับต่ำ หรือการคุยกันธรรมดาพบน้อยที่สุด และการสนทนาที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง หรือการพูด 2 แง่ 2 งาม ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้มีจำนวนมากว่าการสนทนาแบบธรรมดา หรือสนทนาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ส่วนการสนทนาดังกล่าวในระดับที่ถือได้ว่ามีความลามก หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ ได้แก่การสนทนาดังกล่าวในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ หรือการพูดพาดพิงไปถึงอวัยวะเพศ ซึ่งพบมากในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้

เสียงประกอบภาพ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบว่ามีลักษณะการนำเสนอเสียงประกอบภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำอยู่น้อยมาก เมื่อเทียบกับ การมีเสียงประกอบภาพไปในทำนองลามกหรือเสียงประกอบภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงที่พบมากในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ ส่วนเสียงประกอบภาพที่สื่อไปในทางทะเล่หรือเสียงประกอบภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางนั้น ก็พบเช่นกันแต่ไม่มากนักเมื่อเทียบกับเสียงประกอบภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับสูง

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา เมื่อมองภาพรวมแล้ว ทิศทางของการนำเสนอจะไปทางอนาจารหรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับสูง มากกว่า การนำเสนอไปเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับปานกลาง ในทำนองส่อเสียด หรือล่อแหลมทางเพศและพบในทุกส่วนของ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย บทสนทนา และเสียงประกอบภาพ ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับต่ำนั้น พบแต่ในจำนวนน้อยและเป็นส่วนที่ไม่ค่อยมีความสำคัญนักกับเรื่องราวในหนังสือการ์ตูน

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพและด้วยภาษานั้น มีทิศทางไปในทางเดียวกัน ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาทุกเล่มที่ได้ทำการศึกษาการ์ตูนเรื่อง HEN การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ พบว่ามี การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทุกระดับ ของเนื้อหาการนำเสนอ ในทุกๆ เล่มของหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ มีการนำเสนอเนื้อหาที่มีความลามก อนาจารหรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง นำเสนอเนื้อหาที่จัดว่าอยู่ในระดับของความทะเล่หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง นำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในระดับต่ำ สัดส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ

เรื่องเพศเน้นไปในเรื่องเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ทั้งๆที่หนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เป็นหนังสือการ์ตูนสำหรับวัยรุ่นหญิงก็ตาม

อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโด

หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ได้เสนอเรื่องราวของตัวละครที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ วัยรุ่นที่อ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ได้นำเสนอเรื่องราวในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งโรงเรียนแห่งนี้เองมีชมรมที่ให้เด็กนักเรียนทำกิจกรรมทางการกีฬามากมาย ชมรมยูโดก็เป็นชมรมหนึ่งเช่นเดียวกัน ชมรมยูโดเป็นชมรมหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากในโรงเรียนและมีประธานชมรมชื่อ โคทาโร่ ชมรมนี้มีกิจกรรมอยู่เสมอได้แก่การฝึกยูโดเป็นประจำ และมีการชักชวนการเล่นยูโดในท่าต่างๆเพื่อการพัฒนาชมรมให้มีชื่อเสียงยิ่งขึ้น และจากการพัฒนาการกีฬาชนิดนี้เองที่ทำให้ โคทาโร่ เป็นบุคคลที่เป็นที่สนใจ เพราะความที่เป็นคนมีฝีมือในกีฬาชนิดนี้ เมื่อชมรมนี้มีชื่อเสียงมากขึ้น จึงได้ไปแข่งขันนอกโรงเรียน ในขั้นแรกก็เป็นการแข่งขันกันในเฉพาะเขตก่อน ต่อมาก็เป็นการแข่งขันในระดับจังหวัด ซึ่งก็จะมีผู้ที่มีฝีมือมากขึ้น เพื่อทดสอบความแข็งแกร่งของชมรมนี้ ในที่สุดก็เป็นการแข่งขันในระดับประเทศซึ่งก็ต้องแข่งขันกันอย่างหนักหน่วง และต้องมีการคิดท่าไม้ตายต่างๆเพื่อมาปะทะกับคู่แข่ง นอกจากโคทาโร่ จะเป็นประธานชมรม หรือ กัปตันที่ทุกคนในชมรมยูโดให้ความเชื่อถือแล้ว โคทาโร่ ยังได้ช่วยฝึกซ้อมลูกทีมในการแข่งขันระดับต่างๆอีกด้วย ในการฝึกสอนต่างๆนั้น ก็ได้มีการประยุกต์ท่าทางของการเล่นยูโดเพื่อให้มีศักยภาพสูงในการต่อสู้ และต้องเรียนรู้นิสัยของคนในชมรมทุกคนเพื่อเป็นการฝึกสอนให้เหมาะสมด้วย จากการที่ชมรมยูโด มีการฝึกสอนอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นที่จับตามองของชมรมอื่นๆ ที่ต้องการมาประลองความแข็งแกร่งของชมรมด้วยเช่นเดียวกัน และทำให้ชมรมยูโดมีชื่อเสียงขึ้นจากการประลองนี้เอง สมาชิกในชมรมส่วนมากแล้วจะเป็นคนดี จึงเป็นที่ปองร้ายของเหล่าอันธพาลที่คอยหาเรื่อง มีอยู่หลายกลุ่มที่คอยหาเรื่องกับชมรม ดังนั้น โคทาโร่ ในฐานะประธานของชมรมจึงต้องทำการต่อสู้ด้วย ในบางครั้งก็จะเป็นการสอนเทคนิคการต่อสู้ให้กับสมาชิกได้นำไปใช้ในการป้องกันตัวเอง จากพวกอันธพาล การฝึกซ้อมในแต่ละครั้งเป็นไปอย่างหนัก และการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน ทุกครั้งก็เป็นไปอย่างหนักเช่นเดียวกัน เรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องของการฝึกซ้อม การเตรียมตัวในการแข่งขัน รวมถึงการช่วยเหลือผู้อื่นที่อยู่ในสถานการณ์ลำบาก และการป้องกันตนเองก็เป็นสิ่งสำคัญที่ได้กล่าวถึงในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ การแข่งขันยูโดในหนังสือการ์ตูนเป็นเนื้อหาหลักส่วนหนึ่งที่มีความตื่นเต้นสนุกสนาน และได้สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับกีฬา ยูโดไว้มากมาย รวมถึงเทคนิคในการฝึกซ้อมก็พบได้เช่นเดียวกัน ที่สำคัญในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้

ตัวละคร ในเรื่องนั้นเป็นผู้ที่มีความยุติธรรมและชอบช่วยเหลือผู้อื่นในเวลาที่คุณนั้นกำลังลำบาก จึงเป็นการดูเรื่องหนึ่งที่ได้สอดแทรกเนื้อหาในเรื่องของคุณธรรมอยู่ในเนื้อเรื่องด้วย นอกเหนือจากการสื่อสารเรื่องกีฬาแต่เพียงอย่างเดียว

เนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ เป็นเรื่องของการฝึกซ้อม เพื่อเตรียมตัวในการแข่งขันในระดับต่างๆ และมีการฝึกเพื่อป้องกันตนเองให้รอดพ้นจากการมุงร้ายจากฝ่ายตรงข้าม และยังได้สอนเทคนิคต่างๆในการเล่นกีฬาชนิดนี้ด้วย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ด้วยกลุ่มภาพและภาพเดี่ยว ที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่ปรากฏเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้นเป็นเนื้อหาที่มีการนำเสนอในเสนอในระดับของความทะลึ่งหรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงก็พบด้วยเช่นกัน การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำพบได้น้อยในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นี้

ภาพแทรก ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ พบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางมากที่สุด และก็พบอีกด้วยว่า มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงในภาพแทรกนี้ด้วยเช่นกัน การนำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในระดับต่ำหรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอย่างธรรมดา ก็พบว่ามีนำเสนอในภาพแทรกนี้ด้วยแต่พบในจำนวนน้อยกว่า การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพแทรกในระดับอื่นๆ

ภาพขนาดไกล ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดไกล เมื่อศึกษาแล้วพบว่า ในการนำเสนอด้วยภาพเดียวนั้น ภาพขนาดไกลที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางนั้นมีมากที่สุด ที่มีการนำเสนอเนื้อหาที่ตรงลงมาได้แก่การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีจำนวนน้อยที่สุดของภาพเดี่ยวคือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแบบลามก หรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพนั้น พบว่าการนำเสนอภาพขนาดไกล ที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ และการนำเสนอภาพขนาดไกลที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางนั้นมีจำนวนมากที่สุด เช่นเดียวกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยว

ภาพขนาดกลาง การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยวที่พบนั้นมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ เนื้อหาที่มีจำนวนรองลงมาได้แก่การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ และเนื้อหาที่มีจำนวนน้อยที่สุดนั้นได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในทำนองลามก อนาจาร หรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพนั้น พบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในระดับสูงนั้นน้อยที่สุด การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง มีอยู่จำนวนที่เท่าๆกัน

ภาพขนาดใหญ่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในภาพขนาดใหญ่ศึกษาแล้วพบว่า ทั้งการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยวกับกลุ่มภาพนั้นมี การนำเสนอที่สอดคล้องกัน คือ มีลักษณะการนำเสนอภาพขนาดใหญ่ ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลางนั้นเป็นจำนวนที่มากที่สุด เนื้อหาที่มีจำนวนรองลงมานั้นได้แก่ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง และเนื้อหาที่มีจำนวนน้อยที่สุดนั้นได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ

ภาพแรงงา ภาพแรงงาที่พบว่ามี การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในการศึกษาภาพเดี่ยว มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงมากที่สุด เนื้อหาที่มีจำนวนรองลงมานั้นได้แก่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้นพบน้อยที่สุด ส่วนลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพนั้น พบว่า ไม่มีการนำเสนอภาพแรงงาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ แต่มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงในจำนวนที่เท่ากัน

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เมื่อศึกษาแล้วพบว่า จะเป็นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ และเนื้อหาที่ปรากฏได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงนั้น พบเป็นอันดับรองลงมา ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้น เป็นการนำเสนอที่ไม่ค่อยจะใช้หนักในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใหญ่ นั้นมีจำนวนมากที่สุด และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดกลาง มีปริมาณรองลงมาจากภาพขนาดใหญ่ และที่มีปริมาณการนำเสนอลดหลั่นกันลงมาคือ ภาพแทรก ภาพขนาดใหญ่ และภาพแรงงา เมื่อเรียงลำดับของปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแล้วพบว่า

มีปริมาณจากมากมาน้อยดังนี้ ภาพขนาดใหญ่ ภาพขนาดกลาง ภาพแทรก ภาพขนาดเล็ก และภาพแรเงา

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นี้ได้ทำการศึกษาเป็น 3 ส่วนหลักคือ ศึกษาลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยบทบรรยาย ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพ

บทบรรยาย การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยายในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ได้มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำมากที่สุด และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางมีจำนวนเนื้อหารองลงมา และการนำเสนอเนื้อหาที่ส่อไปในเชิงลามก อนาจาร หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงนั้นมีจำนวนน้อยที่สุด

บทสนทนา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางมากที่สุด ที่มีเนื้อหาจำนวนรองลงมานั้นได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ และที่มีจำนวนน้อยที่สุดได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง

เสียงประกอบภาพ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเสียงประกอบภาพ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางเป็นจำนวนมากที่สุด ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง มีจำนวนรองลงมา และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำมีจำนวนน้อยที่สุด ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา พบว่าจะเน้นหนักไปในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง ทิศทางในการนำเสนอก็จะนำเสนอเนื้อหาในเรื่องนี้ไปในการใช้บทสนทนาในการนำเสนอ มากกว่าการใช้ เสียงประกอบภาพ หรือการใช้บทบรรยายในการนำเสนอในส่วนของเนื้อหาที่นำเสนอในระดับต่ำนั้น มีการนำเสนอในบทบรรยายมากที่สุด ส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงนั้นมีการนำเสนอในเสียงประกอบภาพมากที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ด้วยภาษา มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในทิศทางเดียวกัน คือ นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นี้มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง น้อยกว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ซึ่งได้ศึกษาทั้ง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

อภิปรายผลหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER

หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER เป็นหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นชาย มีจำนวนทั้งหมด 35 เล่ม ซึ่งเป็นการตูนขนาดยาวที่ต้องติดตามกันนานกว่าจะจบเรื่อง ซึ่งเนื้อหาที่นำเสนอก็สนุก ตื่นเต้น ในทุกตอนที่นำเสนอ หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER เป็นหนังสือการ์ตูนที่วัยรุ่นชายนิยมอ่านเป็นอย่างมาก และมีการพิมพ์หนังสือการ์ตูนเรื่องนี้จำนวนหลายครั้งมาแล้ว CITY HUNTER เป็นเรื่องราวของนักสืบเอกชนที่ทำการสืบเสาะคดีต่างๆ ที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของผู้ว่าจ้าง และ CITY HUNTER ต้องปกป้องคุ้มครองผู้ว่าจ้างให้ปลอดภัยจนเสร็จสิ้นคดีในแต่ละตอน CITY HUNTER เป็นชื่อรหัสที่ใช้ในการปฏิบัติการ และเป็นที่รู้จักกันดีในวงการของนักสืบเอกชนว่า เป็นผู้ที่มีฝีมือที่ดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น เป็นที่เชื่อใจของผู้ว่าจ้างทุกคนว่าเมื่อว่าจ้างให้ทำงานแล้ว ก็จะประสบความสำเร็จในการทำงาน รหัสที่ใช้ว่าจ้างในการทำงาน CITY HUNTER นี้มีผู้ทำงานอยู่ 2 คน เป็นคู่หูกัน คือ ซาเอบะ เรียว มีผู้ช่วยเป็นหญิงสาว ชื่อ คาโอริ ซึ่งเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทที่ตายไปแล้ว ดังนั้นเรียวจึงต้องดูแล คาโอริ เป็นอย่างดีด้วย CITY HUNTER มักจะได้รับการว่าจ้างจากหญิงสาวสวยหลายคน ซึ่งเรียวเต็มใจเป็นอย่างมาก เพราะไม่ชอบลูกค้าผู้ชาย เนื้อหาของเรื่องจึงมักจะมีเหตุการณ์ก๊อกร้อก๊อดิก ของเรียวกับลูกค้าสาวสวยอยู่เสมอ โดยมี คาโอริคู่นั้นเป็นคนขัดขวางปฏิบัติการอันไม่เหมาะสมของเรียว เรื่องราวดำเนินต่อมาเป็นตอนๆ โดยมีการเปลี่ยนตัวผู้ว่าจ้างไปเรื่อยๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสาวสวยทั้งสิ้น ดังนั้นเนื้อหาในเรื่องจึงเป็นเรื่องของการเป็นผู้คุ้มกัน ประกอบกับ การที่เรียวเป็นคนที่มีบุคลิก ลักษณะดี หล่อ จึงทำให้ลูกค้าสาวๆ ได้หลงรัก ซาเอบะ เรียว หลายคนด้วยกันจึงเป็นหน้าที่ของ คาโอริ ที่ต้องคอยกัน เรียว ไม่ให้มีความสัมพันธ์ที่เกินเลยต่อไป การอยู่รวมกันเป็นคู่นั้น CITY HUNTER นี้เองที่ทำให้ คาโอริ มีความรักในตัวเรียวด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งก็คอยดูแล เรียว ในเรื่องต่างๆ รวมถึงการทำงานด้วย ในท้ายที่สุด เรียว กับ คาโอริ ก็ยังคงเป็น คู่หู ที่ทำงานด้วยกัน และยังเป็นคู่รักกันอีกด้วย

เนื้อหาที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER เป็นเรื่องของการปกป้องคุ้มครอง ผู้ว่าจ้าง ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักของหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ และมีการสอดแทรกเรื่องของความรัก ที่มีความทะลึ่ง ต้องป้องกันอันตรายต่างๆที่จะเกิดกับลูกค้า และมีไหวพริบในการป้องกันตัว และสืบเสาะเรื่องราวอันเป็นสาเหตุของการลอบทำร้ายด้วย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้ง การนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ มีผลที่สอดคล้องกัน พบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศครบทั้ง 3 ระดับ คือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง

ภาพแทรก ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ทั้ง 35 เล่ม พบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในระดับปานกลางมากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับสูง ในจำนวนที่รองลงมา ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับต่ำ อยู่เป็นจำนวนน้อยที่สุด จะเห็นว่าการที่มีภาพแทรกที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง อยู่ นั่นเป็นที่นิยมใช้ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ และเป็นที่สนใจของกลุ่มเป้าหมายในประเทศญี่ปุ่นด้วย

ภาพขนาดไกล การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดไกล ทั้งการนำเสนอด้วย ภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางเป็นจำนวนที่มากที่สุด ซึ่งมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอด้วยภาพแทรก และมีเนื้อหาในระดับสูง เป็นจำนวนที่รองลงมาจาก การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้น พบได้น้อยในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER นี้

ภาพขนาดกลาง การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดกลาง การนำเสนอด้วยกลุ่มภาพและภาพเดี่ยว มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางเป็นจำนวนมากที่สุด ในลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดกลาง และพบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเนื้อหาที่อยู่ในระดับสูงเป็นอันดับ2 ในอันดับสุดท้ายพบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำจะเห็นได้ว่าในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ เน้นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในระดับปานกลาง มากกว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในด้านอื่นๆ

ภาพขนาดใกล้ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีการนำเสนอด้วยภาพขนาดใกล้ ในการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยวพบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเนื้อหาที่อยู่ในระดับปานกลาง เป็นจำนวนมากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับของการสื่อสารแบบ ลามก อนาจาร หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง เป็นจำนวนที่ต่ำลงมา ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาการนำเสนอในระดับต่ำนั้นมีจำนวนน้อยที่สุด ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพนั้น กลับได้ผลว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับสูงเป็นจำนวนมากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางเป็นอันดับต่อมา และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีจำนวนน้อยที่สุดก็คือ การนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศในระดับต่ำ

ภาพแรงงา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพแรงงา ในการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยวนั้น มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง มากที่สุดของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ด้วยภาพแรงงา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง หรือ ลามก อนาจารนั้น พบได้ในการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยวเช่นเดียวกัน และมีจำนวนที่นำเสนอเนื้อหาจริงลงมาจากเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนั้นมีน้อยที่สุดในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแรงงานี้ ส่วนการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพในส่วนของ ภาพแรงงานี้ พบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในระดับปานกลางอยู่จำนวนมากที่สุด และ สิ่งที่แตกต่างจากการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยวคือ ในเรื่องของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำนี้เอง มีจำนวนที่เป็นอันดับ 2 รองจาก เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และมีเนื้อหาที่บ่งบอกว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงเป็นอันดับสุดท้าย ส่วนในภาพเดี่ยวนั้นการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเพศในระดับสูงนั้นอยู่ในอันดับ 2 นั้นเอง

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เมื่อทำการศึกษาแล้วพบว่า มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอไปในระดับปานกลางอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่สื่อไปในทางลามกหรือ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงอยู่เป็นอันดับรองลงมา และมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำอยู่เป็นจำนวนน้อยที่สุด ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดกลาง มีอยู่จำนวนมากที่สุด การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

ด้วยภาพขนาดใหญ่ มีจำนวนรองลงมา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใหญ่ มีจำนวนน้อยกว่าการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาพขนาดใหญ่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแรก ก็มีจำนวนน้อยกว่าการนำเสนอเนื้อหาด้วย ภาพขนาดใหญ่ และที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแทรก เมื่อเรียงลำดับ ของปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศแล้วพบว่า มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในลักษณะภาพต่างๆ ตามปริมาณมากไปหาน้อยดังนี้ ภาพขนาดกลาง ภาพขนาดใหญ่ ภาพขนาดเล็ก ภาพแรก และ ภาพแทรก

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ได้ทำการศึกษา ทั้ง 3 ส่วน คือลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพ และทำการศึกษา ถึงระดับของเนื้อหาที่นำเสนอทั้ง 3 ระดับด้วยคือ ระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง และระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงด้วย

บทบรรยาย การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยายในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER นี้พบว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับปานกลางอยู่เป็นจำนวนมากที่สุด และมีจำนวนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับสูง เป็นจำนวนรองลงมา และมีปริมาณเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่นำเสนอเนื้อหาอยู่ในระดับต่ำ อยู่จำนวนน้อยที่สุดในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยบทบรรยาย

บทสนทนา การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยบทสนทนาในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาการนำเสนออยู่ในระดับปานกลาง อยู่ในปริมาณที่มากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับต่ำ มีปริมาณน้อยที่สุดเช่นเดียวกับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยบทบรรยาย

เสียงประกอบภาพ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเสียงประกอบภาพ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาการนำเสนออยู่ในระดับปานกลาง อยู่ในปริมาณที่มากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหา

ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีระดับของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง ส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับต่ำมีปริมาณน้อยที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา พบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาการนำเสนออยู่ในระดับปานกลาง อยู่ในปริมาณที่มากที่สุด และมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีระดับสูง ส่วนเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับต่ำมีปริมาณน้อยที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และด้วยภาษา พบว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่บ่งบอกว่าเนื้อหาในระดับปานกลางเป็นจำนวนมาก และที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศไปในจำนวนที่รองลงมานั้นได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอยู่ในระดับสูง และที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มีจำนวนน้อยที่สุดนั้นได้แก่เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ

อภิปรายผลเปรียบเทียบเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง

หนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง คือ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ ภาคยูโด และหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีการนำเสนอเนื้อหาที่แตกต่างกัน ดังที่จะได้อภิปรายผลดังต่อไปนี้

หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีการนำเสนอเนื้อหาของเรื่อง เกี่ยวกับเรื่องของความรักของเด็กวัยรุ่น ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจึงมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบได้ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ และอยู่ในปริมาณที่มากกว่าในหนังสือการ์ตูน เรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ และหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER เนื้อหาที่นำเสนอเป็นเรื่องราวของเด็กนักเรียนหญิงในโรงเรียนที่มีความรักกับเด็กนักเรียนด้วยตัวเอง แต่ เป็นความรักที่มีความผิดปกติ มีความรักกับเพศเดียวกันเอง ส่วนหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ นั้น ก็เป็นเรื่องราวที่เกิดอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลายเช่นเดียวกับหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการกีฬาที่แข่งขันกันในโรงเรียน ต่อจากนั้นก็ไปแข่งขันกันระหว่างโรงเรียน หลังจากนั้นก็แข่งขันกันในระดับประเทศเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เป็นลักษณะของการสอดแทรกอารมณ์เรื่องเพศแต่พบไม่มากนัก และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ซึ่งเป็นเรื่องราวของนักสืบเอกชน และเป็นผู้ป้องกันอันตรายต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับลูกค้านั้นก็พบเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง

กับเรื่องเพศด้วยเช่นเดียวกับหนังสือการ์ตูนอีก 2 เรื่องที่ได้กล่าวมาแล้ว และเนื้อหาที่พบจะมีลักษณะในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางมากกว่า การสื่อสารในเรื่องอารมณ์ทางเพศ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิงนั้น มีมากกว่าหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมาย เป็นทั้งวัยรุ่นหญิง และ วัยรุ่นชาย และหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ยังมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ มากกว่า หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นชายอีกด้วย แสดงให้เห็นว่า เนื้อหาหลักของเรื่อง ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวข้องกับความรัก จะมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมากกว่า การที่มีเนื้อหาหลักของเรื่องที่เป็นเรื่องราวในแนวอื่นๆ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ซึ่งแบ่งการศึกษาออกเป็น ภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพนั้น ในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องพบว่ามีกรนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้ง 3 เรื่อง และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยว ในหนังสือการ์ตูน เรื่อง HEN มีลักษณะการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว 48.76% มากกว่ากลุ่มภาพซึ่งได้นำเสนอถึง 51.24% ในหนังสือการ์ตูนอีก 2 เรื่องนั้น พบว่าได้มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยว ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ 81.40% และนำเสนอด้วยกลุ่มภาพเป็น 18.26% พบว่าในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่นั้นมีการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว มากกว่า กลุ่มภาพ เช่นเดียวกับหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ซึ่งมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยว 66.67% และมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพ 33.33% หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ และ CITY HUNTER มีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพเดี่ยว มากกว่า กลุ่มภาพ ในขณะที่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยกลุ่มภาพมากกว่า ภาพเดี่ยว

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ที่พบในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องนี้สามารถ แบ่งประเภทของภาพที่มีการนำเสนอ ออกได้เป็น ภาพแทรก ภาพขนาดไกล ภาพขนาดกลาง ภาพขนาดใกล้ และภาพแรเงา ซึ่งมีลักษณะการนำเสนอดังนี้

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพแทรก ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบการนำเสนอด้วย ภาพแทรก 6.78% ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ พบลักษณะการนำเสนอด้วย ภาพแทรก 22.19% และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแทรก 3.64% ในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องเมื่อศึกษาแล้วพบว่า หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีลักษณะการนำเสนอด้วย ภาพแทรกมากที่สุด และ ภาพแทรกที่นำเสนอเน้นเป็นการนำเสนอในลักษณะตัวละครสวมเสื้อผ้าที่น้อยชิ้นหรือใส่ชุดที่รัดรูปมากๆ

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดไกล ในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง พบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดไกล ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN 22.46% พบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วย ภาพขนาดไกล ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ อยู่ 18.82% และพบลักษณะการนำเสนอด้วย ภาพขนาดไกล ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER 17.00% จะเห็นได้ว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดไกล พบในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มากที่สุด และในปริมาณที่รองลงมานั้นได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ และที่มีปริมาณน้อยที่สุดคือ หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ดังนั้นแนวโน้มในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดไกล จึงได้แก่หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดกลาง ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาด้วย ภาพขนาดกลาง 42.55% ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ มีลักษณะการนำเสนอด้วย ภาพขนาดกลาง 23.03% และพบลักษณะการนำเสนอด้วย ภาพขนาดกลาง ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER 47.66% ซึ่ง ภาพขนาดกลาง ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่ปรากฏนี้พบมากในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER และมีแนวโน้มในการนำเสนอด้วย ภาพขนาดกลางมากที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใกล้ ในหนังสือการ์ตูนที่ศึกษาทั้ง 3 เรื่อง พบว่าในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใกล้ 33.15% และพบในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN 28.21% ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดใกล้ 22.64% แนวโน้มในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใกล้ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ จึงมากที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพแรงๆ ที่พบมากจะพบในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER 8.06 % ซึ่งมากกว่าในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่

ที่มีเนื้อหาที่น่าสนใจด้วย ภาพแรงๆ อยู่เพียง 2.81% แต่ที่ไม่พบเลยคือในหนังสือการ์ตูน เรื่อง HEN ภาพแรงๆ มักไม่ปรากฏว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเพราะเป็นการเน้นเนื้อหา จนเกินไป

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาโดยการแบ่งการศึกษา ออกเป็น 3 ส่วน คือ บทบรรยาย บทสนทนา และเสียงประกอบภาพ ซึ่งมีการนำเสนอดังนี้

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย ในหนังสือการ์ตูน เรื่อง HEN พบว่ามีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทบรรยาย 5.17% ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ พบลักษณะการนำเสนอแบบนี้ 22.76% และในหนังสือ การ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบ 10.81% ดังนั้นลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเพศด้วย บทบรรยาย นั้นที่มีปริมาณมากที่สุดได้แก่หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ซึ่งเป็นหนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็น วัยรุ่นหญิงและวัยรุ่นชาย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา การนำเสนอแบบนี้พบมากในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER 57.84% ที่มีปริมาณการนำเสนอรองลงมาคือ 42.07% ได้แก่หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ และปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเพศด้วย บทสนทนา และมีจำนวนน้อยที่สุดในจำนวนหนังสือการ์ตูน 3 เรื่องคือ หนังสือ การ์ตูนเรื่อง HEN มีปริมาณการนำเสนอ 36.21% ดังนั้นการสนทนาของตัวละครที่มีเนื้อหา เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้จึงมีในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มากที่สุด

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพ ในหนังสือ การ์ตูนเรื่อง HEN พบว่ามีปริมาณการนำเสนอมากที่สุดคือ 58.62% ปริมาณการนำเสนอที่รอง ลงมานั้นได้แก่หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีปริมาณการนำเสนอ 36.17% และปริมาณ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพ น้อยที่สุดในหนังสือการ์ตูนที่ ทำการศึกษา 3 เรื่อง ได้แก่หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีปริมาณการนำเสนอ 31.35% การใช้เสียงประกอบภาพในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้เป็นการช่วยเสริมให้ตัวละครในเรื่อง สามารถแสดงอารมณ์ได้มากขึ้น

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ในระดับต่ำ หนังสือการ์ตูนที่ ทำการศึกษาทั้ง 3 เรื่อง พบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ และมีปริมาณ การนำเสนอที่แตกต่างกัน ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ ในจำนวนที่ต่ำคือ 11.96% ซึ่งถือว่ามีความน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ

โคทาโร 25.84 % และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับต่ำ 17.95% เมื่อเปรียบเทียบหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องแล้วพบว่า ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร มีการนำเสนอมากที่สุด

การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับปานกลาง พบว่า ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีปริมาณการนำเสนอเนื้อหาในระดับนี้สูงที่สุด 50.65% ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร พบการนำเสนอ 44.95% และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบการนำเสนอในระดับของความทะลึ่งนี้ 33.64 % ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง มากที่สุดในจำนวนหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับสูง ปริมาณการนำเสนอในระดับนี้ที่พบจำนวนน้อยที่สุดในจำนวนหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง คือ ข้าชื่อ โคทาโร 29.21 % ปริมาณการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงที่มีมากที่สุดได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีปริมาณการนำเสนอ 54.40% และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีปริมาณการนำเสนอ 31.40 % เห็นได้ว่าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงนี้ หนังสือการ์ตูนที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิงนั้นพบได้มากที่สุด และมีแนวโน้มในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในปริมาณที่มากด้วย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับต่ำ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับต่ำ 2.56 % ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร พบการนำเสนอในลักษณะนี้ 32.41 % และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบปริมาณการนำเสนอ 3.24 %

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับปานกลาง จากการศึกษาหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง พบว่า ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN มีลักษณะการนำเสนอในระดับนี้ 12.94 % ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร พบการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางนี้ 42.07 % และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบปริมาณการนำเสนอ 69.19 %

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในระดับสูง ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบว่ามีการนำเสนอ 84.50 % ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร พบลักษณะการนำเสนอเช่นนี้ 25.52 % และในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบปริมาณการนำเสนอ 27.57 %

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง แล้วพบว่า ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ซึ่งเป็นการตูนในแนวรักโรแมนติก และมีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นหญิงนี้ มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่มี แนวโน้มไปในทิศทางของความลามก หรือการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง โดยมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ที่อยู่ในระดับสูงในปริมาณที่มากกว่า ในระดับของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับอื่นๆ และการนำเสนอ เนื้อหาในประเภทนี้ ได้นำเสนอเนื้อหาด้วย ภาพขนาดกลาง มากที่สุด ในเรื่องลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องด้วยภาษา พบว่าในการนำเสนอก็มีระดับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูงด้วยเช่นเดียวกัน และได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เสียงประกอบภาพเป็นจำนวนมากที่สุด ดังนั้นหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN นี้จึงมีลักษณะการ นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่เน้นไปในทำนอง ลามก อนาจาร หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับสูง

หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ซึ่งเป็นหนังสือการ์ตูนในประเภท ตลกขบขัน และมีกลุ่มเป้าหมายที่อ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เป็นวัยรุ่น ทั้ง หญิงและชายนั้น พบว่ามีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับปานกลาง และได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาพขนาดใหญ่ มากที่สุด ในส่วนของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานั้นพบว่า มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาในระดับปานกลาง สอดคล้องกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และมีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา มากที่สุด ดังนั้นหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโดนี้ จึงมีแนวโน้มในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางทั้งในเรื่องของลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ซึ่งเป็นหนังสือการ์ตูนประเภท อาชญากรรม นักสืบ และมีกลุ่มเป้าหมายเป็นวัยรุ่นชาย พบว่าในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพในระดับปานกลาง และนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพขนาดกลาง ในขณะที่มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาอยู่ในระดับปานกลาง และนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย บทสนทนา ดังนั้น หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีแนวโน้มในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในเรื่องของความทะลึ่ง หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในระดับปานกลางทั้งลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น พบว่า ปริมาณในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ แม้จะมีจำนวนที่ไม่มากนัก ในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง แต่มีการกำหนดวาระสารที่มีความสม่ำเสมอ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ มีอยู่ในหนังสือการ์ตูน ทั้ง 3 เรื่อง และมีความถี่ในการนำเสนอ ที่แตกต่างกัน ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN พบว่ามีความถี่ในการนำเสนอที่มากที่สุด ทุกเล่มที่ได้ทำการศึกษานั้น มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศทั้งสิ้น และ ปริมาณในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศก็มีปริมาณมากที่สุดด้วยเช่นกัน ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ ภาคยูโดนั้น พบว่า การกำหนดวาระสาร ที่มีความถี่มากเช่นเดียวกัน พบว่าในทุกเล่มที่การศึกษา มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย เช่นและมีปริมาณในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เป็นจำนวนรองลงมาจาก หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN การกำหนดวาระสารของหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER ก็มีความถี่ในการสื่อสารเช่นเดียวกับหนังสือการ์ตูนทั้ง 2 เรื่องที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ ได้ส่งสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทุกเล่มที่ทำการเสนอ ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีปริมาณในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศน้อยที่สุดในเรื่องของปริมาณ และ ความถี่ สามารถอธิบายได้โดยใช้ การกำหนดวาระสาร (Agenda Setting) เรื่องราวใดๆ ถ้าให้ความสำคัญมาก มีความถี่สม่ำเสมอ และมีปริมาณที่มาก ก็จะทำให้ประชาชนผู้รับสาร เกิดความคุ้นเคย และเห็นความสำคัญของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ดังนั้น เมื่อมีการสื่อสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่สม่ำเสมอ ก็จะทำให้ ผู้รับสารเกิดความเคยชิน คุ้นเคย และ สามารถทำให้เกิดมีความเห็นคล้อยตามได้โดยง่าย ในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องที่ทำการศึกษานี้ ได้นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอย่างสม่ำเสมอ ถึงแม้จะมีปริมาณที่ไม่มากนัก แต่ก็ยังเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้เนื้อหาของเรื่องมีความน่าสนใจมากขึ้น กลุ่มเป้าหมายของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องเป็น เด็กวัยรุ่น และเยาวชน ดังนั้นการสื่อสารกับผู้รับสาร กลุ่มเป้าหมายนี้จึงควรมีการกำหนดวาระ ให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ด้วยภาพ และ ภาษา ของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง มีความแตกต่างกันในลักษณะของการนำเสนอ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ได้ใช้ภาพขนาดกลาง ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพนั้น ลักษณะของภาพเดียวที่พบ ได้ใช้การนำเสนอด้วยภาพขนาดกลางเป็นส่วนใหญ่ และในการนำเสนอด้วยลักษณะของกลุ่มภาพนั้น พบว่าได้ใช้ภาพขนาดกลางในการสื่อสารเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ด้วย จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กันในลักษณะของการนำเสนอ

เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพว่า การสื่อสารที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้ได้ใช้ ภาพขนาดกลางเป็นสื่อ และ มีแนวโน้มในการใช้ภาพขนาดกลางนี้ในการสื่อสารในหนังสือการ์ตูน เรื่องอื่นๆของผู้เขียนหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วย ภาษา ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN ได้ใช้เสียงประกอบภาพในการนำเสนอเนื้อหาเป็นหลัก

หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ มีความแตกต่างจากหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN โดย ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพนั้น มีการนำเสนอเนื้อหาด้วยภาพขนาดใกล้ ทั้งในการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ ซึ่งเป็นการเน้นให้เห็นว่าการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้มีความสำคัญ และมีความตั้งใจในการนำเสนอ โดยผู้แต่งได้ใช้ ภาพขนาดใกล้ เป็นสื่อในการนำเสนอ ส่วน ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานั้น ได้ใช้ บทสนทนา ในการนำเสนอ

หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีลักษณะในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องเพศด้วยภาพที่คล้ายคลึงกับหนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN เพราะมีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง กับเรื่องเพศด้วยภาพ ทั้งในลักษณะของการนำเสนอด้วยภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ ด้วยภาพขนาด กลางและการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษา ในหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้ใช้ บทสนทนาเป็นสื่อในการนำเสนอ

ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้ ทางสำนักพิมพ์ได้ทำหน้าที่เป็น ผู้เฝ้าประตู (Gatekeeper) ดูแลการสื่อสารหรือเนื้อหาในหนังสือการ์ตูนเหล่านี้ ซึ่งการรักษาประตู สารนี้ จะช่วยกั้นกรองข้อมูลในส่วนต่างๆที่เหมาะสม หรือไม่เหมาะสม มาถึงผู้บริโภคตั้งนั้นใน การเลือกพิมพ์หนังสือการ์ตูนแต่ละเรื่อง จึงควรมีการตรวจสอบว่ามีเนื้อหาที่ดีและไม่ผิดต่อ ศีลธรรมอันดี โดยมีเกณฑ์การพิจารณา จากลักษณะการ์ตูนที่ไม่เหมาะสมกับเด็กดังนี้

1. การเสนอเรื่องที่มีผิดศีลธรรมจรรยา เรื่องเชกซ์ เรื่องที่ทำลายศิลปวัฒนธรรม ทำลาย ความมั่นคงของชาติ เรื่องหยาบค้าย หยาบโลน ไม่มีสาระ ให้แต่ความสนุกสนานเพียงด้านเดียว หรือจัดเพื่อสนองความต้องการของผู้่านบางกลุ่ม

2. ภาพ ภาพการ์ตูนมีลักษณะก่อให้เกิดความรู้สึกไม่ดีแก่เด็ก เช่น ภาพโป๊ อนาจาร ภาพอาชญากรรม ภาพหวาดเสียวต่างๆ เพราะภาพเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อจิตใจเด็กมากเด็ก สามารถคิดไปกับการอ่านด้วย

3. ภาษา ภาษาในการ์ตูนเกิดจากความคิดของผู้แต่งที่จะจินตนาการตามลักษณะภาพที่ใช้ ซึ่งมักจะพบบ่อยๆเช่น ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ภาษาหยาบคาย ภาษาวิบัติ หรือจะใช้เกณฑ์ในการพิจารณาภาพยนตร์ร่วมในการตัดสินใจด้วยก็ได้ เพราะหนังสือการ์ตูนมีลักษณะในการสื่อสารใกล้เคียงกับภาพยนตร์มากที่สุด ในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสามารถใช้เกณฑ์การพิจารณาในเรื่องของการยั่วยุกามารมณ์ดังนี้

ประเภทยั่วยุกามารมณ์

- 1.1 ให้พิจารณาความเป็นไป ตามสภาพทางสังคมปัจจุบัน ในเรื่องการยั่วยุกามารมณ์ ลามกอนาจาร และศีลธรรมอันดีตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ
- 1.2 พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้อ่านอาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น การจับ ล้วง ลูบคลำ หากเป็นการแสดงการกอด จูบ ด้วย ความรักตามธรรมดาไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนสำคัญของหญิง ในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้ำ จิตรกรวาดรูปร่างแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกรัดรูป เจตนาให้ดูส่วนของหญิง โดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะ และก่อให้เกิดความรู้สึกในทางเพศก็ควรห้าม
- 1.3 ให้พิจารณาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งไม่ใช่เป็นเรื่องคู่สาวตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความสำส่อน ความมีเสรีในการผสมทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริงอันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจเป็นการชักจูงใจผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปประพฤติ ทำให้เสื่อมเสียต่อ จารีตประเพณี วัฒนธรรม และศีลธรรมอันดีควรพิจารณาห้าม

ผู้ส่งสารควรพิจารณาหลักเกณฑ์เหล่านี้เพื่อนำไปใช้ในการพิจารณา การคัดเลือกหนังสือการ์ตูนที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและประเพณีอันดีงามของประเทศไทย รวมไปถึงความรับผิดชอบต่อสังคมที่ช่วยกันส่งข่าวสารที่ดีแก่เด็กและเยาวชน ไม่มุ่งแต่ให้ความบันเทิงแต่เพียงอย่างเดียว

ในเรื่องของระดับการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้น ในหนังสือการ์ตูน เรื่อง HEN มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ อยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับ

ลักษณะของการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของหนังสือการ์ตูนเรื่องนี้เน้นเป็นเยาวชนและวัยรุ่นหญิง จึงเป็นที่น่าจับตามองว่าแนวโน้มในการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้มีการสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มนี้ และ ผู้ส่งสารควรพิจารณาหนังสือการ์ตูนที่จะจัดจำหน่ายหรือทำการพิมพ์ให้ผู้รับสารกลุ่มนี้ว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนี้ อยู่มากน้อยเพียงไร และ มีระดับของเนื้อหาที่ทำการนำเสนออยู่ในระดับไหน

หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อโคทาโร่ มีระดับในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ อยู่ในระดับกลางหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นระดับในการสื่อสารเนื้อหาทางด้านนี้อยู่ในเรื่องของความทะลึ่งเท่านั้น ส่วนลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานั้นก็มีความสอดคล้องกันกับการนำเสนอด้วยภาพ โดยได้มีการนำเสนอเนื้อหาที่อยู่ในระดับกลางเช่นเดียวกัน

หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER มีลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ ที่มีเนื้อหาอยู่ในระดับกลาง เช่นเดียวกับลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษาที่ได้นำเสนอเนื้อหาอยู่ในระดับกลางเช่นกัน

การสื่อสารของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องนั้นไม่มีเรื่องใดเลยที่จะสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับต่ำ หรือ การนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับธรรมดา จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่องที่ทำการศึกษานั้น มีแนวโน้มที่จะสื่อสารเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่อยู่ในระดับกลาง และ ระดับสูง จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงสำหรับการสื่อสารประเภทนี้ในหนังสือการ์ตูน ผู้รับสารที่อ่านหนังสือการ์ตูนนี้ก็เป็นเด็กและเยาวชน ดังนั้นจึงต้องช่วยทำการตรวจสอบหนังสือการ์ตูนเหล่านี้เพื่อป้องกัน เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชน

รูปแบบในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบในหนังสือการ์ตูนทั้ง 3 เรื่อง คือ หนังสือการ์ตูนเรื่อง HEN หนังสือการ์ตูนเรื่อง ข้าชื่อ โคทาโร่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง CITY HUNTER พบว่า

1. มีลักษณะในการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยใช้ภาพเป็นสื่อในการนำเสนอเป็นหลักเพื่อให้เกิดความรู้สึก และมีอารมณ์ร่วมไปกับเนื้อหาของเรื่องของผู้แต่ง พยายามนำเสนอ ส่วน ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานั้น ผู้แต่งใช้เป็นเพียงส่วนเสริมเนื้อหาให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวที่น่าเสนอมากขึ้น

2. ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาพ เป็นการนำเสนอโดยใช้ทั้งภาพเดี่ยว และ กลุ่มภาพ เพื่อให้ผู้อ่านจินตนาการต่อไปถึงเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไป เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้คิดตามเนื้อหาของเรื่องเพื่อให้เกิดความสนุกในการอ่านมากยิ่งขึ้น และ ลักษณะการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยภาษานั้น ก็นำเสนอเรื่องราวในทำนองเดียวกัน โดยใช้วิธีพูดให้ผู้อ่านคิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป

3. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบมี การสื่อสารในทุกระดับของเนื้อหาของ การนำเสนอ มีลักษณะเนื้อหาที่มีความอิสระเสรีในเรื่องเพศ และ ในบางครั้งก็มีความวิปริตทางเพศก็แสดงให้เห็นในหนังสือการ์ตูนด้วยเช่นเดียวกัน

4. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ที่นำเสนอในทุกระดับของเนื้อหา ผู้เขียนได้ตั้งใจเขียนเพื่อเน้นอารมณ์ทางเพศมากกว่า อารมณ์ชนิดอื่นๆของตัวละคร โดยลักษณะการใช้ภาพ และ ในการสื่อสารถึงอารมณ์ของตัวละครอย่างชัดเจน เช่น การแสดงออกถึงสีหน้า ท่าทาง ที่มีการแสดงออกมากกว่าอารมณ์ชนิดอื่นๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับ บิดา-มารดา หรือ ผู้ปกครอง

เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ชอบอ่านการ์ตูน และเวลาว่างนอกเหนือจากการทำ กิจกรรมด้านอื่นๆก็จะอ่านหนังสือการ์ตูน ดังนั้นบิดา-มารดา ควรเปิดโอกาสให้มีการอ่านหนังสือการ์ตูนตามสมควรและเหมาะสมแก่วัย นอกจากนี้การอ่านหนังสือการ์ตูนยังเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการปลูกฝังนิสัยในการรักการอ่านให้กับเด็กๆ เพราะการที่เด็กอ่านหนังสือการ์ตูน ยิ่งดีกว่าการที่เด็กไม่อ่านหนังสืออะไรเลย นิสัยรักการอ่านก็จะค่อยๆพัฒนาจากการอ่านหนังสือประเภทหนึ่งไปสู่การอ่านหนังสือประเภทหนึ่ง จากการอ่านหนังสือการ์ตูนก็พัฒนาไปสู่การอ่านหนังสือประเภทอื่นๆ และผู้ปกครองควรเลือกหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย หรือสอดส่องดูแลหนังสือการ์ตูนที่เด็กอ่านด้วยว่ามีเนื้อหาที่ดี หรือ ไม่ดี ส่วนหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศที่พบนั้น ก็ควรมีการควบคุมด้วยว่า หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเหล่านี้สมควรแก่วัยที่เด็กจะได้อ่านหรือไม่ และมีประโยชน์กับเด็กในความปกครองหรือไม่ การอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาที่เหมาะสมจะทำให้เกิดการปลูกฝังนิสัยที่รักการอ่านให้เด็กได้เป็นอย่างดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักพิมพ์ และ ผู้ผลิตหนังสือการ์ตูน

สำนักพิมพ์ และ ผู้ผลิตหนังสือการ์ตูน ควรผลิตหนังสือการ์ตูนที่คำนึงถึงความต้องการของเด็กด้วย และควรผลิตหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาที่มีประโยชน์ ไม่เน้นแต่ทางด้านการตลาด และความบันเทิง แต่เพียงอย่างเดียว หนังสือการ์ตูนบางเรื่องที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม ก็ไม่

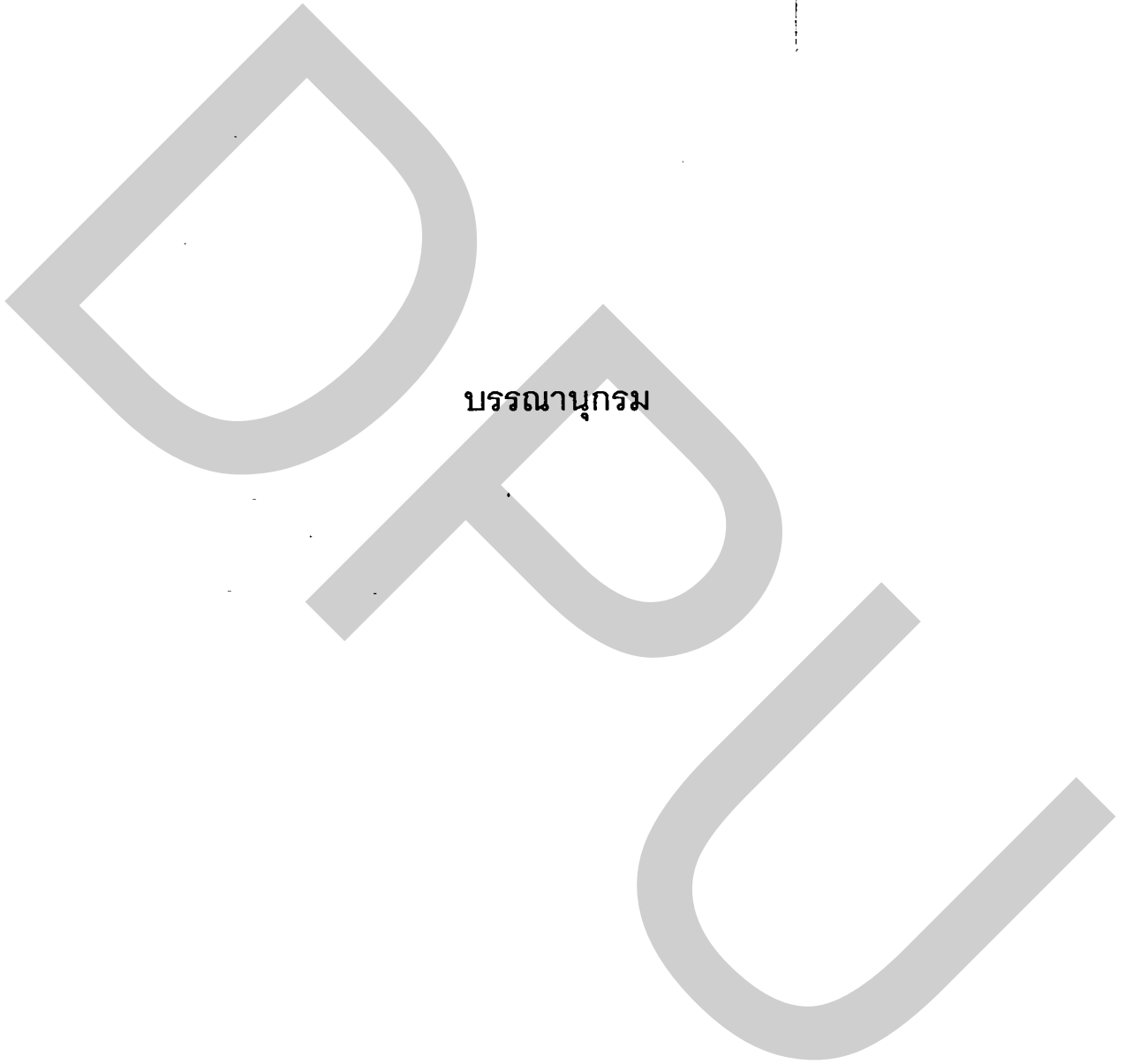
ควรที่จะนำมาพิมพ์ในประเทศ เพราะจะเป็นการมอมเมาเยาวชนให้ลุ่มหลงไปกับ เนื้อหาที่ไม่เหมาะสม เพราะหนังสือการ์ตูนนั้นสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กได้ง่าย และ เด็กยังไม่รู้จักวิเคราะห์ เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนได้ดี เหมือนกับผู้ใหญ่ สำนักพิมพ์ควรเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชน ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องหนังสือการ์ตูนที่เด็กต้องการ เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสเลือกหนังสือการ์ตูนที่เด็กและเยาวชน อยากอ่าน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานรัฐบาล

รัฐบาลควรกำหนดนโยบายที่ชัดเจนในการปลูกฝังอบรมเยาวชน เช่น มีมาตรการในการกำหนด เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนประเภทต่างๆ ส่วนหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนั้น รัฐบาลควรกำหนดมาตรการในการกำหนดเนื้อหาที่เหมาะสมต่อการเผยแพร่ให้เด็กได้อ่านหรือมีการกำหนดระดับของหนังสือการ์ตูน เช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่มีการจัดระดับความเหมาะสมของเนื้อหาที่ทำการเผยแพร่ ภาพยนตร์บางเรื่องก็ไม่สามารถเผยแพร่ได้ในประเทศไทย เนื่องจากมีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสมต่อการเผยแพร่ เช่น ภาพยนตร์ประเภท โป๊ เปลื้อง หนังสือการ์ตูนก็เช่นเดียวกับภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศด้วยเช่นเดียวกันดังนั้นจึงควรกำหนดมาตรการในการป้องกัน หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนไว้ด้วยเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในหนังสือการ์ตูนสำหรับ วัยรุ่นหญิง ในเรื่องอื่นๆ ที่มีอีกหลายเรื่อง เพื่อเปรียบเทียบความสนใจที่มีต่อเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
2. ควรศึกษาวิจัย หนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศอย่างพิเศษที่จัดอยู่ในหนังสือประเภทลามก อนาจาร
3. ควรศึกษาวิจัยหนังสือการ์ตูนประเภทอื่นๆ ซึ่งมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศเพื่อศึกษาว่ามีการนำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในปริมาณมากน้อยอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

กิติกร มีทรัพย์. การพัฒนาพฤติกรรมเด็ก. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช,
2529.

เขมิกา ยามะรัตน์ และคนอื่นๆ. การสร้างรูปแบบการอบรมชีวิตครอบครัวศึกษาสำหรับเยาวชน
ไทย. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข, 2530.

จินตนา ไบกาซูย์. แนวการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กอ่าน. สมุทรสาคร:หน่วยศึกษานิเทศ, 2532.

จรินทร์ ธานีรัตน์. อนามัยบุคคล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสไตร, 2529.

ดวงเดือน พันธมนาวิน. เยาวชนกับสื่อมวลชนแนวทางการวิจัย. กรุงเทพฯ : วิจัยและวัดผล, 2527.

ดวงเดือน พันธมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง. อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น. กรุงเทพฯ
: สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2527.

ดวงเดือน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิต
และจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

นพพร พานิชสุข. เราสมควรที่จะมีการสอนเพศศึกษากันแล้วหรือยัง. กรุงเทพฯ :
จิตวิทยาคลินิก, 2521.

นันทวัน สุชาติ. ความสัมพันธ์ของเยาวชนเกี่ยวกับเพศ ความรัก และการแต่งงาน. กรุงเทพฯ
สถาบันวิจัยสังคมศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

ประสาธ อิศรปริดา. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศึกษิตสยาม, 2532.

พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และคนอื่นๆ. รายงานเบื้องต้นของโครงการ ความรู้ ทัศนคติ และ
การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ
15-24ปี. กรุงเทพฯ : สถาบันประชากรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

พิมล กาฬสีห์. หนังสือการ์ตูน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

พีระ จิรโสภณ. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช, พิมพ์ครั้งที่2.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช นนทบุรี, 2529.

- รัชนีกร เศรษฐโร และคนอื่นๆ. พฤติกรรมและทัศนคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เกี่ยวกับการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2519.
- ลัดดา กิตติวิภาต และคนอื่นๆ. รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาจรรยาวิพากย์เกี่ยวกับพฤติกรรม
ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยรามคำแหงปี
การศึกษา 2522. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2525.
- วิสิทธิ์ จินตวงศ์. หนังสือภาพชวนขัน. กรุงเทพฯ : รุ่งพัฒนา, 2531.
- วันทนี วาสิกะสิน. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ
: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- ศิริชัย ศิริกายะ และ กาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- ศักดิ์ชัย เกียรตินาคิน. การ์ตูนศาสตร์และศิลป์แห่งจินตนา. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือกรมวิชาการ,
2535.
- ศักดิ์ชัย เกียรตินาคิน. การ์ตูน: วันเดอร์ฟูลมีเดีย. อุบลราชธานี : คณะศึกษามนุษยศาสตร์และสังคม
วิทยาลัยอุบล, 2532.
- สุกานดา สุวณิชชาติ และ สิริสุข คุณานธิพงศ์. ความรู้และทัศนคติต่อเพศศึกษาของนักศึกษา
อาสาสมัครเพื่อแนะแนวก่อนการอบรม. กรุงเทพฯ : กระทรวงสาธารณสุข, 2530.
- สุชาติ โสมประยูร. ธรรมชาติเรื่องเพศและเพศศึกษา. กรุงเทพฯ : ประชากรศึกษา, 2522.
- สมนา ชมพูทวีป และคนอื่นๆ. สุขวิทยาการเจริญพันธุ์ของนักเรียนและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สังเขต นาคไพจิตร. การ์ตูน. มหาสารคาม : ปริดาการพิมพ์, 2530.
- เสงี่ยม พรหมปัญพงษ์. สุขศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนา
พานิชจำกัด, 2528.
- อุทัย วรสุวรรณรักษ์. โลกการ์ตูน. กรุงเทพฯ : วารสารจันทร์เกษม, 2529.
- เอนก รัตนปิยะภากรณ์. การเขียนหนังสือการ์ตูนเรื่อง. กรุงเทพฯ : ศูนย์พัฒนาหนังสือกรมวิชาการ,
2535.

เอกสารอื่น

ชลอศรี แดงเปี่ยม และประยงค์ ลิ่มตระกูล. "ปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการป่วยเป็นกามโรคของเด็กชายวัยรุ่น อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่." รายงานวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2526.

วิจิตร ศรีสุพรรณ. "ความรู้ ความคิดเห็น ทศนคติ และพฤติกรรมเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักเรียนนักศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา แลอุดมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่." รายงานวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2533.

ศิริกุล อิศรานุรักษ์ และสุทธิรา ปรีชาวัฒน์. "พฤติกรรมอนามัยทางเพศของวัยรุ่นที่ศึกษาในวิทยาลัยเกษตรศาสตร์." รายงานวิจัย กองอนามัยครอบครัว กระทรวงสาธารณสุข, 2533.

วิทยานิพนธ์

กิตติพงษ์ พงศ์พัฒนามุข. "การศึกษาสถานภาพและกระบวนการควบคุมประตู่ข่าวสารของสำนักพิมพ์หนังสือเล่มในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

การุณย์ มีถม. "การคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์." วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

จรรยา พงศ์วิวัฒน์. "การศึกษาความรู้ ทศนคติ และความต้องการ ของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในเรื่องเพศศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

จิรดา รัตนรังสี. "ค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศ และการเลือกคู่ครองของนิสิต มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

เจนจิรา รัตนเดชาพิทักษ์. "ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมในภาพในหนังสือการ์ตูนกับพื้นฐานวัฒนธรรมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1." วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

- ชวนชม สกนธวัฒน์ และคนอื่นๆ. "การศึกษาความรู้ ทักษะคิดและการปฏิบัติเกี่ยวกับเพศ การเจริญพันธุ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดขอนแก่น." วิทยานิพนธ์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2530.
- ดำเนิน ยอดมิ่ง. "ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประถมศึกษาปีที่6 จากหนังสือการ์ตูนที่มีวิธีการเสนอเนื้อหาแบบต่างๆ." วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ธงชัย มหาไตรภพ. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการคัดเลือกข่าวสำหรับลงพิมพ์ในหน้าแรกของหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาไทย 4 ฉบับ." วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- นวลทิพย์ ปริญญาญกุล. "ความต้องการและความสนใจด้านรูปแบบหนังสือการ์ตูนของเด็กไทย ศึกษาเชิงวิเคราะห์เปรียบเทียบ กรณีเด็กในเขตกรุงเทพมหานครและเด็กในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่." วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.
- นฤมล รัตนไพจิตร. "ความเชื่อเกี่ยวกับสุขภาพและแบบแผนพฤติกรรมป้องกันสุขภาพของวัยรุ่น ศึกษากรณีโรคเอดส์." วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- บุปผา สีมาวรพ. "การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของนิสิตมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- ปาริฉัตร ครองจันทร์. "พฤติกรรมทางเพศและทัศนคติของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาต่อการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักก่อนแต่งงาน." ภาคนิพนธ์ คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2539.
- ณรงค์ศักดิ์ ศรีทานันท์. "เนื้อหาข่าวและแนวทางการคัดเลือกข่าวหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. "การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมนุษยวิทยามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.

- ไพเราะ เรื่องศิริ. "ความสนใจต่อการอ่านหนังสือการ์ตูนของเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ยุธนา จินดากุล. "กลยุทธ์การสื่อสารแนวคิดเกี่ยวกับสุขภาพ ผ่านรูปแบบที่เป็นการ์ตูน ของคุณประยูร จรรย์วงษ์." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ยุพิน รุ่งแจ้ง. "การวิเคราะห์สภาพการจัดหลักสูตรเพศศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- ธนี วิเศษสังข์. "จรรยาวิพากษ์ของเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิง." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- วิชาญ รุ่งอุทัย. "ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดเห็นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- สมยศ กองเงิน. "การสำรวจค่านิยมของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง." วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2519.
- สุปราณี วิชัยโรจน์. "การยอมรับพฤติกรรมทางเพศของสตรีของนักศึกษามหาวิทยาลัย." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สุวดี เบญจวงศ์. "ความเชื่อและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครู." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524.
- อรนุช เลิศจรรยาภักดิ์. "โทรทัศน์: วิถีคัดเลือกและจัดลำดับความสำคัญของข่าว ของสถานีโทรทัศน์ในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

อดิรัตน์ วัฒนไพลิน. "การศึกษาเจตตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตศรีนครินทรวิโรฒ."

ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2527.

อุทิศ เชาวลิตร. "ทัศนคติเกี่ยวกับการสมรสของนักศึกษาโรงเรียนสารพัดช่างในเขต

กรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

อัญชลี คติอนุรักษ์. "พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอา

ชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." วิทยานิพนธ์

ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาวิจัยประชากรและสังคม บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหิดล, 2535.

ภาษาอังกฤษ

Eisner Will. *Comic&Sequential Art*. Florida : Poorhouse press,1985

Harrison,Randall P. *The Cartoon Communication To the Quick*. Beverly Hills : sage

Publication,1981

James S. Kinder. *Audio-visual Materials Techniques*. New york : American book Co.,1960

Ruth E. Hartley and Rober M. Golden. *The complete Book of Children's Play*. New york :

American book Co.,1959